

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

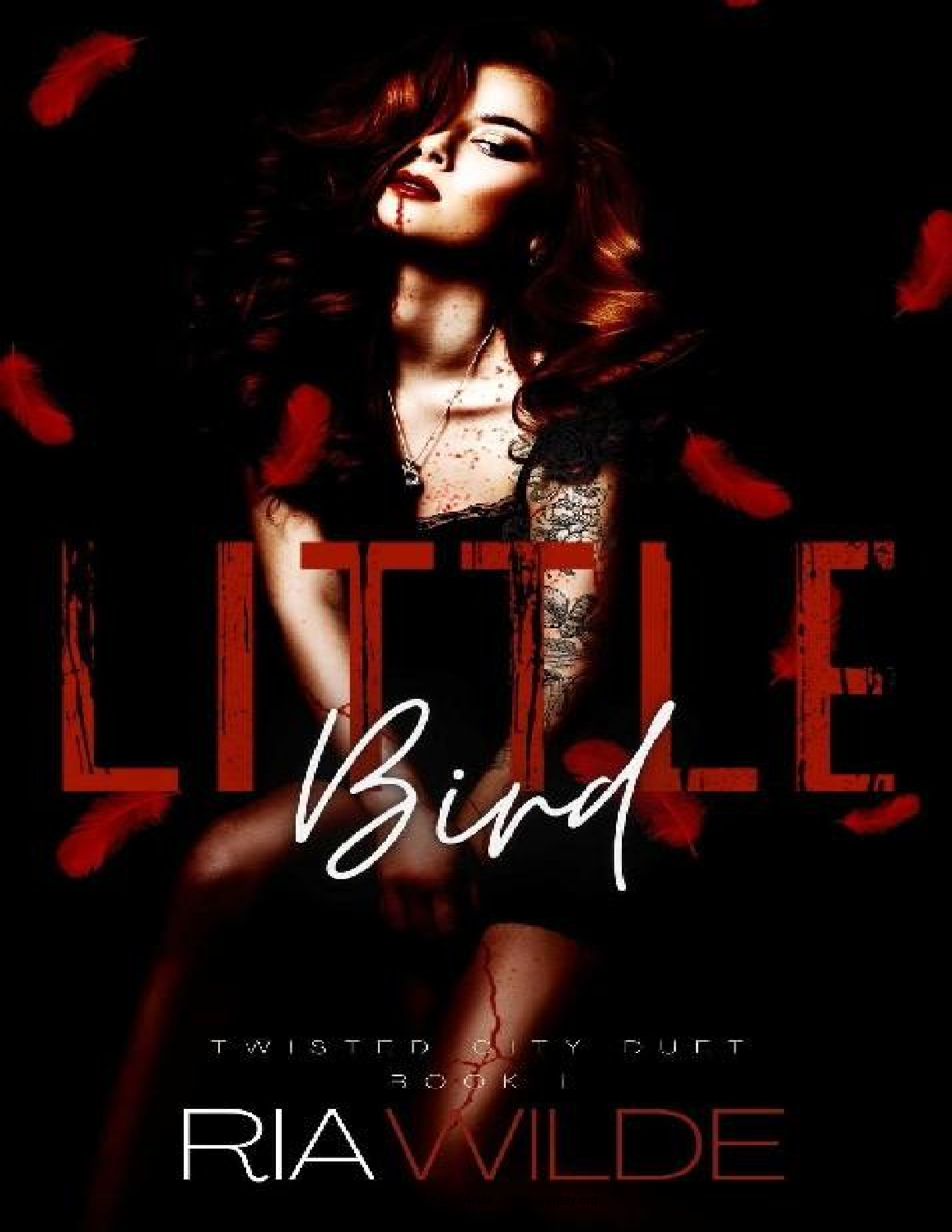
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



LITTLE

Bird

TWISTED CITY BUET
BOOK 1

RIA WILDE



Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey



Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

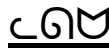
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!



Telif hakkı © 2021 Ria Wilde

Tüm hakları saklıdır

Bu kitapta anlatılan karakterler ve olaylar kurgudur. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir ve yazarın niyetinde değildir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde herhangi bir biçimde iletilemez.

ASIN: B095CTHQPM ISBN:
9798533841436

İçindekiler

Telif

Önsöz 1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

Teşekkür

LITTLE *Bird*

TWISTED CITY DUET
BOOK I

RIA WILDE

Uyarı

Bu kitap karanlık bir M/F romantizm kitabıdır, yani bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği temalar içermektedir. Bu temalar arasında esir/esir alan romantizm, kaçırma, şiddet, cinayet, uyuşturucu ve alkol kullanımı, ağır cinsel içerik ve küfürlü dil gibi bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği temalar içermektedir.

18 yaşından küçüklerin okumaması tavsiye edilir.

Karanlık tarafı olan aşk hikayelerini sevmiyorsanız, bu kitap size uygun olmayabilir.

kitap olmayabilir.

Bu kitap tam size göreyse, keyfini çıkarın!

Ria



*"Beni öptü.
Şeytanı öptü.
Sadece onun gibi güzel bir ruh lanetlileri öper."*

- Daniel Saint

Önsöz



"G t!" Emir, Ryker'dan geliyor, bir canavar gibi görünen ve daha da canavarca bir mizaca sahip bir adam. Kurşun ağırlığı gibi yere düşüyor, vücudu yüksek bir sesle yere çarpıyor ve ben de biraz sersemlemiş bir halde onu takip ediyorum, kulaklarım çınlıyor ve zonkluyor, kanım kafamın içinde bir davul gibi atıyor. Birkaç dakika önce meydana gelen patlama, en azından beklenmedik bir olaydı.

Sıcak ve yapışkan kanın yüzümün yanından yavaşça aktığını, cildimden aşağı süzülerek çenemin kenarındaki sakallara sızdığını hissediyorum. Kül, kan ve ölüm kokusu havayı dolduruyor. Toz, görmeyi neredeyse imkansız hale getiriyor, evin önündeki kırık pencerelerden içeri giren rüzgârın bozduğu devasa beyaz sis bulutları, dışarıdaki projektör ışıklarıyla aydınlatıldıkça yılanlar gibi kıvrılıyor.

Ne oluyor lan!?

Önümde, dirseklerim yere degecek şekilde, enkazın üzerinde sürünmeye başlıyorum, cesetleri ve molozların arasında açan kırmızı kan birikintilerini iterek geçiyorum. Ölüm benim için yeni bir manzara değildi ve tanıdığım bu insanları, çeşitli yaralarından kan sızan, gözleri tavana dikilmiş halde görmek bana hiçbir şey yapmıyor. Hiçbir duygu, acı, suçluluk ya da üzüntü uyandırmıyor.

Sonuçta ölüm kaçınılmazdı. Hayatta garanti olan tek şeylerden biriydi. Uzun zaman önce, ölümden kaçamayacağını, saklanamayacağını öğrendim, ama bazen, nadiren de olsa, nasıl sona ereceğini kontrol *edebilirdin*.

Yaşadığım hayatla, huzurlu bir şekilde ayrılmamın imkanı yoktu. Bu dünyaya şiddetle giriyorsun; bu dünyadan da aynı şekilde ayrılmanın uygun olduğunu düşünüyorum. Ve ben de öyle olmasını umuyordum. Kanlı, yıkıcı, binaları yerle bir eden ve yıllarca hatırlanacak bir yıkım istiyordum. Ama o zaman henüz gelmedi, bu benim için son olmayacak.

Silahımı sıkıca tutup, bu akşam sakladığım yerden çıkararak kırık pencerelere doğru ilerledim. Cihaz camdan içeri fırlatılmış ve düştüğü yerde hemen patlamıştı. Hiçbir uyarı yoktu, hiçbir işaret yoktu, bir an önce babamın düzenlediği, şehir yetkilileriyle küçük bir toplantının tadını çıkarıyorduk, bir sonraki an pencere paramparça oldu ve küçük yuvarlak bir nesne maun zemine çarptı, küçük kırmızı bir ışık hızla yanıp sönüyordu. En fazla birkaç saniye sürmüş olmalı ve sonra *patlama*! Cihaz patladı ve cesetleri havaya uçurdu. Bazıları şarapnel parçalarıyla vuruldu, diğerleri duvarlara veya yakındaki diğer nesnelere çarptı.

"Alexander!" Ryker'ın sesini duyuyorum, ama sanki su altında dinliyormuşum gibi boğuk geliyor. "Lex!"

Adam sadece işini yapıyordu, beni koruyordu ama sonuçta, dışarıdan bakanlar için o bir canavar, bir canavardı, ama ben lanet olası bir şeytandım. Ve şeytan bu boku öylece kabul etmezdi. Bu bokun uçması imkansızdı, o yüzünde bir gülümsemeyle katliamın ortasında duruyor olacaktı.

Bize saldıran her kimse, bizi insanlardan canavarlardan ayıran tek kuralı çiğnemişti.

Silver ailesi olarak sayısız düşman edindiğimiz gerçeğini saklayamayız, ama bu düşmanlar listesinde, bizi böyle vurmak için yeterince aptal olan kim olabilir?

Kimse masum değildir, hiç kimse masum olmamıştır, ama kim olduğumuzun dokusuna işlenmiş yazılı olmayan kanunlar vardır. Bu şehri yönetiyoruz ve bunu nesiller boyu yapıyoruz

etrafımızdakiler şehir sınırları içinde kalmak ve bizim yarattıklarımızdan yararlanmak istiyorlarsa buna uymak zorundadırlar.

Kanla kaplı Glock'umu ellerimde sıkıca tutarak, kırık pencereden bahçeleri gözetlemek için ayağa kalkıyorum. Projektörler, şehir merkezindeki evin dışındaki çimlere beyaz ışık saçıyor ve bahçede hareket eden silüetler görebiliyorum.

Bu lanet olası küçük bir ordu.

"Kim bu lanet olasılar?" diye soruyorum.

"Valentine'lar!" Ryker hemen cevap veriyor.

Lanet Valentine'lar.

Küçük silahlı adamlar grubunun yaklaşmasını izlerken homurdanıyorum ama cevap vermiyorum. Tabii ki lanet Valentine'lar.

O hasta piçler, son sevkiyatları ele geçirildiğinden beri bizi tehdit ediyorlardı. Lanet olası talimatları dinlemiş olsalardı, biz de bu işe karışmazdık, ama açıkça görülüyor ki, bunu anlayamayacak kadar aptallardı.

Silver'lar Brookeshill'i yönetiyor ve burası büyük bir yer olsa da, Valentine taç giymek istediği için ikimize yer yok.

"Lex!" Babamın sesi kaosun, gölgelerin ve kanın içinden yankılanıyor, onu parçalayan kederi duyuyorum. Kalbim sıkışıyor, midem bulanıyor. Yaralarımın fiziksel acısını hissetmiyorum, yıllarca süren kondisyon ve antrenmanlar sayesinde bu acı arka planda sönük bir ağrıya dönüşmüş, ama bu, bu benim eğitilmediğim bir şey.

Acımasız olabilirim. Zalim. Lanet olası Kral olabilirim, ama hiçbir uyarı ya da hazırlık, yıkıntılar arasından bana doğru yürüyen şeyi görmeye beni hazırlayamazdı.

Babam, yaralı, kirli, kanlar içinde, kollarında cansız bir beden taşıyordu. Kadının saçları sarkık bir şekilde sallanıyor, kolları ve bacakları, babamın pencerenin önünde yatan bedenime doğru attığı her adımda sallanıyordu.

"Bay Silver," Ryker panikliyor, "Bay Silver, ateş etmeye hazırlanıyorlar, eğilmeniz gerekiyor!"

Adamlar pencerelerden nişan alıyor, sağa ve sola bakarsam hepsini görebiliyorum, olay için saklanmışlardı ama şimdi hazır ve kullanıma hazırlar.

Silver ailesi bu şehrin kraliyet ailesidir. Biz krallarız. Kraliçeleriz. Lanet olası tanrılarız. Ve bu adamlar, davetsiz misafirlere savaş açmaya hazırlananlar sadıktır ve her zaman sadık kalacaklardır.

Babam Ryker'ın uyarısını dikkate almıyor, bunun yerine bacakları onu uyuşmuş bir şekilde bana doğru taşıyor.

"Beni koru," diye Ryker'dan talep ediyorum ve o hemen benim yerimi alıyor. Bu herif kocaman ve tüm pencereyi kaplıyor, ben babama doğru ilerlerken kütlesini kullanarak beni koruyor.

Korkulduğu gibi, kollarındaki kadın ölmüştür. Gözleri açıktır, pürüzsüz cildi kanla kaplıdır, beyaz elbise artık beyaz değildir, kırmızı ve siyah lekelerle kaplıdır.

Duygularımı bastırıyorum. Serbest bırakılmak isteyen duygular boğazımın arkasında takılıp kalıyor, ekşi ve zehirli hale geliyor. Nefes borumu kapatıyor, ciğerlerimi sıkıştırıyor.

"Oğlum," babamın sesi çatlıyor.

Bahsettiğimiz adam, birinin kafasına silah namlusunu dayadığında ahlakını sorgulamayan, bıçağının bıçağı birinin boğazını kestiğinde gözünü bile kırpmayan, çenesini kaldırıp gözlerinde delilikle düşmanlarının üzerine çıkan, adamlarının önünde çökmeyen, lanet olası *çökmeyen* bir adam.

Biz öyle yapmayız.

Zayıflık göstermiyoruz.

"Hepsini öldüreceğim," diyorum. "Yavaşça. Acı çekerek. Valentine'lar savaş istiyorsa, onlara savaş vereceğim."



Altı ay sonra

"Tekrar," diye emreder Griff, hala savaşmaya hazır bir şekilde ağır ağır nefes alıp vererek, matın ortasındaki pozisyonundan izler.

Burun deliklerimin kenarları genişliyor, cildim terle ve muhtemelen biraz da kanla ıslanıyor. O orospu çocuğu az önce ucuz bir darbe indirdi ve o zamandan beri kanım durmadan akıyor, terimle karışan kan, çenemden damlayıp çıplak ayaklarımın altındaki mavi köpüğe damlayacak kadar sulu hale geliyor.

Homurdanarak matı sprintle geçiyorum, bacaklarım beni gizlice taşıyor. Yaklaştığımda, onun beklediği gibi doğrudan adama koşmak yerine, yana atlıyorum, dönüp kolumu boğazına doluyorum ve vücudumu aşağı atıyorum. Hızla bırakıp yan tarafa çömelirim, Griff matın üzerine sertçe düşer. Sırtı yere çarpar ve başı zıplar, bir an için, sadece bir saniye, çok sert vurduğumu düşünürüm.

Beklenmedik bir şekilde, göğsünden sert bir kahkaha yükselir, "İyi. Çok iyiydi."

"Bitti mi?" Derin bir nefes alıp, kaotik kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalışıyorum. Elimin tersiyle kanı siliyorum, şüphesiz yanağıma yayıyorum ama bu noktada umurumda değil. Gitmem gereken yerler, görmem gereken insanlar var.

"Evet, Wren, bitti." Griff dirseklerinin üzerine doğrulur, koyu renkli kaşlarından birini bana doğru kaldırır, "Bugün dikkatin dağınık." Griff'i severdim, birkaç yıldır onunla antrenman yapıyordum ve bildiğim her şeyi bana o öğretmişti, ama bu yüzden, kafam antrenmanda değilken bunu anlayacak kadar beni iyi tanıyordu.

"Meşgulüm," diye ters bir cevap veriyorum, havlumu alıp alnımı ve yüzümü sildikten sonra su şişemi alıp birkaç yudum içiyorum.

"Ailen için çok mu meşgul?"

İşte buradaydı. Griff'i sevip sevmediğimden bağımsız olarak, bu seanslar sırasında benden aldığı tüm bilgilerin babama ulaşacağını biliyordum. O bir aracı, bir tür haberci haline gelmişti.

Gözlerimi deviriyorum, "Daha çok onlar benim için çok meşguller."

"Baban, bu akşamki akşam yemeğine katılmanı istedi."

"Tabii ki öyle yapmıştır," sanki adam benim günlüğümü okuyormuş gibi – tabii bir günlüğüm olsaydı – ve dışarı çıkıp eğlenmek üzere olduğumu düşündüğünde kasten araya giriyor. Tanrı korusun, gerçekten eğlendiğim bir şey yapayım. "Ona hayır de."

"Hepimiz biliyoruz ki, 'hayır' babanın anladığı kelime dağarcığında yok."

"O zaman ona bir sözlük de ver, N harfi altında bulabilirsin."

Griff gülüyor, "Ona söylerim, ama yerinde olsam telefonunu kapatırdım, sabaha kadar binlerce sesli mesajın olur."

Kafamı sallıyorum. Muhtemelen öyle olur, "Görüşürüz Griff, baş ağrısı için aspirin al."

O başını sallar ve ben soyunma odalarına geri götürecek kapıları iterek geçerken matın üzerinden kalkar. Bu akşam spor salonu sessizdir, ana salonda sadece birkaç kişi aletlerle egzersiz yapmaktadır, koşu bandındaki spor ayakkabıların düzenli vuruşları, eskiden daha iyi günler görmüş bir ses sisteminden gelen

eski bir ses sisteminden gelen ağır bas müziği ile karışıyor.

Ne zaman antrenman yapsak, genellikle dersler için ayrılmış olan arka odalardan birini kullanıyoruz, ama spor salonu Griff'e ait ve antrenmanımı bizzat o yapıyor. Babam, silah eğitimi, bıçak eğitimi ve diğer tüm savunma yöntemlerinin yanı sıra bu antrenmanı da almamı istiyor. Adam paranoyak, bu çok açık.

Bu çağda, kendini savunabilen ve koruyabilen bir kadın olmak her şey demek, bu konuda ona teşekkür etmem gerektiğini düşündüm. Hızlıca duş alıp çantada sakladığım elbiseyi giydim, aynı anda makyaj malzemelerimi ve saç fırçamı da çıkardım. Antrenmandan sonra doğrudan bara gitmek ideal değildi, ama zaman aleyhimdeydi, başka seçeneğim yoktu.

Babamın sadece paranoyak olduğunu düşünmekle hata yapmayacağımı biliyordum. Gece geç saatlerde gelen telefonları duymuştum ve medeniyetin görmemesi gereken saatlerde gelen ve giden adamları görmüştüm. Onun gibi, özel dikim takım elbise ve İtalyan ayakkabılar giyen adamlar değil, deri ve yırtık kot pantolon giyen iri yarı adamlardı. Onları babamın genellikle arkadaşlık ettiği adamlardan ayıran şey kıyafetleri değil, hepsinin gözlerinde parlayan acımasız bakışlardı. Beni pek bir şey korkutmazdı ama o pislikler *korkunçtu*.

Şimdi söyle bana, milyon dolarlık bir şirketin CEO'su olan bir adamın, kot pantolonlarının beline silah sokan ve pantolon paçalarının altına bıçak saklayan adamlarla uğraşması ne anlama gelir?

Bu, dikkatlice belirlenmiş sınırlar içinde yaşayan bir adamın davranışı değildir.

Kulak misafiri olduğum konuşmalar çok daha karanlık, hatta daha kirli şeyler olduğunu gösteriyordu: uyuşturucu, silah...

Babamın, emekli olduğunda bana devretmeye kararlı olduğu şirketten çok daha büyük bir şeye karıştığından hiç şüphem yoktu. Çok daha kirli ve tehlikeli bir şeye.

Paranoya, beni bu şekilde antrenman yapmaya zorlamasının bir nedeni, ama bu gerçeği belirleyen ve bunu bir zorunluluk haline getiren onun yaşam tarzı.

Yüzüme ince bir makyaj tabakası sürüyorum, antrenmandan kalan yanaklarımdaki kızarıklığı gizliyorum, dudağımdaki yarayı saklamak için elimden geleni yapıyorum ve parmaklarımı hala ıslak olan, kıvrılmaya başlayan saçlarımın arasından geçiriyorum.

Gecenin sonunda saçlarım çılgın, buklelerim sıkı ve asi olacak, ama şu anda bununla ilgilenmek için vaktim yok.

Rory – en iyi arkadaşım Aurora – yirmi dakika sonra caddenin aşağısındaki bir kokteyl barda benimle buluşacaktı ve geç kalırsam başımı yiyip bitirecekti. Planımızı çok önceden, yaklaşık altı hafta önceden yaptık ve o da son üç haftadır her gün bana bunu hatırlatıyordu. Ailem sayesinde programım her zaman çok yoğundu, ama babamın bu gecenin dolu olduğunu bilmesini ve anlamasını sağladım. Onun benimle akşam yemeğine çıkma isteği, güzel bir aile yemeği yemek istemesi değil, aslında her zamanki gibi hayatımı kontrol etmeye çalışmasıydı.

Elbise vücuduma yapışıyor, yakası dekolte, göğüs çukurumun çok altında, neredeyse göbeğime kadar iniyor ve eteği dizimin hemen üstünde, uyluklarındaki siyah mürekkeple çizilmiş kıvrımlar altından zar zor görünüyor. Yaz sonu olduğu için geceler hala ceket giymeye gerek kalmayacak kadar sıcak, bu da kolumdaki dövmenin bu gece tamamen görünür olacağı anlamına geliyor. Yansıma bakıyorum, başımın üstünde kıvrılan ve buklelenen bakır rengi saçlarıma ve yüzüme neredeyse fazla büyük görünen geniş yeşil gözlerime.

Sanırım bu olur. Ayaklarım, elbiseyle giymek için yanıma aldığım siyah bantlı sandaletlere giriyor ve soyunma odasından çıkıp akşam karanlığına doğru yürüyorum. Gün ışığı ufukta kalıyor, gökyüzü tozlu indigo renginde, pembe ve turuncu çizgilerle. Düğmeye bastığımda Audi'min farları yanıp sönüyor ve ben sürücü koltuğuna oturup spor çantamı arka koltuğa atıyorum, muhtemelen bir hafta boyunca orada kalacak. Kontak anahtarını çevirip gaza bastığımda müzik setinden müzik çalmaya başlıyor, neredeyse boş olan spor salonu otoparkından çıkıp bara doğru yola koyuluyorum. Aurora'ya göre başlangıç noktamız burası ama bitiş noktamız değil. En iyi arkadaşımın kulüplere gitmeyeli çok uzun zaman oldu, son seferinden sonra onunla bir şeyler planlamak neredeyse imkansız hale gelmişti, ta ki babama karşı çıkıncaya kadar.

Yirmi üç yaşındaydım, her hafta sonu şehir merkezinde kiraladığım dairede kilitli kalmak için çok gençtim, ama babamın tuttuğu güvenlik personeli yüzünden kaçmak imkansız hale gelmişti.

Bir şekilde babamı ikna etmeyi başardım. Birkaç ay önce olanlar, herkesin başına gelebilecek bir şeydi. Gece dışarı çıktıktan sonra beni köşeye sıkıştıran adamlar haydutlardı, suçlulardı ve ben kendim halletmeye çalışmışım, ama yine de hastanede birkaç kaburga kemiğim kırık ve yüzüm profesyonel bir MMA dövüşçüsüyle on raunt dövüşmüş gibi

En az üçünü alt etmiştim, ama babam bu noktayı görmezden geliyor. O günden beri her yerde beni korumak için korumalar tutuyor. Ama bu gece değil. Bu gece özgürüm.

Heyecan dalgası içimi kaplar ve gaza basarak arabamı bırakmayı planladığım apartmanımın bulunduğu sokağa doğru ilerlerim. Yer altı garajına park edip asansörle cadde seviyesine çıkarım. Hala yeterince insan ve trafik var, bu yüzden başımın belaya girmesinden endişelenmeme gerek yok ve Rory ile buluşacağım kokteyl barın parlak mavi tabelasına doğru kaldırımda yürüyorum.

Onu yüksek bir masada otururken buluyorum, siyah elbisesi dar ve açık, sarı saçları düz ve yüzünün etrafında bir perde gibi sarkıyor. O benim gibi değil, ben şehrin kenarındaki büyük bir malikanede büyüdüm, o ise alkolik bir baba ve üç yaşındayken onu terk eden bir anneyle karavan parkında büyüdü.

Tabii onu şimdi gördüğünüzde bunu anlayamazsınız. Üniversiteyi bitiriyordu ve Brookeshill ilkokulunda öğretmen olacaktı.

Coşkuyla el sallıyor ve ben odayı geçiyorum, sessiz ortamda topuklarımın sesi yüksek çıkıyor. Müzik düşük sesli, gürültülü değil, hafif bir uğultu gibi ve etrafımda gruplar halinde insanlar gülüyor ve sohbet ediyor.

Siktir, normal hissetmeyeli ne kadar zaman geçtiğini fark etmemişim.

Ailemle ilgili tüm pislikleri, şüpheli işleri, gece geç saatlerde gelen telefonları ve babamın kolundaki garip kan lekelerini görmezden gelmeye çalışıyorum ama bu pislikleri unutmak kolay değil. Biliyorum, *biliyorum*, ailem hiç de temiz değil, umarım babam benim onun izinden gitmemi beklemiyordu.

Tam olarak neye bulaştığını bilmiyordum ve bilmek de istemiyordum.

"Vay canına," Rory gülümsüyor, "harika görünüyorsun."

Saçımı sallayıp kirpiklerimi dramatik bir şekilde kırıştırıyorum ve gülerek "Teşekkürler" diyorum.

Manikürlü parmaklarıyla porno yıldızı martini'yi bana doğru iter ve kendininkinden bir yudum alır, "Özgürlüğe!"

Gülerek başımı geriye eğiyorum, "Özgürlüğe!"

Kokteylin ilk yudumu çok kolayca boğazımdan geçiyor. "Peki, bundan sonra nereye gidiyoruz?"

Kaşlarını oynatıyor, "Club Silver."

Kaşlarımı kaldırıyorum, "Vay canına, orayı nasıl ayarladın?"

Club Silver dört aydan biraz fazla bir süre önce şehir merkezinde açıldı ve o zamandan beri çok popüler. Şehir geceleri yüzlerce kulübün faaliyet gösterdiği canlı bir yerdi, ama bu kulüp açıldığından beri herkes oraya gitmek istiyor, hatta artık yer bulmak için önceden rezervasyon yaptırıp yüksek bir rezervasyon ücreti ödemek gerekiyor.

Kaşlarını çatarak dudaklarını büzüyor, "Aslında tam emin değilim," diye gülüyor, "Geçen gün bir adamla karşılaştım, biraz korkutucu görünüyordu ama kulübe kişisel davetiyeler dağıtıyordu ve ben de doğru zamanda doğru yerdeydim."

Omuz silkiyorum, "Bana kader gibi geldi."

Rory kıkırdar ve kokteylinin kalanını bir dikişte içer, sonra tabureden atlayıp bara giderek birkaç tane daha sipariş eder. Ben orada otururum, içtiğim alkol damarları ısıtır, boş mideye yerleşir. Kahretsin, antrenmandan sonra yemek yemeye vaktim olmadı ve gecenin sonunda bunu hissedeceğimden eminim. Barın ön tarafına bakıyorum, kalabalıkla başa çıkmak için ileri geri koşuşturan garsonların arkasına bakıyorum, mideyi doldurmak için yemek ya da en azından küçük atıştırmalıklar sunuyorlar mı diye, ama bulduğum şey yemekten başka her şey.

Yani, sanırım o da bir tür atıştırmalık sayılabilir.

Özel dikilmiş bir takım elbise, çok dar değil ama altında gizlediği kaslarını ortaya çıkarmak için yeterince dar. Beyaz gömlek siyah pantolonun içine sokulmuş, kemerinin tokası loş ışıktaki parlıyor. Gümüş kol düğmeleri, kravat yok, üstteki iki düğme açık, bronzlaşmış zeytin rengi tenini ortaya çıkarıyor. Koyu sakal izleri keskin çene hattını, yüksek, belirgin elmacık kemiklerini ve çelik gözlerinin üzerine gölge düşürecek kadar alçak kaşlarını çevreliyor. Koyu renkli saçları alnına düşüyor, profesyonel görünmek için fazla uzun ve bunu iyi bilirim, çünkü her gün babamın ofisinde çalışan sıkıcı takım elbiseli adamların hiçbirinin saçlarını bu kadar uzatmaya cesaret edemeyeceğini biliyorum. Her zaman kısa, her zaman düzgün, tıpkı iyi robotlar gibi.

Bana bakıyor. Hiç flört eden ya da biriyle birlikte olan biri olmadım, bakire değilim ama bana attığı bakışlar sadece *seksi* olarak nitelendirilebilir.

Yine de tam olarak öyle değil, sanki bir şey eksik ama ne olduğunu bir türlü anlayamıyorum.

Tabii, gözlerinin vücudumda dolaşmasından, çıplak bacaklarımın üzerinde durmasından, elbisenin eteğinden görünen siyah mürekkep izinde biraz durmasından

ama sonra hızla kalçalarımın belimin kıvrımlarına ve daha yukarıya, göğüslerimin birbirine bastırıldığı elbisenin derin V yakasına doğru ilerliyor – teşekkürler vücut bandı – ve sonra da dövmenin derime kazındığı sağ koluma doğru ilerliyor. Çiçekler ve mandalalar, karmaşık ve narin, kadınsı, ama ailem onlardan nefret ediyor. Muhtemelen bu yüzden yaptım. Bu sanatı sevmeyeceklerini biliyordum, tıpkı burun halkası ve göbek piercingi gibi. Bunları yaptırdığımda gençtim, biraz naiftim ama yine de hiç pişman değilim.

Kaşlarını çatıyor, sanki kafası karışmış gibi, ama bu o kadar hızlı oluyor ki, hayal mi ettim diye merak ediyorum ve sonra gözleri vücudumun geri kalanını, yakamı ve boynumu tarıyor ve sonunda bakışlarını benimkilerle aynı hizaya getiriyor.

Kısa kristal bardağı dudaklarına götürdü, az miktarda kehribar rengi sıvı ağzına döküldü, gözleri bardağın kenarından bana bakmaya devam etti.

Sonunda gözlerimi onun gözlerine odaklayıp gerçekten bakmaya başladığımda, tek gördüğüm şey yoğun bir sıcaklık, ama bu sıcaklık, ne yazık ki tanıdığım acımasızlıkla karışmış durumda. Babamı ziyaret eden erkeklerde gördüğüm bir soğukluk, bir vahşet. Onunki daha sert, daha derin, daha soğuk, sanki bu yönü ara sıra ortaya çıkan bir şey değil de, onu o yapan şey gibi. Omurgamdan bir titreme geçer, bir uyarı sinyali ve doğal bir hayatta kalma içgüdüsü, bir avcının yanında olduğumu bana bildirir.

Babam, benim asla bir hanımefendi olmayacağımı çok iyi biliyordu, birkaç ay önceki saldırıda bile kendimi korudum, ama burada kendimi daha zayıf ve güçsüz hissetmekten alıkoyamıyorum. O, karanlıkta karşılaşmak isteyeceğim türden bir adam değil. Ama emin olun, deneyeceğim.

Her yerde canavarlar var, Wren, babamın sesi kafamın içinde yankılanıyor, her zaman tetikte olmamı sağlayan hayali bir fısıltı, dikkat etmen gereken yatağının altında veya dolabında bulunan canavarlar değil, benim ve senin gibi görünenlerden korkmalısın. Tamamen normal görünen, ama gözlerinde kötülük saklayanlar. Onu orada bulacaksın, Wren, gözlerinde. Onu gördüğünde, koşmaya başla. Mümkün olduğunca uzağa ve hızlı koş.

Ama ben kaçmak istemedim. Dünyaya kendimi koruyabileceğimi göstermek istedim. Korumalara ve güvenliğe ihtiyacım yoktu. Babam beni en iyi şekilde eğitmeyi uygun gördü, becerilerimi geliştirdi, boyumu ve hızımı avantajıma kullanmayı öğretti, hepsi onun şüpheli işleri yüzünden

işleri yüzünden. Buna *katılmasam* da, kendimi koruyabileceğimi kanıtlamak istedim.

Omuzlarımı dikleştirip gözlerimi kısıyorum, güzel bir yüz ve günahkar bir vücut beni aldatmaya yetmez. Beni kolay bir hedef olarak görebilir, ama ben onun yanıldığını kanıtlamaya hazırım.

Aurora, küçük çilek parçalarıyla süslenmiş pembe renkli köpüklü bir sıvıyla dolu iki bardakla geri döner ve tabureye atlar. Gözlerimi takip ederek kaşlarını çatar ve içkimi bana doğru iter.

"Merhaba uzun boylu, esmer ve yakışıklı," Rory dişlerini emer.

Gözlerimi ondan ayırıp arkadaşşıma dönerim, adama sırtımı dönüyorum ki bu bir hata gibi görünüyor. Asla bir avcıya sırtını dönmemelisin. Ama ben av değilim ve eğer saldırmaya karar verirse, ben hazır olacağım.

"Bu ne?" diye soruyorum, bardağımı son birkaç santim kendime doğru kaydırıp dudaklarımı pipete dolayarak bardağı içiyorum.

Dilime karbonat ve şeker çarptı, içecek o kadar tatlıydı ki çenem ağrımaya başladı. Rory omuz silkti, "Sonuncusu, sonra Silver'a gidiyoruz."

Başımı sallayıp bir yudum daha alıyorum. Daha önce hissettiğim alkolün etkisi geçip gitmiş, geriye sadece farkındalık kalmış. Uyanık ve hazırım, duyularım çevremdeki her şeye odaklanmış, yaklaşan ayak seslerini dinliyor. Katıldığım tüm savunma derslerinden öğrendiğim bir şey varsa, o da insanın tehlikeye karşı içgüdüsünün nadiren yanıldığıdır, ancak insanlar evrimleştikçe bu temel doğayı görmezden gelmeye başladık, körü körüne güvenmeyi ve hepimizin güvende olduğuna safça inanmayı tercih ettik.

İçkilerimizi içiyoruz ve ben rolümü oynuyorum, gülüyorum, konuşuyorum, şaka yapıyorum ve ancak içkimin yarısını bitirdiğimde sırtımdaki sıcaklık nihayet azalıyor. Arkama gizlice bakıyorum ve barda taburenin boş olduğunu, onun oturduğu yerin tamamen boş olduğunu görüyorum.

Rahatlarım. Umarım, başka bir çaresiz kız bulup onu korkutmaya gitmiştir.

Kim olduğunu ya da benim gibi bir kızdan ne isteyebileceğini bilmiyorum ama o tehlikeyi hissettim ve onu gördüğümde, ayla yarışacak kadar soluk gözleri olan o adamı, onun türündeki vahşetten kolayca kurtulamayacağımı anladım.



'da resimleri inceledim. Onun bol kıvrımlarının hatlarını, uyluklarının ve kalçalarının kıvrımlarını ve genişlemelerini takip ettim. Videolarını izledim. Onlar aracılığıyla güzelliğine tanık oldum, kendi gözlerimle gördüm ve o zaman bile onun güzel bir kadın olduğunu düşündüm, ama onu burada, günahkar derecede çekici vücudunu zar zor örten bir elbiseyle, özenle yapılmış dövmeleri ve vahşi kıvılcıklı saçlarıyla görünce, hazırlıksız yakalandım, yüz yüze nasıl görüneceğine hazırlıklı değildim.

Bacakları, vücudu, bakır rengi buklelerle kaplı yüzü ve masum gözleri. *Masum gözler.* Kimse masum değildir, her zaman suçlu oldukları bir şey vardır, hepimiz günahkarız ama onun masumiyetinde beni neredeyse suçlu hissettiren bir şey var.

Neredeyse.

Kendime gülüyorum. Duygu. Onu uzun zaman önce kaybettim. Suçluluk duygusu zihnimin köşelerinde dolanıyor, içeri girmeye çalışıyor ama ben onu dışarıda bırakıyorum. Bana öğretildiği gibi. Kız bir amaç için bir araç. İntikam ihtiyacı, vicdan azabından çok daha ağır basıyor. Ben ahlaklı bir adam değilim ve onun gibi bir kadının aniden doğru ve yanlış duygularımı uyandırması fiziksel olarak mümkün değildi. Dürüstlük veya ahlakla bu noktaya gelmedik.

O çok güzel, bunu takdir ediyorum, ama bu hayatta sürekli güzel kadınlarla karşılaşıyorum, onları koluma takıyorum, yatağıma yatırıyorum, sikime oturtuyorum ve adımı haykırıyorlar. Onun için ihtiyacım olan amaç dışında, onda özel bir şey yoktu.

Telefonuma bakıp ekrandaki resme göz gezdiriyorum.

Wren.

Yirmi üç yaşında, yeni mezun, onur derecesiyle.

Akıllı bir kız.

Ve *tam da* ihtiyacım olan kişi.

Plan altı aydır hazırlık aşamasındaydı ve sonunda son aşamaya geldik.

Annem öldürüldüğü geceden beri babam eskisi gibi değil ve hayatı devam ettirmek bana düştü. Ben öne çıktım. Artık *benim* zamanım geldi ve bir mesaj göndererek başlayacağım.

Merhamet ve acıma göstermeyeceğimi belirten bir mesaj. Bundan sonra bu şehri kimin yönettiği konusunda hiçbir şüphe kalmayacak. Kral benim.

Ve hepsi bunu bilecek.

Tabureden kalktım, gözlerim hala onun sırtında, belinin kıvrımlarını, kalçalarının genişliğini, poposunun dolgunluğunu takip ediyordu ve bir an için, dolgun dudaklarının benim sikimi nasıl saracağını hayal ettim. Böyle bir potansiyelin iki metrelik bir çukura gömülecek olması ne yazık.

Marcus Valentine akıllıydı, ona bir şey verebilseydim, bunu verirdim. Bu gece onun nerede biteceğini tam olarak biliyordum, sonuçta bu başından beri benim planımdı ve onu parmaklarımdan kaçırmamın imkanı yoktu.

Onu arkadaşıyla kokteyl barda bırakarak, caddeden aşağı doğru Club Silver'a doğru ilerledim. Müzik binadan dışarıya yayılıyor, caddeyi her iki yönde de dolduruyordu ve ben doğrudan ön kapıya doğru ilerledim, bana başını sallayan ve kapıda kimlik kontrolüne devam eden Matthew'un yanından geçtim.

Kulübün loş ışığı beni gölgelere bürüdü ve hoparlörlerden çalan doksanlar müziğine göre dans eden kalabalığın arasından geçmek yerine sola döndüm ve duvara aйтmış gibi görünen, üzerinde "Depo" yazan ama beni kulübün altına götürecek dik bir merdivene çıkan kapıdan geçtim. Beni buraya indirecek sadece iki kapı vardı, bu kapı ve dışarıdaki ikinci kapı. Beton kalın, yukarıdaki müzik aşağı inerken sadece duvarları titreten sabit bir gümbürtü.

Önümde ikinci bir kulüp açılıyor, yukarıdaki insanlar tarafından bilinmeyen, bu şehrin sıradan vatandaşları tarafından bilinmeyen, anlaşmaların yapıldığı, kumar oynandığı, az giyinmiş kızların takım elbiseli erkeklere süründüğü, masaların üzerinde kokain tozu serpilmiş ve gümüş tepsilerde sunulan bir yer. Kanın çiçek tarhını kaplayan toprak kadar yaygın olduğu ve yolsuzluğun bu şehrin en etkili insanların ceplerini doldurduğu bir yer.

Kırmızı dantelli iç çamaşırı giyen bir kız bana doğru yürüyerek geliyor, ışık altında cildi neredeyse parlıyor, kırmızı boyalı ağzının köşeleri sırtarak bir tepsi uzatıyor. Viski yanında iki sıra beyaz mal var ve ben gerçekten tereddüt ediyorum, ama plana sadık kalmam gerektiği için bu akşam bunu es geçiyorum.

Bir bardak alıp, içindeki kehribar rengi sıvıyı bir dikişte içiyorum, sonra ikinci bardağı alıp uyuşturucuları bırakıyorum.

"Başka bir şey?" diye soruyor, alçak ve şehvetli bir sesle, gözleri yarı kapalı, uzun kirpikleri yanaklarına gölge düşürüyor. Göğüslerini dışarı doğru itiyor, göğüslerinin yarım ay şeklindeki kısımları, geri kalanını tutan sütyeninden dışarı taşıyor. "Patronun biraz rahatlamaya ihtiyacı var mı acaba?"

Bu gece dikkatimin dağılmasını istemedim, planımı riske atamazdım.

"Başka bir zaman," diyorum ona, eğilip kulağına fısıldayarak,

"Bir dahaki sefere geldiğimde beni mutlaka bul."

"Evet efendim," diye fısıldadı ve ben geri çekildim, atletik vücudunu, ince, uzun bacaklarını ve dar kalçalarını seyrederek.

"Adın ne?" diye sordum.

"Josie," diye cevapladı.

"İyi geceler, Josie," dedim, cebimden bir tomar para çıkarıp, onun dar, kırmızı dantelli külotunun bel kısmına sıkıştırdım.

Yanakları pembeye döner, loş ışıkta bile bunu görebiliyorum, ama onu orada bırakıp, kulübün eğlenenlerini gören balkona çıkacak olan diğer taraftaki asansörlere doğru yönelirim.

Anahtar kartım kapıyı açar ve metal kabinin içinde boğuk bir ses beni karşılar. Yeraltı kulübünün düşük, erotik müziği ile yukarıdaki Club Silver'ın ağır basları karışımı. Asansör yavaştır, ama beni yukarı çıkardığı için umurunda değil.

Seviyeleri yükseltmek için gereken sürede, gördüğüm yüzleri hatırlıyorum, belediye başkanı ve emniyet müdürü bu gece buradaydı, bu iyi, onlara sunulan kokain sıralarının ve kucaklarına oturmuş kızların arasında gömülmüşlerdi. Eğer çizgiyi aşarlarsa, gizli kameralar yeterli olacaktır. Birkaç üst düzey şirket yetkilisi ve birkaç hükümet yetkilisi de oradaydı.

Tabii ki bu insanlar asla ana kapıdan girmezlerdi, arkadan, arka girişe çıkan bir arka sokaktan gizlice girerlerdi ve sonra da aşağıdaki kulübe inerlerdi. Club Silver onlara başka hiçbir yerde bulamayacakları bir anonimlik sunuyordu. Herkesin içinde bir karanlık vardı, ancak bunu ortaya çıkarmak için hiçbir zaman fırsat bulamamışlardı. İşte burada devreye ben giriyorum. Onlara istediklerini veriyorum ve karşılığında ihtiyacım olanı alıyorum.

Kulübü kurduğumda aklımdaki tam olarak buydu.

Babam acımasız bir liderdi, ama her şeyi planlamamıştı.

O, en vahşi adamları bile durduracak olan vahşet ve kan dökme yoluna gitti, ama ben daha akıllı olacaktım. Kral olarak *kalacağım*, çünkü insanlar benim itibarımı biliyordu, bu şehirde onların av, benim ise avcı olduğumu içgüdüsel olarak biliyorlardı. Bu adamların bana karşı gelmesinden korkmuyordum ve karşı gelseler bile, onların hizada kalmasını sağlamak için bolca desteğim vardı. Görüntüler. İşlemler. Videolar. Bunların hepsi saniyeler içinde tüm şehre, hatta tüm dünyaya yayılabilirdi. Onları elimde tutan ve beni zirvede tutan şey bu bilgidir.

Şantaj.

Bu şehirdeki her erkek gücü elinde tutuyordu ve bunu elinden almakla tehdit edersen, diz çöküp yalvaracaklarını garanti edebilirdin. Her seferinde.

Polisler ensende değilse ve belediye başkanı tek bir soru bile sormadan her hareketini destekliyorsa, hayat çok daha kolay oluyor.

Ve bu işe yaramazsa, insanları sessiz ve hizada tutmanın başka yöntemleri de vardır. Çok daha kanlı yöntemler. Yapmayacağım pek bir şey yoktu, kan benim için musluğu açmak kadar normaldi. Biraz daha dağınık ama çok daha eğlenceli.

Asansör kapıları açılır, saat on bir olmuştur, kulübün müziği ve atmosferi değişmiştir. Çalma listesi artık daha modern müzikler, hip hop, garage çalıyor ve dans pistindeki bedenler dans etmeye devam ediyor. Bir içki almaya gerek yok, asansörden çıktığımda biri beni bekliyor ve tepsiden içkimi alıp, cam korkuluğa kadar ilerleyip aşağıdaki kata bakmaya devam ediyorum.

Ry yanıma yaklaşıyor, "Her şey hazır patron."

Annemin ölümünden yaklaşık bir ay sonra bana patron demeye başlamıştı ve en yakın ve en eski arkadaşımdan gelen bu hitap, alışmam biraz zaman almıştı. Kapalı mekanlarda hala öyleydik, ama burada, açık alanda, o sadık bir köpekten başka bir şey değildi, o da biliyordu, ben de biliyordum.

Onaylayarak başımı eğip elimdeki viskiyi yudumladım. Arkamda birkaç adam, garsonların onlara gösterdiği ilgiden yararlanıyorlardı ve şimdilik buna izin verdim. *O* gelene kadar, ne halt etmek istiyorlarsa yapsınlar.

Sonuçta bunu hak ettiler.

Gece yarısını biraz geçmişti ki, bir güvenlik görevlisi yanıma geldi ve "O geldi, Bay Silver," diye kulağıma fısıldadı, böylece sadece ben duyabilecektim.

Başımı sallayıp izlemeye devam ediyorum.

O, fark edilmesi gereken bir varlık. Sıradanların arasında bir tanrıça. Asi bakır rengi saçları ve sıkı kıvrımları dikkat çekiyor, ama insanların geri çekilip ona yol açmasına neden olan, gözlerindeki bakış. Arkadaşı, Wren Valentine fırtınasının peşinden geliyor.

"Lanet olsun," diye gülüyor Ryker.

Bir saniye gözlerimi ondan ayırıp ona doğru bir bakış atıyorum, "Ne?"

"Yani, Wren öyle," parmaklarını dudaklarına bastırıp bir öpücük gönderiyor,

"ama arkadaş, eğer yapabilseydim, dizlerimin üzerine çöküp ona dünyayı vaat ederdim." "Sen her zaman sarışınları sevmişsindir," diye mırıldanıyorum, dikkatimi

konuştuğumuz kıza çeviririm.

Barın önüne gelir ve öne eğilir, şüphesiz dikkat çekmek için elbisesinin derin kesimini gösterir. Güzeldi ve bunu nasıl kullanacağını çok iyi biliyordu. Güçlerini kendi lehine kullanmaktan çekinmeyen kadınları severdim, ama düşmanı kazanmak için sadece vücudunu kullanabileceğine inanacak kadar aptal da değildim. Zekası etkileyiciydi ve başka bir erkek olsaydım, başarılarından dolayı onu tebrik bile edebilirdim. Ama ben başka bir erkek değilim ve istediğini almak için bara eğilen o kız, tam da benim istediğim yerdeydi, çünkü ben öyle karar vermiştim.

Kısa bir süre sonra siparişi hazırlandı ve arkadaşına bir çeşit kokteyl, kendine de koyu renginden anladığım kadarıyla kolalı basit bir içecek uzattı.

Gülümseyerek kalabalığın arasından dans pistine geri dönüyorlar. Kızdan bilgi almam gerekiyor ama zihnim, onun müziğe göre hareket edişine, kalçalarının hipnotik bir şekilde sallanışına ve vücudunun kıvrımlarına takılıp kalıyor. Kollarını yukarı kaldırıyor, elleri saçlarının alt katmanlarına giriyor ve ritme göre şehvetli bir şekilde sallanıyor. Daha iyisini bilmesem buna sihir derdim. O lanet olası bir siren gibiydi.

"Siktir," arkamda bir adamın dediğini duyarım, "Onu mahvederdim."

Onun bakışını takip ediyorum ve, bakın, bahsettiği kişi Wren. O lanet olası *muhteşem*.

Yatağa bağlandığında, bacakları açık, yüzünün etrafında saçları dağınık, bana, lanet olası krala teslim olduğunda daha da güzel görünecek.

Başımı ona çeviriyorum, gözlerimi kısıyorum, çenemi sıkıyorum, "Az önce ne dedin?"

Gözleri benimkilerle buluşur ve görsel olarak korkar, "Hiçbir şey," diye kekeler, "hiçbir şey patron."

"Gözlerini kafanda tut," diyorum ona, sesim yeterince uyarıcı, sonra tekrar Wren'e dönüyorum.

Birkaç adam ona ve arkadaşına saldırdı, biri arkasına geçti, kalçalarını öne doğru hareket ettirerek kıcına sürtünüyor.

Kaşları çatılır ve yumruklarını sıkarak ona doğru döner. Ne dediğini duyamıyorum ama adam geri çekilir ve teslim olarak ellerini kaldırır.

Wren dans etmeye devam eder ama çok geçmeden başka bir adam ortaya çıkıp haklı olarak bana ait olanı almaya çalışır.

Burun deliklerim genişledi.

"Gözünü dört aç," diyorum Ryker'a.

O, dans pistine ilk adımımı atarken tüm planımı anladığını gösteren bir kez başını sallar. Dans pistinin ortasında hedefimi bulana kadar bakışlarının beni takip ettiğini hissediyorum.

Wren, görünüşü kadar güzel kokuyor, tatlı ama ölümcül, arkasına yaklaştığımda kokusu duyularımı ele geçiriyor.

Bana doğru döner, küçük yumruklarını sıkıca kapatır, kaşlarını çatar ve gözlerinde şiddet parlar.

"Sen," diye suçluyor.

"Ben," diye cevap veriyorum, kokteyl barda beni çoktan fark ettiğini biliyorum.

Gözleri kısıılır ama elleri dalgın dalgın pazılarımı sıkar, tırnakları derime ısırık atacak kadar batır, "Beni buldun."

Hiç komik olmasa da gülüyorum, eğilip kulağına fısıldıyorum, "Burası benim. Görünüşe göre *sen beni* buldun."

Nefesi, saçlarımı okşayan ve kulak kepçemi okşayan bir nefesle dışarı çıkıyor.

"Kimsin sen?"

"Bilmek ister misin?" diye soruyorum.

Elleri pazılarımdan takım elbisenin yakasına kayıyor. Kendisiyle savaşıyor gibi görünüyor, daha fazlasını bilmek istiyor ama kendine bunu yapmaması gerektiğini söylüyor. İyi, bu kitap bilgisinin sokak bilgisine dönüştüğü anlamına geliyor. Kollarımı beline doladığımda gözleri daha da kısıılıyor ve onu vücuduma sıkıca sarıyorum. Görmek ve hissetmek çok farklı şeylerdir, bir şeyin nasıl hissettirebileceğini hayal edebilirsiniz ama onu elinize alana kadar, bu sadece bir hayal olarak kalır. Belinin kıvrımlarını ve eğrilerini hissetmek, hayal edebileceğimden çok daha fazlası. Onu almak, ona sahip olmak, onu *sahiplenmek* için duyduğum dürtü, içgüdüsel ihtiyaç, neredeyse onu omzuma atıp tamamen farklı nedenlerle kilit altına almak istememe neden oluyor.

"Evet, bilmek istiyorum."

"Bana Alexander diyebilirsin. Ya da Lex."

"Soyadın?"

"Silver."

Anlamanın gelmesini beklerim ve sonra biraz daha beklerim ama asla gelmiyor.

"Ben Wren," diye devam ediyor, ellerini omuzlarıma kaydırarak, "Wren Lawson."

"Beni biraz daha tanımak ister misin, Wren Lawson?"

Dolgun dudaklarında bir gülümseme belirir, dudakları koyu bordo renkte boyanmıştır, "Sanmıyorum."

Kaşları havaya kalktı. Hiç reddedildiğim bir gün olmuş muydu? "Hayır mı?"

"Hayır."

Parmaklarım belinin kıvrımlarını takip ederek kalçasına ulaşır ve orada parmaklarımla sıkıca kavrar, etine ısırırım. Gözlerinde karanlık,

baştan çıkarıcı, kirli bir şey parladı ama hemen hepsini gizledi. "İyi geceler, Bay Silver."

Onun kalabalığın arasından geçip bara doğru ilerlemesine izin verdim, onu izledim. Eğer kim olduğumu bilseydi, kapıya doğru koşardı. Aslanın ininde bir koyun, ölü bir koyundur, ama o hala burada.

şüphe ve merak kafamda birbiriyle savaşıyordu.

Ama sonuçta bu bir savaştı ve o, kazanmak için atılması gereken bir sonraki adımdı.



F Neden bilmiyorum, ama onun burada güvende olduğunu düşünmeye devam etmesine izin verdim, ben ise balkondaki yerimden her şeyi sorguluyordum.

"Aptal rolü yapıyor," diyor Ryker omuz silkerek, "belki de burada aynı şeyi yapmak için burada."

Müzikle büyüleyici bir şekilde sallanıyor, daracık elbisesinin içinde kalçaları hareket ediyor. Elbette babası değerli kızını buraya göndermezdi. Hayır, o adam çok şeyli bir adam ve aptalca seçimler yapıyor, ama onun zayıflığını biliyorum. *Onu*. Wren Valentine.

Ve kızı onun için değerli olsaydı, onu bana göndermezdi.

Bana soyadının Lawson olduğunu söyledi ama bu doğru değil. Hiç de bile değil ve kim olduğunu tam olarak bilmesem bile, bir kilometre öteden bile onun Valentine'lere benzeyen özelliklerini fark ederdim.

Azı dişlerim gıcırıyor, ne oluyor lan?

Arkadaşı dengesizce sallanıyor, neredeyse düşecek ama Wren hızlı refleksleriyle onu hemen yakalıyor. Kafasını sallayarak ve benim asla anlayamayacağım birkaç kelimeyle onu çıkışa doğru yönlendiriyor.

Kahretsin.

"Çekil," diye emrediyorum, aniden ayağa kalkıp asansöre doğru yöneliyorum. Birkaç dakika içinde sokağa çıkıyoruz ama köşeyi döndüğümde kız ortada yok.

"Siktir."

"Neden oyalanıyorsun?"

Öfkemi ikinci adamıma yöneltirim, gözlerimi kısıyorum. "Anlamadım?"

Ryker'ın gözleri arkamdaki adamlara kayıyor ve ne kadar büyük bir hata yaptığını hemen anlıyor. Bana soru sorulmaz. Ne burada, ne evde, ne de özellikle adamlarımın önünde.

Onu kulübe getirmek, onu tuzağıma düşürmenin en kolay yoluydu ama şimdi o gitmiş, bu da işin çok daha zor olacağı anlamına geliyor. Ve daha kanlı.

Onun dairesini keşfettim, silahlı korumalar yirmi dört saat görev başında, muhtemelen bu gece kulüpte de birkaç tane vardı ama içerideki insan sayısı o kadar fazlaydı ki, onu asla göremezlerdi. Bunun bir önemi yoktu. Valentine'in küçük prensesin kimde olduğunu bilmesini istedim ve azınlık, çoğunluğa karşı hiç şansı olmazdı.

Öfkemi yatıştırarak, bizi takip eden ikisine döndüm, "İçeri girin, Ryker benimle gelsin."

Kulübün ters yönüne doğru ilerleyip caddenin karşısındaki arka sokağı keserek, sonunda beni yer altı otoparkına götürecek bir kapıdan dönüyorum. Maserati'min bip sesi gecenin sessizliğinde yüksek sesle yankılanıyor ve beton duvarlardan geri dönüyor. Ayakkabılarım yere öfkeyle vuruyor.

Ryker arkamda sessizce duruyor ve arabaya vardığımda kapıyı açıp içeri giriyorum. Şehirdeki tüm yolculuk sessiz geçiyor, gerginlik arabadaki havayı gergin ve gergin hale getiriyor, her an patlamaya hazır.

Daha önce sorduğu soruya cevap vermedim çünkü cevabını bilmiyordum. Ve şu anda işleri batırmak için vaktim yok. Onun bu kadar ani bir şekilde kalkıp gideceğini beklemiyordum. Ben hata yapmam ama her şeyin bir ilki vardır. Apartmanı karanlık, bir tanesi hariç. İçerideki ışıklar açık, karanlıkta lanet bir Noel ağacı gibi pencereleri aydınlatıyor.

"Kaç tane?"

"Beş," diye cevapladı Ryker, "Muhtemelen ikisi içeride."

Başımı sallayıp ceketimin cebine uzanarak cephanemi kontrol ediyorum. Ryker de aynısını yapıyor.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sorar Ryker, "Birkaç adam gönderebiliriz. Aynı etkiyi yaratır."

"Birini hayatta bırakacağız, ona bir mesaj göndermesini istiyorum." Ryker başını sallar.

Bu fırsatı değerlendirebileceğimiz sınırlı bir zaman aralığı vardı, bu yüzden gece sokaklarda dolaşan normal bir vatandaş gibi davranmaya çalışan gardiyan arkasını döndüğünde, sessizce arabadan inip o yöne doğru ilerledim.

Ryker caddenin diğer tarafında görevli iki muhafızı ortadan kaldırırken, silahın susturucusu sayesinde olması gerektiği kadar yüksek olmayan iki belirgin patlama sesi duydum.

Glock'umu doğrultup nişan alıp tetiği çektim.

Mermi, hedefin kafatasının arkasına isabet etti ve duvara kan sıçradı. Adam yere düştü ve başının etrafında kırmızı bir kan gölü oluştu.

Kapıda kartımı okutup içeri giriyorum, ayak seslerini dinlemek için duruyorum.

Tam gelmeyeceklerini düşündüğüm anda, solumdaki merdivenlere ağır bot sesleri geliyor. Duvara yaslanıp, ilk muhafızın bacaklarını görene kadar vücudumu gizliyorum. Dizine ateş ediyorum ve o kalan basamaklardan yuvarlanarak yere düşüyor ve homurdanıyor. Yüzüme bakmadan, gözlerinin arasına bir kurşun sıkıyorum ve merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. Ryker'ı koridorda buldum, kolu son muhafızın boynuna kelepçelenmiş ve onu boğuyordu. Adam son bir kez çırpındı ama sonra sönük bir ışık gibi söndü.

Ryker onu yere bırakır ve elini kaldırıp yüzündeki kanı siler. "Adipisik ucuz bir vuruş yaptı," diye homurdanır ve adamı tekmeler.

Gözlerimi devirip kapıya doğru yöneliyorum. O hala içeride uyanık, bu yüzden kapıyı kırar kırmaz muhtemelen çılgılık atıp kaçacaktır, bu yüzden hazırlıklı olmalıyım.

Kafamda sayarım, ayağımı kaldırırım ve kapının zayıf noktasına vururum. Kapı açılır ve yüksek bir gürültüyle duvara çarpar, raflarından süs eşyaları ve resim çerçeveleri düşer ve yere parçalanır.

İçeri girdiğimde, silahımı önüme doğrulttuğumda, beni bekleyen manzaraya neredeyse gülmekten kendimi alamadım.

Wren oturma odasının diğer tarafında duruyor, kendi silahını doğrudan kafama doğrultmuş. Ryker arkamdan içeri giriyor, kendi silahını ona doğrultmuş. Eski usul bir çatışma yaşıyoruz.

"O beni vurmadan önce seni öldürebilirim," diye tehdit ediyor, çenesini Ryker'a doğru sallayarak. Sesinde korku, titreme ya da endişe yok.

Hmm, ilginç.

"Nişan alma becerin ne kadar iyi?" diye soruyorum, başımı eğerek, "çünkü beni vuracaksan, beni öldürdüğünden emin olmak isteyeceksin."

"Oh, seni öldürecek," dudakları kıvrılır, beyaz dişlerini gösterir, "Ne istiyorsun?"

Beni henüz vurmamış olması yeterince açıklayıcı, sadece havlıyor, ısırıyor. Benim gibi değil, benim havlamam ısırma kadar acımasızdır.

"Silahı indir," diye bağırır Ryker, "indir onu!"

"Defol git!" diye bağırır kız.

Kız cesurmuş.

Ryker tehditkar bir adım atar ve kız silahını benden uzaklaştırıp Ryker'a doğrultur. Yine de korku yok. Kaçışını hesaplıyor. Gözleri ikimiz arasında gidip gelir, sonra arkamızdaki çıkışa, o kadar hızlı yapar ki, eminim benim görmediğimi sanıyordur. Ama ben her şeyi görüyorum.

Kafama silah doğrultulduğundan beri ilk kez ona bakmaya izin veriyorum. Uyku şortu giymiş, küçük pamuklu bir şort ve kalçalarının etrafındaki soluk tenini ortaya çıkaran bir tişört. Bakır rengi saçları at kuyruğu yapılmış ve yüzünde hiç makyaj yok. Yeşil gözleri kısılır ve çenesi sıkışır. Güzelliği takdir edebilirim ve bu kızda bolca var. Beni en çok tahrik edenler her zaman psikopat olanlardı.

"Babam ne yaptı?" diye soruyor aniden, "Sana borcu mu var yoksa?"

Gülüyorum, "Oh, bana bir şey borçlu. Ve ben de ödemeyi almaya geldim." "Para kasada," diyor bana.

Dişlerimi yalayıp başımı sallayarak, "Senin parana ihtiyacım var gibi mi görünüyorsun?" diyorum. Kaşları çatmak ister gibi seğiriyor ama duygularını gizlemekte oldukça başarılı.

Şu anda bir çıkmaza girdik ve zaman geçiyor. Şüphesiz ki, henüz bulunmamışsa bile, yakında birisi o cesetleri bulacaktır ve Valentine'in adamları muhtemelen her otuz dakikada bir merkezi kontrol noktasına rapor veriyorlardır.

ve bu kontrol yapılmadığında sorular sorulacak ve başa çıkmam gereken yepyeni bir sorunum olacak.

Ölüm beni korkutmuyordu, pek de umurumda değildi, ama işleri karmaşıktıracaktı. "Wren, silahını indir, biz de aynısını yapacağız," diye ikna etmeye çalışıyorum.

"Seni vurmadan önce benim dairemde defolup gitsen nasıl olur?" "Beni vurmayacaksın," diye homurdandım, "eğer vuracaksan, çoktan vurmuş olurdun."

çoktan vurmuş olurdun."

Aniden tetiği çekti ve arkamdaki vazo binlerce parçaya ayrıldı.

"Ben de senin nişan alma yeteneğin iyi sanıyordum," diye alay ettim.

"Vazoyu hedefliyordum," diye tükürdü, "Bu son uyarımdı." O atışın binanın yarısını uyandıracığından hiç şüphem yoktu.

"Beni sinirlendiriyorsun, küçük kız. Silahı indir." O gülüyor, "Beni korkutabileceğini mi sanıyorsun?"

"Korkmalısın," diye onu acele ettiririm, bana ateş etmeye çalıştığı kurşunlardan kaçmak için soldan sağa koşarım. Yüksek bir patlama sesi duyulur ve kolumdan bir acı geçer.

O kaltak beni vurdu. Beni vurdu lan.

Omzum onun midesine çarpar ve ikimiz yere yuvarlanırsak, sırtı arkasındaki duvara o kadar sert çarpar ki, çerçeveler kancalardan düşer ve yere çarparak parçalanır. Çarpmanın etkisiyle silahı düşürmüş olmalı, şimdi eline geçirdiği her şeyi kullanıyor. Sert bir nesne başımın yan tarafına çarpar ve saç çizgimin yakınında derimin yırtıldığını hissedirim, ardından sıcak bir kan damlası akar.

Sabırım tükenir. Onun karşılık veremeyeceği kadar hızlı bir hareketle ellerimi boğazına doladım ve sıktım.

Onun kalçalarına bacaklarımı geçirip, parmaklarımla nefes borusunu sıkıştırıyorum, avuç içlerimle boynunu ezebilecek kadar sert bastırıyorum. Gözlerinde korku parıldıyor, parmakları derimi tırmalıyor, tırnakları ellerimin üstündeki ince deriyi çizerek kanatıyor.

Siktir, bu kız beni kanatmayı seviyor. Adrenalin, sistemimi bir uyuşturucu gibi pompalayarak acıyı hafifletmiş olsa da, kolumdan ve yüzümden sıcak bir sıvının sürekli aktığını hissediyorum.

Ryker arkamda duruyor, sessiz, kaynıyor...

Boğazına daha sert bastırıyorum, gözleri fal taşı gibi açılıyor, akciğerlerine oksijen çekmeye çalışıp başaramayınca damarları patlamaya başlıyor. Gücünün vücudundan kaybolmaya başladığını hissediyorum.

Onu öldüreceğim. Onu öldürüyorum.

Elleri bileklerimden kayıp yanlara düşüyor, gevşek uzuvları altımızdaki sert ahşap zemine sönük bir sesle çarpıyor.

"Lex!" Ryker aniden bağırır, başka bir can almaya dalmış olduğum trans halimden çıkar ve çok geç olsa da ileri atılır. Uzun gümüş bir bıçağın şeklini seçerim, ama nesnenin sadece bir mektup açacağı olduğunu hemen anlarım, ancak bıçak kadar keskindir, uyluğumu keser, deriyi tereyağı gibi keser ve kasın derinliklerine nüfuz eder.

"Siktir!" diye bağıyorum, ellerimle boğazını bırakıp kanamayı durduruyorum.

Boğuluyor ama mücadele gücü kalmamış, altında zayıf düşmüş durumda. Hızlı bir hareketle, silahın kabzası şakağına çarpar ve sonunda – *sonunda* – gözlerini kapatır.



'ın vuruşu kafatasımı sarsıyor ve boğazım sanki binlerce jilet yutmuşum gibi hissediyorum. Sersemlemiş bir halde gözlerimi açmaya zorluyorum, kirpiklerim birbirine yapışmış, ancak elimi kaldırıp onları ovmağ istediğimde yapamıyorum. Kolumu tekrar çekiyorum, metalin kulağımın zarını sıyırdığı sesi duyuyorum. Ne oluyor lan?

Ayak bileklerim de aynı durumda. Kelepçelenmiş.

Tamam, panik yapma. Bu bir rüya olabilir, belki de uyku felci, ama bunu çözmem gerektiğini biliyorum. Cildime değen metalin hissi, bir rüya için fazla gerçekçi ve istemediğim halde, bunun ne anlama geldiğine dair korku mideye yerleşiyor. Bunun bir rüya olmadığını zaten biliyorum.

Her şey bir dizi görüntü olarak geri geliyor.

Alexander Silver.

Silahı kafama doğrultulmuş, benimki de onun kafasına. Kavga.

Elleri boğazımı sıkıyor, ciğerlerimdeki havayı çalmak için tüm ağırlığını üzerime veriyor.

Kahretsin. Kendimi neye bulaştırdım ve bundan nasıl kurtulacağım?
?

Odayı gözetlemeye çalışıyorum ama ışık yok ve pencere de yok Soğuk, hava nemli ve tozlu ama başka bir şey daha var, eski ve çürümüş bir şey, beni boğuyor. Kusma isteğini bastırarak ağzımdan nefes alıp başımı geriye yaslıyorum. Ağrı, hem kafamın içinde hem de vücudumun çeşitli yerlerinde sürekli bir nabız gibi atıyor. O pislik bana vurdu.

Karanlıkta ne kadar süre yattığımı bilmiyorum ama sonunda bir kapı açılıyor ve odaya ışık giriyor. İçgüdüsel olarak, gözlerimi kısarak ışığın acısını kesip gözlerimin alışmasını sağlıyorum. Kapı çerçevesini dolduran devasa bir silüet, o kadar büyük ki ışığı neredeyse tamamen engelliyor, omuzları tek başına çerçevenin her iki yanına neredeyse değiyor.

"Uyandı," sesi kaba, boğuk, sigara içen ya da sesini çok sık kullanmayan bir adam olduğunu düşündüren bir ses.

Başka bir adamın girmesi için yana çekildiğinde, ışık arkasında olduğu için yüzünü göremiyorum, gölgede kalmış ama o da iri, muhtemelen ilk adamla aynı boyda ama bu adamın etrafında şiddet dolu bir hava var. Onun varlığını gören herkese bir uyarı olarak çınlayan tehditkar bir aura. Omuzlarının duruşunda, ellerinin yanlarında gevşekçe sallanışında, kaos ve şiddet denizinde çok rahat bir tavır var.

Yüzünü göremesem de, kime baktığımı hemen anlıyorum.

Kulüpte bana yaklaştığında, tüylerim anında diken diken oldu. İçgüdülerim çok nadiren yanılırdı ve bu sefer de kesinlikle yanılmadılar.

Bu adam tehlikeliydi.

Hayır, tehlikeli olmaktan da öteydi, o yatağınızın altındaki canavar, hikayelerinizdeki kötü adamdı. O, ete kemiğe bürünmüş lanet olası şeytandı.

Dişlerimi sıktım, işi bitirmeye mi gelmişti? Beni tutan zincirleri boşuna çekiyorum, metalin derimi ısırdığını, sıyırdığını ve kestiğini hissediyorum.

Benden ne istediklerini bile bilmiyordum, aklıma gelen tek bağlantı babamdı. Onun güvenilmez biri olduğunu biliyordum, ama bu... Lanet olsun, bu ne böyle?

"Merhaba, Wren," bourbon gibi yumuşak bariton sesi üzerimde yankılanıyor, hem okşama hem de tokat gibi.

"Bırak beni, pislik!"

O gülüyor, "Sende olan ateşi seviyorum."

"Buraya gel," diye tısladım, "sana ne kadar ateşli olduğumu göstereyim."

"Bu dansı daha önce de yaptık, küçük kuş," diye yaklaşır, sesinde çelik gibi bir keskinlik vardır, "senin için pek iyi sonuçlanmadı."

Gözlerimi kaçırıyorum, dudaklarımın kenarlarına bir sırtıuş yerleştiriyorum ve sesime olabildiğince küçümseyici bir alaycılık katarak, "Kolun nasıl? Yoksa bacağın mıydı?" diyorum. Gözlerim tekrar onun üzerinde durduğu yere dönüyor, uzun boylu, kaslı vücudunu süzdürüyorum.

O, ne insana ne de hayvana ait bir ses çıkararak homurdanır.

Boğazımdan bir kahkaha çıkar ama ağrının boynuma yayılmasıyla yüzümü buruştururum ve kahkaha kesilir.

"Burada işimiz bittiğinde," diye bir adım öne çıkar ve topalladığını, kendini nasıl tuttuğunu ve sol bacağını nasıl koruduğunu fark ederim. İyi, umarım çok acır, "içinde bir parça bile hayat kalmayacak. Şimdilik ateşini koruyabilirsin, Wren, ama şunu bil ki, o alevleri göz açıp kapayana kadar söndüreceğim."

Bundan hiç şüphem yoktu. Buradan canlı çıkamayacaktım. Karşımda *kim* olduğunu düşünürsek, bu kaçınılmazdı.

Bu beni korkutmalıydı. Beni derinden sarımalıydı, ama tek hissettiğim içimde bir öfke oluşuyordu, bu öfke beni bu kelepçeleri kırıp onun gözlerinden hayatın akıp gitmesini izlemek istiyordu.

Yatağın kenarına yaklaşıyor ve uzanarak, bu kadar kötü niyetli bir adam için fazla yumuşak bir hareketle saçlarımı yüzümden çekiyor. "Bana bir daha dokunursan," öfkemle nefes alıp veriyorum, "parmağını ısırırım."

"Ne vahşi bir kuşsun sen," diyor, "Yanlış tarafta olman ne yazık."

Ne?

Cevap verecek vaktim olmadan, dönüp odadan çıkıyor, kapıyı arkasında kapatıyor ve beni yüzümün önündeki elimi bile göremeyeceğim kadar derin bir karanlığa daldırıyor.



Odaya gelen bir sonraki ziyaretçi ne Lex ne de diğer adam, bunun yerine bir kadın. Esnek, uzun boylu ve yüzünden sıkıca geriye çekilmiş uzun sarı saçları var. Sıkı siyah pantolon ve vücudunun hatlarını ikinci bir deri gibi takip eden sıkı bir üst giymiş. Pantolonunun arkasına sıkıştırılmış silahı fark ediyorum.

Okyanus mavisı gözleri benimkilerle buluştu ve kaşlarını kaldırdı, "Yapabileceğin bir şey değil, ama bunu aklından bile geçirme."

Sesi melodik, ama kısa sürede sesin sahibine uymadığını anlıyorum. Yüzü ifadesiz kalırken, başımı sertçe yana doğru itiyor ve kırmızı manikürlü parmaklarını empati duygusu olmadan şakağıma bastırınca, bir acı dalgası dişlerimin arasından tıslamama neden oluyor.

"Seni mahvettim, ha?" Benim fark etmediğim bir kutuya uzanır ve kafama bir şey bastırır, daha fazla acı, kafatasımdan zonklayan bir ağrı.

"Çekil üstümden," diye homurdanıyorum.

"Ağzın oldukça bozukmuş," diyor, sesinde eğlenceyle ve dudaklarında bir gülümsemeyle.

Burun deliklerim genişledi.

Buradan hemen çıkmam gerekiyordu. Bu adamların ne istediğini veya kim olduklarını bilmiyordum, ama bir avcı gördüğümde onu tanırdım. Şimdi çıkmazsam, daha fazla nefes alamayacağımı biliyordum. Ölümüm hızlı olmayacaktı, günlerce süren işkence dolu bir olay olacaktı. Kız işini bitirince ayağa kalkıp odadan çıkar, ama bir dakika sonra elinde bir tepsi yemek ve üstünde pipet olan bir şişe suyla geri gelir.

Kaşlarımı kaldırdım, "Sen neyin, onların küçük evcil hayvanı mısın?"

"Ha," diye gülüyor, "bu arada, bana bu tavırları takınmasan iyi olur, yemek yiyebilmenin sebebi benim."

"Aç değilim."

"Peki," diyor ve şişeyi bana uzatıyor, pipet alt dudağıma değıyor, "İç."

Başımı başka yöne çeviriyorum.

O yüksek sesle tıslar ve yataktan kalkar, "Peki öyleyse."

Ama bunlar veda sözleri değildi, aksine ayağı kalkıp bütün şişe suyu yüzüme döküyor.

Otomatik olarak nefes alıyorum ve su boğazıma çarptığında boğuluyorum.

Hiçbir şey söylemeden odadan çıkar ve lanet kapıyı tekrar kapatır, beni o karanlık boşluğı bırakır.

Sessizlik ve karanlık, onlar istediklerini yapmaya başlamadan çok önce beni delirtir.

Oradan çıkmam gerekiyordu.

Ani bir kararlılıkla yatakta debelenmeye başladım, bağlarımı çekip durdum. Onların kelepçe olduğundan eminim, ama görmeden emin olamıyorum ve kapı her açıldığında dikkatim dağılıyor ve iyice bakamıyorum.

Hadi ama. Odaklan Wren.

Griffin ile yaptığım tüm antrenmanları hatırlıyorum. Kendimi savunmak için katlanmak zorunda kaldığım onca saat, farklı türdeki bağlardan kurtulmayı öğrendim mi diye hatırlamaya çalışıyorum.

Kilitleri açmayı ve hatta şimlemeyi öğrendiğimi hatırlıyorum ama burada işe yaramaz, parmaklarımla bile onlara ulaşamıyorum. Ellerimi sertçe aşağı doğru çekerim, kelepçenin metali derimi keser. Metal etimi keserken, morartırken, çimdiklerken, ağrı bileklerimi keser ama kendi elimi kıramadığım sürece kurtulmam mümkün değil.

Başımı aşağıya doğru sallıyorum, kafatasımın arkasından geçen acıdan yüzümü buruşturuyorum ve hayal kırıklığıyla nefes veriyorum. Sanırım bu eğitim için minnettar olmalıyım. Babam böyle bir şeyin olacağını biliyor muydu acaba, bu yüzden mi bunca yıl bana bu eğitimi zorla yaptırdı, böyle bir durumda kendimi koruyabilmem için. Ama şimdi pek bir faydası yok, tabii ki.

Eğer öyleyse, boş zamanlarında ne yaptığını gerçekten merak ediyorum. Babamla aramız pek iyi değildi ve annem de uzun zaman önce ölmüştü. Eğitim bana sakın kalmayı, savaşmayı ama gerekirse ortalığı birbirine katmayı öğretti. Ve ben ortalığı birbirine katmak istiyordum. Kim demiş ölmenin huzurlu olması gerektiğini?

Bağırıyorum. Boğazım geriliyor, çığlığım hoşuma gitmeyecek kadar çabuk bir hırıltıya dönüşüyor, ama durmuyorum.

"Hey!" diye bağırıyorum. "Hey, sizi pislikler!"

Kollarımı ve bacaklarımı sallıyorum, kelepçelerimin metalini metal direklere vuruyorum, böylece ses boş odada yankılanıyor.

"Hey!"

Saatlerce bağırıp çığlık atıyorum ve sonunda kapı açılıyor, "Ne!?" Bu, daha önce duyduğum aynı kaba, boğuk ses.

"Çişimi yapmam lazım."

"Ciddi misin sen?"

"Oh, özür dilerim," diye ters bir şekilde cevap veriyorum, "Siz öyle dediniz diye normal vücut fonksiyonlarının durduğunu fark etmemişim."

Adam odanın diğer ucuna doğru yürür, "Neden ıslaksın?"

"Oh, bunu sana daha önce gönderdiğin kaltak için teşekkür etmeliyim."

Anlamadığım bir şey mırıldanır ama cebinden anahtarları çıkarır. Tamam, güzel. Beni dışarı çıkaracak ve dışarı çıkabilirsem kaçabilirim.

Anahtarı sol kilide sokar ve elimi serbest bırakır, ama ben bir şey yapamadan, vücudumu çevirir ve hemen diğer tarafta hala bağlı olan koluma kelepçe takar.

"Bu biraz fazla değil mi sence?" Sesime tatlılık katarak, "Küçük ben fazla zarar veremem ki."

"Ha," diğer kelepçeyi çıkarırken başını salladı ve kollarımı aşağı doğru bastırdı. İki bileğimin etrafında birbirine bağlanmış parlak gümüşü görmek için aşağıya baktım.

"Güzel kelepçeler," diyorum, "bana söylemediğin bir şey mi var? Sizler gizlice tuhaf bir bağlanma topluluğu mu olansınız?"

Cevap vermeden bacaklarımdaki kelepçeleri çıkarır ve dirseğimi çekerek beni ayağa kaldırır. Uzun süre yatık pozisyonda kaldığım için kan vücudumda dolaşmaya başlar ve biraz sendeleyerek ayağa kalkarım.

İleriye doğru sendeledim ama o beni çabucak yakaladı ve küçük karanlık odadan çıkarılırken ayakta durmamı sağladı. Yukarıya çıkan bir merdivenin bulunduğu dar bir koridora çıktık. Beni önden gitmeye zorladı ve sırtıma bastırdı.

"Komiklik yapma," diyor bana.

Gözlerimi deviriyorum, "Tanrı aşkına."

Yukarıdaki kapı aniden açılır ve önceki kız görünür. Sırtarak beni geçmesine izin verir ve beni dışarı çıkaran adamın yanına geçer.

Sessizler ve sonunda koridorun sonunda bir kavşağa geliyorum. Bir evde olduğumu fark ediyorum, büyük bir evde, para ve gücü haykıran bir evde. Duvarlarda pahalı sanat eserleri asılı, maun zeminlerde İran halıları serili ve yüksek tavanlardan kristal avizeler sarkıyor, hafif bir esinti küçük elmasları okşarken renkli prizmalar beyaz duvarlarda dans ediyor. Hayatım boyunca zenginlik içinde yaşadım ama bu bambaşka bir seviye.

"Sola," diye emrediyor Gruff.

Sola dönüyorum, çıplak ayaklarım cilalı zeminde gıcırıyor. "Şuradaki kapı."

Kapının önünde durup, onların açmasını bekledim. İkisi de açmayınca dikkatimi onlara çevirdim, "Ne yapmamı bekliyorsunuz? Dışerimle mi açayım?"

"Onu sevdim," diyor kız aniden, öne çıkıp kapıyı benim için açıyor. İçeri giriyorum, topuğumla kapıyı kapatmak için tekmeliyorum ama kapı kapanmadan önce durduruluyor.

"Oh, sanmıyorum," diyor kız, benimle birlikte içeri girerek. "Sen buradayken işeyemem."

Gözlerini devirir, "İşini gör, bu çoğu *misafire* verdiğimiz bir lüks değil."

"Oh, sanırım yatağa kelepçelenmek de beş yıldızlı bir muamele."

"Seni tavandan sarkıtmamızı mı tercih edersin? Bu da ayarlanabilir."

"Hepiniz delisiniz."

"Hayır, biz Silvers'ız ve artık yerini bilmenin zamanı geldi."



"Valentine," diye yavaşça konuşarak bacaklarımı masanın üzerine attım ve bardağımdaki viskiyi, buzlar kenarlara çarparak ses çıkaracak şekilde çevirdim.

"Onu geri ver."

Selam bile vermedin, ne kadar kaba. "Mesajımı almışsın."

"Oh, mesajını aldım, seni hasta piç kurusu, Wren'in bununla hiçbir ilgisi yok."

Ve işte burada başarısız olacak. Onun zayıflığı, benim gözlerim için bir işaret gibi ortada. Küçük Wren Valentine onun mutlak zayıflığı, onu yok edecek olan zayıflığı. Tıpkı planladığım gibi. Bu, bir avcıya şah damarını açığa çıkarmak gibi ve bu avcıların oyununda her zaman galip gelen ben olacağım.

"Oh, ben onun bununla her şeyi ilgisi olduğunu düşünüyorum, ama kafam karıştı."

Telefonun diğerk ucunda ağır nefesler kulağıma geliyor ama başka bir şey söylemiyor, ben de devam ediyorum.

"Sana hak veriyorum, onu uzun süre gizli tuttun, aslında etkilendim, benden pek bir şey kaçmaz." Viskiye dudaklarıma götürdüm, sonra parmaklarımmın arasında sallandırmak için geri indirdim.

"Onu geri ver." Sesinin sonunda yükselen tonunu kaçırmadım, endişe duymadım ama zar zor bastırılmış bir öfke duydum, sadece öfke ve bu ilgimi çekti. Onun iyiliğı ile ilgilenmiyor gibi görünüyor, nasıl olduğunu ya da hala hayatta olup olmadığını sormadı, sadece onu geri istediğini söyledi. Bunu kendime saklıyorum, bir şekilde bunun peşine düşeceğim.

"Küçük bir domuzcuk ciyaklayana kadar anlamadım. İlk başta, onun seninle kaldığını, senin kim olduğunu tam olarak bildiğini sandım, ama onun tamamen ve tamamen masum olduğunu anladım."

Onu tanımlamak için "masum" kelimesini kullanmazdım, o küçük şeytan bana ateş etti ve her fırsatta benimle savaşmaya devam ediyor, ama onun bunu bilmesine gerek yok. O mükemmel bir oyuncak bebek gibi görünebilir, akıllı, sakın, ama ben tüm bunların ötesini görüyorum. Mücadeleyi, ateşi, intikam arzusunu görüyorum. Güçlü bir kadının mücadele etmesini ve boyun eğmemesini izlemek, sana bakarken gözlerindeki saf öfkeyi görmek, kısıtlamalarından kurtulursa sana zarar verebileceğı tüm yolları hesaplamasını izlemek, müthiş bir afrodizyak. Sadece onun benimle savaştığını düşünmek bile sikimi sertleştiriyor. Bu hayatta, sırt üstü yatarak hiçbir yere varamazsın, eğer o doğru tarafta olsaydı, harika bir eş olurdu.

"Nasıl hissediyorsun, Valentine?" Genelde kurbanlarımla oynamazdım, ama Marcus Valentine farklı bir türdü. Bu pislik, Silver ailesine ve çıkarlarına yaptığı her şeyin bedelini ödeyecek. Bu pislige kanından daha fazlasını ödeteceğim.

Yıllar önce bu şehre geldiğinde kiminle uğraştığını muhtemelen fark etmemişti, ama yakında köpekbalıklarıyla yüzdüğünü anlayacak.

"Ne istiyorsun?" Müzakere onun ilk tercihi. "Hiçbir şey."

"Para mı? Ticaret mi? Tedarikçilerim mi?"

Beni göremese de gözlerimi devirdim. "Her bir işlemini biliyorum Valentine, ama merak etme, küçük prensesinle birlikte hallettim."

"Silver!" diye bağıırır. "Senden daha büyük bir şeyle uğraşıyorsun."

Küçük kuşu kurtarmak için ne kadar ileri gideceğini merak ediyorum. Kızı bırakmaya niyetim yok ama onunla oynamak cazip geliyor.

"Hoşça kal, Valentine. İyi geceler."

Bu ailede işleri gerçekten böyle mi hallediyoruz? Hayır. Öyle değil, babam çok kızardı ama artık yetki bende ve bu şehir benim, istediğim gibi yönetirim.

Masum kanlar dökülecek, bu kaçınılmaz ve ben bu suçluluk duygusunu nasıl aşacağımı çabucak öğrendim, bu beni etkilemiyor.

Bu ailenin başarısı için, benim için çalışan bu erkekler ve kadınlar için yapmam gerekeni yapıyorum.

Telefonu kapatıp bardağımdaki içkiyi bir dikişte içiyorum, boğazımdan aşağı yuvarlanan tatlı yanmayı tadını çıkarıyorum. Valentine'lara karşı ilk intikamımın tadı, daha fazlasını istememe neden oluyor. Ofisimdeki sandalyeden kalkıp kaslarımı esnetiyorum ve odayı geçip kapıyı açıyorum, ama kulağıma kavgas sesleri geliyor. Homurtular ve gürültüler evin uzun dar koridorlarından geçip ofisimin eşiğinde durduğum yere kadar geliyor.

Lanet olsun, şimdi ne var?

Sesi takip ediyorum ve Ainsley'i sırt üstü, gözleri kapalı, baygın halde yatarken, Ryker ve Wren'i banyonun dışındaki koridorda kavgas ederken görünce aniden duruyorum.

Onları beş dakika yalnız bıraktım.

Ryker daha iyi bilmeli.

"Yeter!" diye bağırdım.

Ryker'ın sırtı dikleşir ve Wren bile durur, dikkatini bana çevirir. Gözleri kısılır ve dudakları dişlerini gösterecek kadar kıvrılır ve şüphesiz bana inat etmek için dizini sertçe kaldırır ve ikinci adamımın hayalarına vurur. O eğildiğinde, sırtına atlar ve kelepçelerini boğazına bağlayan zinciri çeker.

Cidden.

Bu kız delinin teki.

Ryker sabırsızca homurdanır ama kız geri çekilir ve onun nefes almasını engeller. Benden onay bekler ve hafifçe başımı sallamam ona bu işi bitirmek için gereken her şeyi verir.

İri cüssesiyle kendini geriye atar ve onu duvara çarpar. Bu, onu boğazındaki tutuşu gevşetecek kadar korkutur ve o yeniden ayarlamaya çalışırken Ryker, bu dikkatsizliği fırsat bilip belinden eğilir ve onu omuzlarının ve başının üzerinden sert ahşap zemine atacak kadar momentum kazanır.

Kız, saçları başının etrafına dağılmış halde, salonun ortasına sırt üstü düşer.

Nefesi kesilmiş halde orada kalır, ben ona doğru ilerlerken, beni bıçakladığı yerden gelen acı ile bacağına bir nefes çeker.

Ona bakarak, "Sanırım konuşmamız gerek, küçük kuş," derim.

"Sakın söyleme," diye hırıltıyla cevap verir. "İnsanların beni arayacağını biliyorsun, polisler muhtemelen çoktan peşime düşmüştür."

"Biliyorum," diye başımı sallarım, "ama ben bu işi hallettim, kimse seni aramaya gelmeyecek."

Gözleri büyür ama direnmez, sanki burada hiçbir umudu olmadığını yeni fark etmiş gibidir.

Eğilip onu kaldırıyorum. Şu anda zayıf, sersemlemiş ve yaralı, bu da işi çok daha kolaylaştırıyor. Onu kucağıma alıp göğsüme sarıyorum. Başka bir yerde olsaydık ve ben başka *biri* olsaydım, bu neredeyse samimi bir hareket olurdu. Onu taşıırken kolumdaki ve bacağımdaki acıyı görmezden geliyorum, bu acının bu ihtiyacı beslemesine izin veriyorum.

"Yorgunum," diye şikayet ediyor. "Şekerleme zamanı değil, küçük kuş."

"Bana öyle deme," diyor, sözleri belirsiz ve cesaretimi toplayıp aşağıya bakıyorum, yüzü solgun, göz kapakları ağırlaşmış. Bilincini kaybediyor. Düştüğü sırada aldığı darbe sandığımdan daha şiddetli olmalı.

Gözleri kapanırken başı geriye düşüyor.

Ryker'ın Ainsley'e bakacağını biliyorum, bu yüzden kimse beni görmediğini fark edince, yolumu değiştirip onu en üst kattaki misafir odasına götürüyorum.

Neden? Hiçbir fikrim yok.

Onu yatağa yatırdığımda, sadece ayakta durup ona bakıyorum. Narin yüz hatlarını, üst dudağının kıvrımını, dolgun alt dudağını ve kirpiklerinin elmacık kemiklerinin üzerine nasıl uzun gölgeler düşürdüğünü izliyorum. Bakır rengi saçları, tuttuğu yerden düşmüş ve başının etrafına bir hale gibi yayılmış. Uzun, tonlu bacakları, süt beyazı ve pürüzsüz bir cildi var. Gözlerim, uyluğundaki dövmenin çizgilerini takip etti, sonra da kolundaki dövmeyi. Derisine özenle kazınmış, narin ve kadınsı, sahibiyile tam bir tezat oluşturuyordu.

Onda beni ilgilendiren bir şey var. Merakımı uyandırıyor ve vücudumda, bu şartlar altında tamamen uygunsuz olan bir ateş yakıyor.

Parmaklarımı çenesinin altına takıp başını eğiyorum, şakağında açan çürüğü ve silahla vurduğum yerdeki yarayı inceliyorum, sonra da boğazındaki koyu mor çürükleri takip ediyorum.

Siktir.

Onu neredeyse

öldürüyordu.

Neredeyse.

Bu hiç iyi olmazdı, onun bu işi sonuna kadar götürmesine ihtiyacım varken.

Hâlâ baygın olan onu yatağa kelepçeliyorum, böylece uyandığında aklına bir şey gelmesin, sonra onu orada bırakıp aşağı iniyorum.

Ryker, uyanmış ve kanepede oturmuş, dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğilmiş olan Ainsley'e bakıyor.

"Onu hafife aldın," diye suçluyorum.

"O çok küçük!" Ainsley homurdanıyor ve Ry gülüyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye başını sallar ve cebindeki telefonun titremesiyle kaşlarını çatır. Telefonu çıkarır, ekrana bakar ve odadan çıkarak telefonu açar.

Ainsley'e başımı eğiyorum, yüzünün bir tarafı kırmızı, morarmaya başladıkça morlaşıyor. "Senin gibi birinin gardını düşürmesi normal değil, ne oldu?"

Kafasını sallar, "Bir daha olmayacak."

"Bundan emin ol."

Bir şeyler mırıldanır ve sonra ayağa kalkar, Ryker'ın çıktığı yoldan çıkar ve ben yine yalnız kalırım.

Onu neden yatak odasına yerleştirdim ki?

Burası lanet olası bir otel değil ve o kesinlikle bir misafir değil. O, bir amaca ulaşmak için bir araç. Pazarlık kozu bile değil.

O intikam. Soğuk,

acımasız intikam.

Sözlerim beni alay ediyor.

O tamamen ve tamamen masum.

Yanlış değiller.

Onu küçükken, kim olduğunu hatırlamayacağı kadar küçükken gönderdiğini ve onu

başka bir adamın yanına verip, onu gözetim altında tutup, hayatının istediği gibi gitmesi için gerekli her şeyi yapabileceği birine verdiğini anlamak zor değildi.

Küçük adamlarla ilgilenmiyordum. İstedğim Marcus Valentine'di.

Onun bir kızı olduğunu öğrenmemin tek nedeni, adamlarının çok zayıf olmaları ve ben onun şakağına silah dayadığım anda teslim olmalarıydı. Sadakat yok. Dürüstlük yok. O kanarya, yüzü morarana kadar şarkı söyledi.

Ve Marcus'un zayıf noktasını buldum.

Daha derin araştırmalıyım. Daha fazla zorlamalıyım. Onunla yakın olmadığını çabucak anlayabilirdim. Lawson'ların evinde kalması bana tuhaf gelmişti, o Valentine'in emrinde yüksek bir pozisyonda değildi, yani gerekmedikçe ona iki kez bakmazdım. Elde ettiğim istihbarat Lawson'la bağlantısını göstermiyordu, sadece Valentine'le bağlantısını gösteriyordu. Yeterince derin araştırmadım.

Bu, bir daha asla yapmayacağım bir hataydı.

Bu işi bitirme konusundaki sabırsızlığım her şeyden daha ağır bastı. Onu aşağıdaki odaya geri götürmem gerekiyordu, o bir düşmandı ve ona öyle davranmam gerekiyordu.

Kapıya doğru yöneldim.

"Lex!" Ryker odaya fırlayarak girdi, "Bir sorunumuz var."

"Ne?" diye bağırdım.

"Depo yanıyor, Valentine ateşe verdi." "Siktir!"

Wren beklemek zorunda kalacak, anahtarlarımı ve sandalyenin arkasına atılmış ceketimi alıp dışarı çıkıyorum, Ryker arkamdan adımlarını hızlandırıyor, ben de itfaiye şefini arıyorum.

"O yangını kontrol altına alsanız iyi olur," diye bağırırım telefonda.

"Silver," Şef Donald Arthur yaşlı bir moruk ve huysuz bir piçti ve her aradığımda benden duyduğu hoşnutsuzluğu bana hissettirirdi. Umurumda değildi, o da bu şehirdeki diğer her pislik gibi bir piyundu, cebimde duruyordu ve ihtiyacım olduğunda onu arayabilirdim, başka seçeneğim yoktu. "Bu sefer kimi kızdırdın?"

"Beni duymadın galiba, Arthur," diye bağırarak direksiyonun başına geçtim, Ryker de yanımdaki Range Rover'a bindi.

"En iyi adamlarım orada ama durum pek iyi görünmüyor."

"O zaman durumu iyi göster, Arthur, ben burada dalga geçmiyorum. İşini kaybetmek istemiyorsan, bu sorunu çözmeni öneririm."

O lanet depoda bir milyon dolarlık uyuşturucu var ve bu iş kontrol altına alınmazsa, bir ton işim resmen duman olup uçacak. Bir sonraki sevkiyatın gelmesi için bir hafta daha var, bu karışıklığın yaratacağı zararı karşılayamam. Yirmi dakika sonra arabayı deponun dışındaki otoparka park ettim. Bütün bina yanıyordu, etrafındaki gökyüzü alevlerin gece gökyüzünü yalamasıyla turuncu bir renge bürünmüştü. Alevler çılgınca ve öfkeyle kükrüyordu ve içerideki stokların hala orada olma ihtimali yoktu.

İtfaiyeciler yangını söndürmeye çalışıyor ama nafile.

Ryker yanıma yaklaşır, "Birkaç kişi Valentine'in adamlarının patlayıcı ve benzinle içeri girdiğini görmüş. Gardiyanları öldürmüşler ve sonra yeri ateşe vermişler."

"Kızını geri istiyor," diye homurdanıyorum. "Başka bir şey daha var," diyor.

"Tabii ki var," diye homurdanırım.

Telefonunun kilidini açar ve bana bir resim gösterir. Resimde adamlarımdan biri var, kafası parçalanmış ama dikkatimi çeken bu değil. Göğsünün ortasında, etine saplanmış bir bıçakla tutturulmuş bir not var.

Üç gün, Silver.

Wren'i geri ver yoksa tüm dünyanı yerle bir ederim.

Dudaklarım acımasız bir gülümsemeyle kıvrılır, Wren'i geri istiyorsa, onu kendisi gelip alması gerekecek. Bunu yapacak cesareti bulduğunda, Wren çoktan ölmüş olacak.



P Belki de hepsi bir rüyaydı, berbat bir rüya ama yine de bir rüya, çünkü bu yatak, kim bilir ne zamandır yattığım yatakla aynı değil ve bu oda, pencereden içeri süzülen ay ışığıyla aydınlatılmış, beyaz boyalı duvarlara gölgeler düşürüyor ve orada asılı olan tabloları aydınlatıyor. Sırtımın ve bacaklarımın altındaki ipeksi çarşafı hissederek hareket ediyorum ve kollarım ve bacaklarım yine bağlanmış ve bu pozisyonda çok uzun süre kaldığım için hafifçe uyuşmuş olsa da, bu lüksün tadını çıkararak neredeyse inliyorum.

Kafama kaç kez darbe alabilirim diye merak ediyorum, kalıcı hasar oluşmasından endişelenmeye başlamadan önce.

Kızı alt etmek kolaydı, beni ciddi şekilde hafife almıştı ve onu sersemletmek için tek gereken hızlı bir dirsek darbesiydi, sonra da şakağına bir diz vurdum ve yere yığıldı. Gruff ise başka bir meseleydi. O pislik iri yarıydı.

Yine de iyi bir deneme yaptım, ama bir süre daha bir sonraki deneme olmayacak, bunu kesin olarak biliyorum. Bu benim tek kaçma girişimimdi, aynı hatayı iki kez yapmayacaklar.

Boğazım çöl kadar kuru ve midem gurulduyor, açlıktan kramp giriyor.

Ne kadar zamandır buradayım?

Günler olmuş olmalı, belki üç gün, ama hiçbir fikrim yok, her şey birbirine karışmış, bir günü diğerinden ayırt etmek imkansız hale gelmiş.

Başımın altındaki yumuşak yastığa yaslanıp derin bir nefes alıyorum.

Etrafımdaki ev sessiz, çok sessiz, bu da sinir bozucu ve hala benden ne istediklerini bilmiyorum.

Aşağıda bir yerde kapı açılıyor ve hemen kapanıyor, ardından merdivenlerde ayak sesleri duyuluyor ve sonra koridorda, yüksek sesle ve öfkeyle, doğruca bana doğru geliyor.

Harika.

Odanın kapısı, duvarlarda asılı olan tabloları titretecek kadar sert bir şekilde açılır ve karşımda o durmaktadır.

Bu adamda rahatsız edici bir güzellik var, ölümcül, dengesiz ve açıkça deli, ama güzelliği kadar acımasız da. Keskin hatları ve sert çizgileri var. Duman ve kül kokusu odayı dolduruyor, yatağa yaklaştıkça koku daha da güçleniyor.

"Sigara içen biri olduğunu tahmin etmemiştim," diyorum. Bu doğru, dişleri çok beyaz, çok temiz, ama açıkça parası var, bu yüzden sigaranın etkileri kolayca ortadan kaldırılabilir.

"Bir mesaj göndereceğiz, küçük kuş," diye bana homurdanıyor. Oh, çok kızgın.

"Tamam, harika, neden bana telefonumu vermiyorsun, ben hemen hallederim."

Onu itmek şimdi yanlış bir şey gibi görünüyor ama elimde değil. Hiçbir zaman bir şeyleri sessizce kabullenmiş biri olmadım, kavga çıkarsa, kavga ederim.

Bir bıçak çıkarır, elinde çevirir, bıçağı döndürdükçe çelik ışığı yakalar, keskin kenarı avucuna bastırır, derisini kesecek kadar sert bastırır ve yüzeyinde kırmızı damlalar akar.

Bana alaycı bir şekilde gülümsüyor, dudaklarının acımasız eğriliği ruhumun derinliklerine kadar korku salıyor. "Komiksin."

"Teşekkürler," diye zorla dudaklarımdan kelimeleri çıkarırken, o öne eğilip bıçağın ucunu göğsümün ortasına doğru kaydırıyor, keskin kenarı giysilerimin kumaşını yakalayıp yırtıyor ve daha aşağıya inerek derimi kesiyor. Acı neredeyse hayali, zar zor hissedilen bir batma ama yine de orada, rahatsız ediyor, sırf seni rahatsız eden bu acıyı hafifletmek için bile olsa onu tekmelemek istiyorsun.

Bıçağı gözleriyle takip ederken, bıçağı karnımın aşağısına doğru kaydırır ve sonra tekrar yukarı doğru, bıçağın ucu nabız noktamın tam üzerine gelene kadar. Vahşi kalbimin her atışında, bıçak daha da içeri girer, kanı akıtarak boğazımdan aşağıya doğru akar.

Kan izine hipnotize olmuş gibi görünüyor, gümüş rengi gözleri kanın derimden aşağı akışını takip ediyor, sonra gözleri yukarı sıçrayıp ağzıma odaklanıyor.

Dudaklarım aralanmış, nefesim sığ ve hızlı, uyluklarımdan arasındaki ısıma endişe verici ama aynı zamanda hoş.

Bıçağı boynumdan uzaklaştırıyor, gümüş bıçak şimdi benim ve onun kanının karışımı olan kırmızı şeritlerle kaplı, ve bıçağın ucunu alt dudağıma dayıyor. Donup kalıyorum, hareket edemiyorum, o ise beni dikkatle izliyor, gözlerini kırpmıyor, bıçağı tutan eli dışında hareket etmiyor. Yavaşça bıçağı aşağı doğru itiyor, ucu alt dudağıma ısıyor ve ağzımı açmaktan başka seçeneğim yok. Beni kestiği hassas deride bir acı hissediyorum ve daha fazla kanın dudağımdan çeneme doğru yavaşça aktığını hissediyorum.

Omuzları dikleşir, omurgası düzelir, göz bebekleri irislerini yutacakmış gibi görünür.

Beni kesmesine, bıçaklamasına, bana vereceği her türlü yaraya hazırım. Gözlerinde bir uyarı, şiddet vaadi görüyorum ve o bana yaklaşıırken, bıçağı ağzımdan hızla çekip dudakımı kesip boğazıma geri koyup nefes boruma bastırırken, bunun vücuduma daha da derinleştiğini hissediyorum. Acı hissetmem gerekirdi, ama ölüm tehdidi her şeyi uyuşturuyor ve onun elinin basit bir hareketiyle her şeyin biteceğini bilmek, paniği ve korkuyu bir bariyerin arkasında tutuyor. Gözleri benim gözlerim, ağzım ve etime bastırılan bıçak arasında gidip geliyor. Ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor, midemde bu duruma hiç yakışmayan bir sıkışma hissediyorum. İçgüdüsel olarak yutkunuyorum, bu hareket bıçağın cildimi çizmesine neden oluyor ve tam o anda...

bu kadar, bıçağı boynuma saplayacak diye düşünürken, ağzı benim ağızıma hazırlıklı olmadığım bir vahşetle çarpar.

Savaşmalıyım.

Savaşmam, onu ısırmam, kafamı vurmam gerekiyor ama bunu yapmıyorum. Tabii ki yapmıyorum çünkü vücudum bana karşı dönmüş ve başımı eğip dilinin daha derine girmesine izin veriyorum.

Bir eli hala o lanet bıçağı boğazıma dayıyor, ama diğer eli saçımı kavrayıp acı verici bir şekilde çekiyor, ama yapmam gereken gibi saldırmak yerine, lanet bir kedi gibi inliyor ve mırlıyorum.

Kollarım bağları çekiyor, bacaklarım kıvrılıyor ve topuklarım yatağa gömülüyor, sırtım ona doğru kavisleniyor. Bıçağın yaralama tehdidi ve dilinin benimkine vurma şekli, bana karşı kullanabileceği herhangi bir silahtan daha ölümcül bir karışım yaratıyor.

Aniden benden uzaklaşır, hem kendini hem de bıçağı geri çeker ve sadece yatakta dağınık, kısıtlanmış ve kafası karışık halimi izler. Dilimde kanın metalik tadı var. Dişlerini sıkarken çenesi titriyor ve tek kelime etmeden bıçağı kınına sokuyor, gözlerini benimkilerden ayırmadan telefonunu çıkarıyor, bir fotoğraf çekiyor ve sonra topuklu ayakkabısıyla dönüp odadan çıkıyor.

Dudaklarım öpücüğün etkisiyle karıncalanıyor, vücudum gergin bir şekilde kıvrılmış, karnımın derinliklerinde bir sıcaklık dalgası devam ediyor. Uyluklarımı birbirine bastırmaya çalışıyorum ama lanet olası ayak kelepçeleri bu hissi bastırmamı engelliyor.

Bu normal değil. Son birkaç gündür kafama aldığım darbeler açıkça etkisini göstermeye başlamış.



Lex

Fotoğrafa bakıyorum, boğazı, çenesi ve ağzı kanla kaplı, gözleri şaşkın ve karışık, ben onun üzerinde dururken bana bakıyor. Gönder düğmesine basıyorum.

O lanet olası oyunlar oynamak istiyorsa, biz de oynayalım. Ama ben ne yaptım ki?

Onu öpmek.

Kahretsin.

Hâlâ dilimde onun tadı var, kanının tadı, bıçağımı boğazına dayadığımda yumuşak, yastık gibi ağzının benimkine boyun eğdiğini hissediyorum. Yumuşak miyavlamaları ve inlemeleri beni daha da sertleştiriyor, hasta piç kurusu olduğum için, onun biraz direnmesini, kanın akmasını ve şiddetin aramızda yanan lanet ateşe yakıt olmasını umuyorum.

Kafamı sallayarak bu düşünceleri kafamdan atıyorum ve kanepeye uzanıp bardağımı göğsümün ortasına koyuyorum.

Etrafımı saran dumanlı kokuyu içime çektim, ateşin ve bardağımdaki viskinin karışımı.

O odaya onu kırmaya hazır olarak girdim. Onu ezmeye, güzel küçük kanatlarını ve hala içinde yanıyor olabilecek ateşi söndürmeye hazırdım. Bunu daha iyi bir mesaj vermek için kullanacaktım ama onun yerine onu öptüm. Siktir.

Kadehteki kalan sıvıyı boğazımdan aşağıya döktüm ve sonra kadehi duvara fırlattım. Kadeh parçalandı ve şöminenin önündeki kürk halının üzerine kristal parçaları yağdı.

Ben burada yaşamıyordum. Siktir et. Burası şehirden uzakta, meraklı gözlerden ve komşulardan uzak, güvenli bir evdi. Her yerde kameralar, kapıda güvenlik sistemi ve istenmeyen ziyaretçilerin girmeye çalıştığını bana bildiren sensörler ile sıkı bir şekilde korunuyordu. Wren'i buraya getirmek en iyi seçenek gibi görünüyordu, ama ben penthouse'umu istiyorum.

Süitin etrafını saran tavandan tabana pencerelerden aşağıdaki şehri seyretmek, damarlarımda gücü hissetmek, imparatorluğumu ayaklarımın altında görmek istiyorum.

Şu anda kendimi zayıf hissediyorum. Lanet olası zayıf ve bu uzun süre hissetmek istediğim bir duygu değil.

Bunu biraz uzatmayı, Marcus'u ve *onu* acı çekmekten kurtarmadan önce gerçekten yalvartmayı ummuştum, ama daha fazla dayanabileceğimden emin değilim.

Valentine'in tehdidini yerine getirmeye çalışacağını biliyordum, bu yüzden Silver ailesinin sahip olduğu her yerde ve sokaklarda şehir genelinde insan gücünü iki katına çıkardım.

Marcus Valentine en başından beri bir hamamböceği gibiydi, şehrin güneyini ele geçireceğini düşünen pis bir yılan. Başlangıçta önemsiz biriydi ve babam sorunu ortadan kaldırmak yerine müzakere yolunu seçti.

Birkaç yıl boyunca her şey yolundaydı, işlerini bizim aracılığımızla yürütüyorlardı, bağlantılarını, tedariklerini, anlaşmalarını ve müzakerelerini kontrol ediyorduk ama bir noktada Marcus ağdan sıyrıldı.

Düşmanlarımızda müttefikler buldu, çevresini ve bağlantılarını genişletti. Hala onu destekleyen ve şehri ele geçirme arzusunu finanse eden pisliğin hangisi olduğunu bilmiyorum, ama onun icabına bakıldığında, onları bulup işlerini bitireceğim.

Babam Marcus'un arkamızdan iş çevirdiğini öğrendiğinde onu ziyaret etti.

Babamın özelliği, gerçekten acımasız, hatta zalim olmasıydı, ama şehirde bir tür barış istiyordu, bu yüzden yeniden müzakere etmeye çalıştı.

Adamlar

öldü. Savaş

başladı.

Bundan bir yıl sonra, altı ay önce Marcus, babamın evinde bir parti verilirken oraya saldırdı.

Vatandaşları, özellikle de işleri yürütenleri ve polislerin görmezden geldiği kişileri bu işe karıştırmadık, ama o bunu yaptı.

O gece polis şefi öldü ve onun yerini alan yeni adamla yeniden müzakere etmek zorunda kalmanın getirdiği acı uzun ve sinir bozucu oldu.

Herkesin sırları vardır, sadece kullanmaya değer olanları bulmak gerekir. Tehditler ve şiddet sadece bazen işe yarardı. Beni veya temsil ettiğim şeyi nefret etmeleri önemli değildi, unvanları ve otorite görünümlerine rağmen bu şehirdeki gerçek gücü benim elimde tutmamı tiksinnmeleri önemli değildi, yeter ki çizgiden sapmasınlar.

Herkesin bir yeri vardır ve ben, Silver adı ve en yakınlarımla birlikte en tepede duruyorum.



Şu anda parkta güzel bir yürüyüş yapmak için neler vermezdim. Uzun süre hareketsiz kaldığım için bacaklarım ağrıyor ve kollarım başımın üstünde sabitlendiği için kan dolaşımı düzgün olmuyor, bu da parmaklarımı her hareket ettirdiğimde karıncalanmalarına neden oluyor.

Ayrıca açlıktan ölüyorum. Midem ağrılı bir şekilde kramp giriyor ve sinirli bir nefes veriyorum. Güneş pencereden içeri giriyor, gökyüzü bulutsuz mavi. Arada sırada bir kuş pencerenin önünden geçiyor ama onun dışında her şey tamamen sessiz ve hareketsiz. Başımı eğip kokluyorum.

Tanrım. Bir duş iyi olurdu.

Buradan çıkma ihtiyacı her zamanki gibi güçlüydü ama bunu nasıl başaracağımı bilmiyordum. Arkadaşlarımdan çok yalnız kaldım ve hala neden burada olduğumu bilmiyorum.

Her şey babama dayanıyor, elbette öyle, ama ne yapmış olursa olsun, benimle pazarlık yapmaya ya da bilgi paylaşmaya istekli görünmüyorlar.

Acaba benim için mücadele ediyor mu? Beni kaçıranın Alexander Silver olduğunu biliyor mu acaba?

Odanın kapısı açıldığında başımı kaldırıp bakmıyorum. Sadece yatakta uzanmış tavana bakarak, kim olursa olsun ortaya çıkmasını bekliyorum.

Alexander yatağın yanında durmuş, bana bakıyor. Üzerinde tertemiz kömür grisi bir takım elbise var, dağınık saçları alınna düşmüş. Elleri pantolonunun ceplerine gömülü, bu yüzden giydiği ceket biraz açılmış ve Glock tabancasının kabzası görünüyor. Kıyafeti tamamlayan bir kravat yok, sadece beyaz gömleğinin üst iki düğmesi açık, bronzlaşmış tenini gösteriyor. Dilimle alt dudağımdaki kesikleri izliyorum, acısı beni irkiltiyor, ağzının benim ağzımda hissettirdiklerini hatırlıyorum, sert, acımasız ve her şeyi tüketen. Nasıl hissettirdiğini hatırlamak istemememe rağmen, bu düşünce hala içimi ısıtıyor, ne kadar tehlikeli olduğunu, ne kadar kirli olduğunu...

"Görünüşe göre bir çıkmaza girdik, küçük kuş," diyor sessizce, gözleri benimkilerle aynı hizaya gelene kadar çömelerek. Tembelce başımı yana çeviriyorum, nefesimi çekerek onun acımasız güzelliğine kendimi hazırlıyorum.

Onun gibi bir erkeğin böyle bir görünüme sahip olması gerçekten adil değil. O bir kurt, güzel ama ölümcül, dişlerini bir kez ısırırsa elini kaybedersin ya da boğazını parçalar. Hafife alınacak bir adam değil. Etrafında her zaman esen sakın bir fırtına var, zararlı görünmüyor ama içine girerseniz sizi süpürüp götürür.

Bu adam, tüm ihtişamıyla şeytanın ta kendisidir.

Bunu kulüpte anladım, onun silahının namlusuna bakarken anladım, kendi silahım da ona doğrultulmuştu, ve elleri boğazımı sıktığında da kesinlikle anladım. Beni orada, o anda, oturma odamın zemininde, çıplak elleriyle öldürmeye tamamen hazırды. Onu o anda bıçaklamasaydım, hiç şüphem yok ki, bir yerlerde, çöpçülerin kazıp çıkaracağı, isimsiz bir mezara gömülecektim.

Yutkunuyorum, ama ondan korkmayı reddediyorum. Ona üzerimde böyle bir güç vermeyeceğim. Burada en altta olabilirim, ama ona bunu asla göstermeyeceğim. Beni burada istediği kadar tutabilir, beni bağlayabilir, isterse bana zarar bile verebilir, ama ona asla zayıflığımı göstermeyeceğim.

Bu adamın önünde zayıflık göstermek, bir aslana boğazını göstermek gibi olur.

Aptalca.

"Öyle mi?" Sesim, kullanmadığım ve susuz kaldığım için kısık ve boğuk çıkıyor, acı içinde yutkunuyorum, gözlerim acıdan yaşıyor, "Nasıl yani?"

"Görünüşe göre babam bir mesaj göndermek istiyor," elini ensesine sürter, gözleri yavaşça vücudumun üzerinde dolaşır. Onun bakışlarının sıcaklığı altında kıvranırım.

Ondan tahrik olmak için her türlü boktan durumda olmam gerek.

Ama karnımdaki sıkışma ve uyluklarım arasındaki ağrı bana bilmem gereken her şeyi söylüyor.

O bir canavar olabilir, ama ben de kafamda çınlayan uyarıları dikkate almayacak kadar meraklı, Alexander Silver gibi bir adam tarafından sikilmenin nasıl bir his olduğunu tam olarak bilmek isteyen ahlaksız bir küçük kızım.

"Ne mesajı?"

Yani beni arıyor ve belki de pazarlık yapıyordu?

"Depolarımdan birini ateşe verdi." Alexander başını çevirip boynunu çatırdatıyor.

Bu habere şaşkınlığımı gizleyemiyorum. Babam olarak tanıdığım adamın bir şeyi ateşe vereceğini hayal edemiyorum. Kendini kirletmeyecek kadar düzenli görünüyordu, eminim bunu onun için yapacak adamları vardı.

"İlginç."

Alexander kaşlarını kaldırdı, "Çok para kaybettim, biliyorsun."

"Eminim birkaç bin daha harcayabilecek kadar paran vardır."

"Birkaç milyon dene."

"Ne demek istedi?" Konuyu değiştiriyorum. "Üç günüm var," diye sırtıyor.

"Ne yapmak için?" "Seni geri götürmek için." "Yoksa ne olacak?"

"Bütün dünyamı yerle bir edecek."

Aramızda sessizlik hakim. Ona söyleyecek hiçbir şeyim yok. Gözleri benimkilere kilitlenmiş halde bana bakmaya devam ediyor ve ben bu bakışı bozmak istemiyorum, istemiyorum ama bu bakış ruhuma işliyor, beynimi karıştırıyor ve vücudum buna ayak uydurmaya çalışıyor.

Gözlerimi indiriyorum. O gülüyor.

Pislik.

"Tehditleri hafife almam, küçük kuş."

"Ah," diye terslerim, "Biri duygularını mu incitti?"
"İşte bu," diye gülümsüyor, o kadar ani ki beni hazırlıksız yakalıyor ama bir saniye içinde kayboluyor.

"Siktir git, Alexander Silver."

"Belki şanslıysan."

Vücudunu açar, "Sadece üç gün daha sana sahip olduğuma göre, küçük kuş, plan yapma zamanı geldi."

"Beni bırakacak mısın?" Sesime bu kadar umut katmak aptalca geliyor ama bir an önce orada olmayan bir melodi var sesimde.

"Oh hayır, küçük kuş. Kendi mesajımı gönderiyorum."

Odanın karşısına geçip kapıda durduğunu izliyorum, devasa vücudu kapıyı dolduruyor. Başını eğip omzunun üzerinden bana bakıyor, "Birazdan biri yemekle gelecek, sonra duş almana izin vereceğim. Parmaklarını ısıрма."

"Ne kadar centilmensin."

Sonra, yumuşak kahkahasının yankısı koridorda yankılanarak

Tabii ki, bir kadın bir kase çorba ve ekmekle odaya girer ekmekle odaya girer. Domates ve fesleğen kokusu burnuma çarpar ve yemek düşüncesiyle neredeyse salya akıtacak hale gelirim.

"Oturmam için ellerimi çözebilir misiniz?" diye soruyorum kadına.

Kırk yaşlarında görünüyor ama diğerleri gibi sert değil, bana cevap vermiyor, bunun yerine kaşığı alıp kırmızı sıvıya batırıyor.

"Ellerim bağlıyken nasıl yemek yiyeceğim?"

Yine cevap yok. Kaşığın ucunu dudağıma dayıyor ve ağzıma dökmeye başlıyor.

Sinirlenerek ağzımı açıyorum ve sıcak çorba dilime çarpıyor. Tadı damak tadımı patlatırken, kurumuş boğazımdan çok kolay bir şekilde aşağı kayarken inliyorum.

Çorba kolayca ve hızlıca aşağı iner ve kadın bana yemek vermek için biraz ekmek kırdığında, başımı sallayarak hafifçe dönerek onu zorlamasını engelliyorum.

"Yeterince yedim, teşekkürler."

Kadın bir kez başını sallar ve su şişesini ve pipeti alır, ağzıma tutar.

Bu sefer minnetle kabul ediyorum ve şişenin yarısını içiyorum, sonra kadın şişeyi çekip kaşlarını kaldırıyor.

Mmkn olduğunca omuz silkiyorum ve o da Şişeyi tekrar ağzıma götürüyor, bitirmeme izin veriyor. Buz gibi ve ferahlatıcı, susuzluğumu anında gideriyor.

Bitirdikten sonra ayağa kalkıp gider. "Hey! Alexander duş alabileceğimi söyledi!"

"Bir hizmetçinin sana duş almasına izin vereceğimizi mi sanıyorsun?" Bu Gruff'un sesi. Hala adını duymadım, bu yüzden benim için hala Gruff. Bu isim ona yakıŐıyor, o bir canavar gibi bir adam, muhtemelen dağların uzak bir yerinde odun keserken bulabileceğiniz türden. Sakalı bakımlı, saçları uzun ama geriye taranmıŐ. Alexander'a benzer giyinmiş, takım elbisesi gri değil siyah ve Şüphesiz o da silah taşıyor.

"Beni duşta yıkamayacaksın," Gruff bana sırtıyor.

"Denemeden yargılama."

"En azından biraz haysiyetimi korumak istiyorum, gerzek."

"Hadi," kelepçeleri çabucak takıyor ve beni tekrar bağlarken kelepçeleri önüme koymak yerine arkama koyuyor, o kadar sıkı ki omuzlarımı çekiyor, kaslarım bu doğal olmayan açıda isyan ediyor.

"Hâlâ ayaklarımı kullanabiliyorum, biliyorsun," diyorum ona kendini beğenmiş bir Şekilde, "Boynunu kolayca kırabilirim."

Sıcak göğsü sırtıma bastırıyor, "Lex kafana kurşun sıkmak için oyalanıyor olabilir, ama ben tereddüt etmem küçük kız."

Oyalama konusundaki bu küçük bilgiyi kafama koyup kıkırdayarak, "Ama yapmayacaksın," diyorum.

"Neden yle?"

Onu kıŐkırtıyordum ama zaten leceksem, ne önemi vardı ki? "Efendine karşı gelmeyecek kadar korkuyorsun."

Arkamda tehditkar bir Şekilde

homurdanıyor. "Yanılıyor

muyum?"

Sertçe itildim, dengemi kaybedip sert ahşap zemine dizlerimin üstüne düŐtüm, ağrılar uyluklarımdan ve kalalarımdan yukarı doğru yayıldı.

"Neden kimse dilini kesmedi, anlamıyorum." Gruff homurdanarak beni ayağa kaldırır. Yüzüne attığım hızlı bakışta bir gülümseme gördüğüme yemin edebilirim, ama bu doğru olamaz.

Durduğumuz banyo, tutulduğum odanın bulunduğu katta ve çok büyük. Ortasında pirinç musluklu bir pençeli küvet var ve sol tarafta, uzak duvara yaslanmış mermer bir lavabo, üstündeki ayna

duvarın tamamını kaplıyor, altın çerçeve yanları ve kenarları asmalar ve çiçeklerle karmaşık bir şekilde örölüyor. Diğer tarafta dört kişinin sığabileceği kadar büyük bir duş ve bir tuvalet var. Burası çiçek kokuyor, temiz ve derin bir nefes alıyorum. Duruma rağmen, duş almak çok keyifli olacak.

"Artık gidebilirsin," diyorum

Gruff'a. "Sanmıyorum."

"Seninle birlikte burada duş
almayacağım!" "İstemezsen
almayabilirsin."

"Hayır!"

Gruff gülüyor, kollarını kavuşturup tezgaha yaslanıyor, beni izliyor, bana meydan okuyor.

Şu anda ciddi mi?

Ona vurmak istiyorum ama bu lanet kelepçelerle hiçbir şey yapamıyorum. Sinirden gözlerim yanıyor. Lanet olsun, ağlamayacağım.

"O lanet gülümsemeyi yüzünden silene kadar sabırsızlanıyorum." "Deneyebilirsin," diye homurdanır.

"Haydi ama," Alexander banyoya girer, eğlenceli bir gülümseme dudaklarında belirir. "Devam et Ryker, belki de onun sana vurmasına izin veririm. Bu sefer sorun ne?"



ren, beni çıplak elleriyle boğazımı parçalamaktan başka bir şey istemiyormuş gibi bana bakıyor. Bunu yapacağına da inanıyorum.

Bu durum beni tahrik ediyorsa, bu beni ne tür bir adam yapar?

"Uslu duracak mısın, küçük kuş?" diye soruyorum, arkamda kapının tıklama sesini duymayı bekliyorum. Ryker onunla burada durmayacaktı, hayır, hayır, kimse onu bu halde göremez.

Benim gözetimimde tuttuğum tüm mahkumları hatırlamaya çalışıyorum ve ona verdiğim rahatlığı onlara da vermiş miyim diye düşünüyorum, ama aklıma hiçbiri gelmiyor. Buraya getirdiğim insanlar tek bir nedenle buradalar. Ölmek için.

Bir şekilde işleri batırmışlar ve cezalandırılıyorlar ya da sadece bir amaç için bir araçlar, tıpkı buradaki Wren gibi. Sadece ona duş almasına izin vermemem

duş almasına izin vermemeliydim, ona yemek vermemeliydim ve sırtının altında rahat olmasını sağlamamalıydim, ama yine de burada, ona tüm bunları sağlıyorum.

Bana öfkeyle bakıyor, burun delikleri genişleyerek düzenli nefes alıyor.

"Şimdi kelepçelerini çıkaracağım," diyorum ona, "Uslu durman akıllıca olur."

Aramızdaki mesafeyi aşır arkasına geçiyorum, anahtarı kelepçelere sokuyorum, kilit mekanizmasının açılmasını bekliyorum ve sonra kelepçeleri çıkarıyorum. Kusursuz cildinde kırmızı izler var ve bileklerini ovuşturuyor, parmaklarıyla izleri bastırıyor.

Göğsüm sızladı.

Ne oluyor lan?

"Soyun."

"Ciddi misin? Bana biraz haysiyet tanımayacak mısın?" Kaşımı kaldırıyorum. "Hayır."

"Arkanı dön."

"Hayır."

Ağzından bir nefes çıkar. "Neden beni şimdi öldürmüyorsun, ha?" diye bağırır. "Zaten yapacaksın, bitir şunu!"

"Her şey zamanında olacak, küçük kuş."

Gözle görülür şekilde yutkunuyor, onu kaçırdığımdan beri bana gösterdiği ilk korku belirtisi bu. Hoşuma gitmiyor.

Ama bu duyguyu da artık sevmiyorum. Bende bir sorun var, olmalı. Midemde hissettiğim mide bulantısı, göğsümdeki sancılar, bir şeye yakalanmış olmalıyım. Tam da ihtiyacım olan şey.

Bir adım öne çıkıyorum.

"Vücuduma tek bir parmağını bile dokunursan Silver, elindeki her bir kemiği kırarım."

"Kendini kandırma küçük kuş," elim çenesini kavrar, parmaklarım yanaklarının yumuşak dokusuna bastırır, "Eğer bu ellerimi vücudunun herhangi bir yerine bastırırsam, bunun sebebi bana yalvarmış olman olacaktır. Sen yalvardın."

Yüzünü tutan elime rağmen, yine de çenesini meydan okurcasına kaldırmayı başarır ve bana o güzel yüzünü gösterir.

"Tek bir parmağım bile amına dokunduğunda, ıslak ve kaygan olacaksın ve sana vereceğim şeyi isteyeceksin."

Gözleri büyüdü ve boğazı yutkunmak için çalıştı. Bacaklarının titremesini, bacaklarının arasındaki acıyı hafifletmek için bile olsa, birbirine bastırılmak için yalvarışını kaçırmadım. Neredeyse onun uyarılmasının kokusunu alabiliyordum ve bu hiç de iyi bir şey değildi.

Sikim seğirdi, onun içine derinlemesine girmeye ve benim adımları haykırmaya hazırды.

"O küçük kuşu istiyor musun?" Dişlerimi sıkarak alay ediyorum, parmaklarım daha sert bastırıyor.

"Bana öyle deme," diye nefes nefese, sözlerinde hiç sıcaklık yok. Gizlice bundan hoşlanıyor ve bundan nefret ediyor.

Bana ilgi duyması şüphesiz kafa karıştırıcı. Birkaç gün önce onu neredeyse öldüren adam, onu kaçırıp yabancı bir evde yatağa bağlayan ve nedenini hiç açıklamayan adam.

Tamamen ve tamamen masum.

Bu sözler beni kızdırıyor.

Tüm bu saçmalıkları bir kenara atmayı kişisel görevim haline getirdim. İnsanlığını koruyarak bu dünyada hayatta kalmanın bir yolu yok. İhtiyacın olanı, istediğini alırsın ve bu süreçte kimin incineceği umurunda olmaz. Çalarsın ve öldürürsün çünkü bu sana güç verir. Otoriteni korumak için çevrendeki insanlara korku salarsın.

Ama bu. Bu *suçluluk duygusu*, ona zarar verme şansı bulamadan beni öldürecek.

O kadar yakın duruyorum ki saçındaki kırmızı tonları, cildindeki hafif çillerini görebiliyorum. Onu kendime doğru çekiyorum, başımı eğip dudaklarımla cildine fısıldıyorum.

Çenesi hala meydan okurcasına yukarı doğru kalkık, elleri yanlarında yumruk haline getirilmiş.

"Söyleyebilirsin," diye fısıldayarak, dilimi kulağının kabuğuna doğru kaydırıyorum, "sırrın bende güvende. Beni istiyorsun ve bunun için kendinden nefret ediyorsun."

O, yumruğunu geniş bir hareketle savurur, yumruğu çeneme tam isabet edecek gibidir. Son anda yakalarım, tüm yumruğunu elimle kavrarım. Elimi yüzünden çekip, hafifçe iterek benden uzaklaşmasını sağlarım, ama avucumdaki yumruğu bırakmam.

Ainsley haklıydı, o çok küçük, bu minik kırılgan şey, ezilmesi kolay ama yine de dik duruyor. Yüksek sesle kükrüyor ve sanki dünyadaki en büyük insanmış gibi kendini tutuyor. Çoğu insanın onu neden hafife aldığını anlamak zor değil ve o da bunu kendi lehine kullanıyor.

Elini sıkıyorum, kırılacak kadar sert değil ama parmak eklemleri birbirine değip parmakları çok sıkı kıvrıldığından acıtacak. Gözlerinin kenarları kırışıyor ama bunun dışında acı çektiğine dair hiçbir işaret vermiyor.

"Sen çok cesur bir kızsın," diyorum

ona. "Ve sen bir domuzsun."

Alt dudağımı ağzıma çekip dişlerimle hafifçe ısırıyorum, sonra tekrar bırakıyorum. Onu aniden bırakıp bir adım geri çekiliyorum, yoksa yine aptalca bir şey yapıp onu öpebilirim.

"Şimdi soyun, küçük kuş, duş al," diyorum ona, "Bunu elinden almadan önce sana biraz normallik izni veriyorum."

"Bu çok acımasızca," diyor bana, odadan çıkmam için verdiği mücadeleyi bırakmış gibi görünüyor.

Gömleğini başından çıkarır ve sıkı ve tonlu karın kaslarını ortaya çıkarır. Göbeğinde gümüş bir çubuk parıldıyor ve kaburgalarının üzerinde, yan tarafına kazınmış başka bir dövme var.

Hatalı olduğumu hemen anlıyorum.

Vücudunun tüm kıvrımları şu anda gözlerimin önünde, belindeki çukur, kalçalarının kıvrımı. Göğüsleri, sütyene benzeyen ama o kadar destekleyici olmayan dantelli bir kısa üstle örtülü. Ne dendiğini bilmiyorum ama hiçbir şeyi gizlemiyor. Göğüslerinin şekillerini, yarı saydam kumaşın içinden görünen meme uçlarını görüyorum. Göğsü hızla inip kalkıyor, nefesi hızlanıyor.

Sonra küçük şortuna geçiyor ve onu tonlu bacaklarından aşağı çekiyor, sadece o minik sütyen ve külotuyla kalana kadar şorttan çıkıyor.

Vay canına.

Daha önce acı hissettiğimi sanıyordum ama Wren gibi bir kadına bakıp ona dokunamamak sadece acı verici değildi. *İşkence* gibiydi.

Çenemi tavana doğru eğip, önümdeki küçük kuşa bakıyorum, damarlarımda o kadar sıcak ve güçlü bir arzu yanıyor ki, kendimi tutmak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor, yoksa onun vücudundaki geri kalan giysileri de yırtıp atacağım. Tırnaklarımın avuç içlerimi ısırdığını hissediyorum, keskin kenarları deriyi kesip tırnak yatağının altına kan damlaları sızmasına neden oluyor.

Siktir.

Parmaklardan tırnakların çekildiğini, beyinlerin duvara sıçradığını gördüm, ama yetişkin bir kadını çıplak görmeden tepki veremiyorum

bir ergen erkek gibi tepki vermeden duramıyorum!

Onu izlemek, onu istemek ve ona dokunamamak beni gerçekten delirtiyor.

Yeşil gözlerini yüzümden ayırmıyor, odadaki canavara bir kez bile sırtını dönmüyor ve duşu açıyor, suyun ısınması için birkaç saniye bekliyor, sonra çıplak ayakları banyo zemini fayanslarında gıcırıyor ve hala iç çamaşırlarıyla duşun altına giriyor.

Cam hemen buğulanıyor ve ancak o zaman, camdaki buğudan biraz korunaklı hale geldiğinde, geri kalan giysilerini çıkarıyor ve nemli dantelli iç çamaşırını duş kabininin köşesine atıyor.

Duşun altında durur, su güçlü bir şekilde akar ve çıplak vücudunu ıslatır. Cam çoktan buğulanmıştır, ama her şeyi görebiliyorum, göğüslerinin kıvrımlarını, sırtını kamburlaştırıp yüzünü suya doğru eğdiğinde göğüslerinin dışarı çıkmasını.

Lanet olası siren.

Su, kızıl saçlarını ıslatıyor, buklelerini düzleştiriyor ve sırtına yapıştırıyor. Kalçaları kıvrımlı ve sıkı, dik, elin sıkıp okşaması ve tokatlaması için mükemmel. Yüzünü suya doğru eğik tutuyor, suyun cildini ıslatmasına ve yüzeyinde yuvarlanmasına izin veriyor, damlacıklar dudakları arasında yuvarlanıyor, kirpiklerine yapışıyor.

Arkamı dönüp makyaj masasına doğru yürüdüm ve mermer tezgahı kavradım.

Onu burada tek başına bırakamam, kim bilir ne tür bir belaya yol açar ama burada daha fazla kalırsam, sanırım ben de duşa girerim. Daha önce hiç bu kadar cazip gelmişti mi?

Hayır, hiç cazip gelmesine gerek yoktu, istediğim her şeye sahip olabiliyordum.

Ama o, lanet olası düşmanın kızı. Muhalif. Şehrimi tehdit eden pislik.

Hatırlatmalar bile bu dürtüyü bastırmaya yetmiyor. *Kim olduğunu* bile bilmiyor. Neden burada olduğunu da.

Kendimi tezgahın üzerinde sabit tutuyorum, ellerimle mermeri o kadar sıkı tutuyorum ki, onu kırabileceğime eminim, ama ben bile süper insan olmadığımı ve bu bokun benim şu anki durumumun aksine baskı altında kırılmayacağını biliyorum.

Sonunda duş kapanıyor ve cam kapı açılıyor.

Tuvaletin üzerindeki aynada onun yansımasını görüyorum ve onu daha önce görmek kötüydü sanıyordum, ama onu böyle görmek işkence gibi.

Islak teni, vücudunun tüm hatlarını takip eden, dilimin izleyebilmesini dilediğim kıvrımlarından akan su damlacıkları, sırtına yapışan kızıl saçları

sırtına yapışmış. Pembe tenli, iri gözlü.

Çok masum.

Siktir.

Kahretsin.



T Bir erkeğin senin vücudun tarafından diz çökertilmesi – tabii ki mecazi anlamda – insana güç veren bir şey var. Bunu gün gibi açık görüyorum, o beni istiyor ve bu onu öldürüyor.

Güzel.

Umarım beni görmek onu içten içe parçalar. Umarım bu onun içini parçalar ve kalbini rahatsız edici bir şekilde çarpmaya zorlar.

Hazırlıklı olmadığım şey ise, midemin derinliklerinde cehennem gibi yanan kendi arzum. Bu iğrenç, sapkın ve ne kadar kontrol etmeye çalışsam da onu aynı derecede istiyorum.

O bir canavarsa, bu beni ne tür bir sapık yapar?

Adam beni kaçırdı, ben onu *bıçakladım*, ama yine de amım sıkışıyor, ıslanıyorum, şehvet kafamı bulanıklaştırıyor ve aramızdaki sınırlar bulanıklaşıyor.

Küçük bir tatma zararı olmaz, elbette. Sadece bir dokunuş, hafif bir
Ha okşama.
yır.

Bunu yapmayacağım. Beni istemeye devam edebilir, kendisiyle
savaşmaya devam edebilir
ama ona bu zevki tattırmayacağım, sadece gözlerimin arasına bir kurşun
sıkması için. Çünkü bu iş böyle bitecek. O bunu söylemedi ama ben aptal
değilim. Kalbim hala atarken buradan çıkmamın imkanı yok.

Hayatımın sadece yirmi üç yaşında sona erecek olması üzücü, ama sonu
korkutmuyor.

Düşün yanındaki katlanmış havlu yığınının bir havlu alıp vücuduma
sarıyorum, sonra bir tane daha alıp saçımı bağlayarak ıslak saçlarımı başımın
üstünde türban gibi tutuyorum. Artık örtündüğüm için, gözleri yine boş ama
hafifçe eğlenen bakışına dönüyor.

"Bitirdin mi?" "Evet."

"İyi."

Kısa, öz ve soğuk.

Onu odama kadar takip ederken kafamda bir plan oluşur. Adam beni
istiyor, bu çok açık ve onu yeterince yaklaştırabilirsem, belki bunu kendi
lehime kullanabilirim. Üzerinde bir silah taşıyor, muhtemelen başka silahlar
da vardır, sadece onları bulmam gerekiyor.

Onun heybetli vücudunu, sırtındaki ve omuzlarındaki kasların hareketini,
bacaklarının önündeki mesafeyi ne kadar hızlı kat ettiğini izliyorum. Onun
şeytani güzelliği haksızlık, vücudunu oluşturan acımasız hatlar, aramızdaki bu
küçük savaşın dengesiz olduğunu gösteriyor. Bir canavar bu kadar yakışıklı
olmamalı.

Odaya geri dönüp yatağa bakıyorum, çarşaf lar tertemiz ve eskisi gibi buruşuk
değ il. Biz yokken hizmetçisi değiştirmiş olmalı.

"Kelepçeleri çıkarsam pencereden atlamayacağına güvenebilir miyim?"

"Duruma bağlı," omuz silkiyorum ve aşağıya bakmak için pencereye
doğ ru yöneliyorum. Üç kat ve aşağı inmenin kesinlikle imkansız olduğu düz
bir kenar, görünürde oluk ya da kafes yok. Atlarsam, en azından iki bacağım
kırılır.

Alexander'a döndüğümde, dudaklarında küçümseyici ve kendini
beğenmiş bir gülümseme vardı. Gözlerimi devirdim.

"Pencereden kaçmayacağım," dedim. "İyi."

Daha fazla bir şey söylemeden dönüp kapıya doğru yürüdü. "Çekmecelerde temiz giysiler var. İstedğini al."

"Bunun olması gerektiği gibi olmadığını biliyorsun," diye arkasından sesleniyorum, "Tüm bu nezaket, sonunda senin de bir kalbin olduğuna inanmamı sağlayacak."

"Kanma, küçük kuş, bu nezaket değil, bu sadece benim," dudaklarını büzüp, kullanacağı kelimeleri düşünürken başını bir yandan diğer yana sallıyor, "ondan önce sana biraz rahatlık sunuyorum."

"Yani öyle mi bitecek?" diyorum, onu odada biraz daha tutmak için. Ben ayrıntıya girmeyince, ellerini ceplerine sokuyor, kaşlarını kaldırarak devam etmemi bekliyor.

Çekmecelere yönelirim, en üstteki çekmeceyi açarım ve içinde saklanmış basit tişörtler bulurum. Siyah bir tane çıkarırım ve bir sonraki çekmeceye geçerim, bedenime çok büyük gelecek bir eşofman altı alırım. Boyum kısa, sadece 1,60 metre ve 59 kilo, bu da bana tam uyan kıyafetler bulmamı zorlaştırıyor.

Yatağa gidip havlumu bırakıyorum.

"Siktir!" Alexander bağırır, gözleri büyür. Kıkırdamamı bastırırım, yavaşça bacaklarımı eşofman içine sokarım. Beklendiği gibi, çok büyük oldukları için elimden geldiğince bağlarım ve sonra bel bandını ve bacaklarını kıvrırım, böylece takılıp düşmeden veya eşofman yere düşmeden hareket edebilirim. Tank topu başımdan geçirip kendimi örterim.

Onu izlemeye devam ediyorum, sanki kendini zorlukla tutuyormuş gibi boynunun ne kadar gergin olduğunu görüyorum.

Yatağın kenarına oturup, başımı eğerek onu izliyorum.

"Senin görüldüğün gibi bir canavar olmadığını inanmak isterim, ama uzun zaman önce öğrendim ki, gördüğün şey genellikle aldığın şeydir."

"İçgüdülerini dinlesen iyi olur, küçük kuş, bu nezaket sadece acımadan kaynaklanıyor, başka bir şey değil. Sonunda yapmaya karar verdiğim şeyi yaptığımda suçluluk duyacağımı mı sanıyorsun?"

"Biliyor musun," parmağımı dudaklarıma dokunduruyorum, "tüm bu tehditler, konuşmalar içinde, bir kez bile 'seni öldüreceğim' demedin. Neden?"

Gözleri kısılır, "Açıkça söylememi mi istiyorsun?" "Evet."

Odayı geçip önümde durdu, yatakta oturduğum yere bakarak. Zaten ondan çok daha küçüktüm ama bu pozisyonda

gözlerim onun kasık hizasında.

İçimde küçük bir heyecan dalgası yayıldı.

Hormonlarım açıkça mesajı almıyor. "Söylememi mi istiyorsun?" diye homurdandı.

"Evet."

Aniden eli boğazımı kavradı ve beni yatağa itti, sırt üstü yatarken ağırlığıyla üzerime bastırdı. Uyluklarım onun kalçalarını sardı ve eşofman kumaşının üzerinden klitorisime baskı yapan sertliği hissetmedim. Heyecan beni sardı ve kalçalarım bu hissi tatmin etmek için kıvrıldı, bunun ne kadar tehlikeli olduğunu bilmeme rağmen açgözlü ve şehvetliydim.

Lanet olsun.

Göz bebekleri büyümüş, bir zamanlar gümüş rengi olan gözleri, sadece neon bir çerçeveye çevrili, göz bebeklerini çevreleyen bir hale ile siyah görünüyor. Burun delikleri genişliyor ve parmakları seğiriyor, ama nefes boruma sertçe bastırmıyor, hala gayet iyi nefes alabiliyorum. Oradaki morlukların acısı gözlerimi yaşartıyor ama bu, aşağıda hissettiğim hissi ortadan kaldırmıyor, özellikle de kendi kalçalarının benim hareketlerimi taklit etmek için yuvarlandığını hissettiğimde.

"Sana ne yapacağımı tam olarak gösterebilecekken neden söyleyeyim?" Sesi tamamen hayvani, hırıltılı, boğuk, sert, titreşimleri göğsünden benim göğsüme geçiyor.

Çenemi meydan okurcasına geriye doğru eğiyorum ve gözleri dudaklarıma düşüyor. "O zaman yap," diye fısıldıyorum.

Kalçalarımı daha sert bastırarak bir inilti çıkarırım, onun mu benim mi bilmiyorum.

Dudakları benim dudaklarıma çarptı, eli hala boğazımda, ve tam o anda ben onun isteyerek tutsakıyım, dokunulmak için yalvaran hayalperest küçük kız.

Kaç. Yaşa.

Bu kelimeler zihnimin köşelerine giriyor, içimde çılgınca dolaşan şehvetin sisinden, ne kadar aptal olduğumu anlıyorum. Dili benimkiyle düello yapıyor, utanmaz bir ihtiyaç ve arzuyla ağırlaşıyor ve ben de ona ayak uydurarak karşılık veriyorum. Parmaklarımla onun yan tarafını okşuyorum, gömleğinin altındaki kasların parmak uçlarımin altında sıçradığını hissediyorum ve onları sırtına kadar takip ediyorum. Silahının sert kabzası avucumun içine çarpıyor, ama onun bunu hissettiğimi fark etmesine yetecek kadar uzun süre oyalanmıyorum. Sadece onu almam gerekiyor. Gömleğinin altını pantolonundan çekip çıkarıyorum, tırnaklarımı batırıyorum. Alt dudağımı ısıırıyor

ve neredeyse kendimi kaybediyorum. Dişleri dolgun, hassas ete batıyor ve içimden çok gerçek bir inilti çıkıyor.

Siktir, hiç bir erkeğe bu kadar ateşli olmamıştım. Tesadüfen, birdenbire deli gibi aşık olduğum adam, beni öldürmeye mahkum olan adamla aynı kişi. Hızlıca, bu işin daha da ileri gitmesine izin vermeden, elim silahı kavradı ve onu yerinden çekip çıkardım, emniyet kilidini kolayca buldum. Onu yan tarafına bastırdım, iz bırakacak kadar sert bastırdım.

Bana son bir kez öpücük kondurup gülümser, yüzünü benden uzaklaştırır. Gözleri beni delip geçer ve kaşlarından bir tanesi kalkar. "Kalk," emrediyorum. "Hemen."

Yavaşça benden uzaklaşır, kendini düzeltir ama sertleşmiş penisinin öfkeyle fermuarını zorladığını görürüm. Şu anda benim için ne kadar sertleştiğini çok iyi biliyorum.

Evet dostum, diye düşünüyorum kendime yataktan kalkarken, *ben de senin için aynı derecede azgınam.* Bu hayatta yaptığım tüm çılgın şeylerin içinde, bu en çılgın olanı. Ona doğrulttuğum silah değil, bunun doğru şey olup olmadığına dair kararsızlığım.

Çılgın kaltak.

Düşüncelerimi bir kenara itiyorum, silahı hala ona doğrultmuş halde yataktan kalkıyorum, nefesimi düzenlemeye çalışıyorum.

"Ev çok sessiz," diyorum. "Onları gönderdim," diye başını sallıyor.

"Bu aptalcaydı, güvenilir yardımcın olmadan şimdi ne yapacaksın?"

"Ryker benim yardımcım değil, ikinci adamım," diye düzeltir, "ve beni ölü bulursa, bu dünyada onun bulamayacağı bir saklanma yeri yok."

"Oh, buna inanıyorum," diye başımı salladım, "ama sorun değil."

"Cesursun," diye başını sallar, "biraz aptal ama cesursun." Gözlerimi kısarak, "Nasıl aptalım, Alexander?" diyorum.

O gülüyor, "Lanet olsun, adımı böyle söylediğinde beni gerçekten tahrik ediyorsun." Sanki kendini kanıtlamak istercesine, pantolonunun kumaşı üzerinden penisini avuçluyor.

Onu izliyorum. Farkındayım, ama kendimi durduramıyorum. "Soruma cevap ver," diyorum sertçe, "nasıl aptalım?"

"Beni vuracak mısın, küçük kuş?"

"Evet."

"İşte aptallığın burada," diye, öpücükten şişmiş dudaklarını eliyle okşadı, "çünkü bunu gerçekten düşünseydin, benim açgözlü küçük ellerinin ulaşabileceği bir yerde dolu bir silah tutacağımı gerçekten düşünür müydün?"

Gözlerim büyüdü, blöf yapıyor.

Parmağım tetikte titriyor ve o sadece daha geniş gülümsüyor, iğrenç piç. Beni alay ediyor, kendi canını kurtarmak için, öyle olmalı.

"Devam et," diye başını sallar, "beni vur."

Yap şunu, Wren. Vur onu.

Ellerimdeki kaslar kramp giriyor, neden yapamıyorum ki? Lanet olsun!

"Tetiği çek."

Kalbim göğsümde deli gibi atıyor, midem bulanıyor. "Yap

şunu, Wren, tetiği çek! Vur beni!"

O bir adım öne çıkıyor ve ben tetiği çekiyorum.



'ın tıklaması yüksek sesli, gerçekten kulakları sağır eden bir ses, onun ağır nefeslerinin sesinden sonra ikinci sırada. Gözleri geniş, şişmiş dudakları aralık.

Sikim hiç olmadığı kadar sert, acı verici bir şekilde pantolonumun fermuarını acı verici bir şekilde bastırıyor.

Kız silahı kafama doğrulttu ve tetiği çekti. Bunu yapmaya hazırdı, o zaman neden ona karşı bu kadar azgınım?

Ona doğru sakın adımlarla yaklaşıyorum, ama aslında tek istediğim ona saldırmak ve az önce giydiği kıyafetleri üzerinden çıkarmak. Aklım başımda değil ve şu anda da öyle olmak istemiyorum. Tek istediğim bu çılgın kadının içine girip onu sikmek.

Tetiği tekrar tekrar, çılgınca basıyor, o kadar ki silah artık bana doğrultulmuş bile değil.

Kendi silahımı dolu olarak üzerimde bırakacak kadar aptal değildim. Öpüşme olmasa bile, böyle bir şeyin olma ihtimali her zaman vardı ve evin çeşitli yerlerine sakladığım o kadar çok silah var ki, uzun süre silahsız kalmam. Şu anda silahsızım. Onu öldürmek için silaha ihtiyacım var mı? Hayır, elbette yok, ama bu, kanlar içinde kalmayacağım anlamına gelmez. Kızın çok sert bir mücadele vereceğinden eminim.

Aslında, öyle olmasını umuyorum. Sonunda bu olacak ve o zaman, lanet olsun, direnmesi iyi olur. Kendine bunu hak ediyor.

Silaha adım atıyorum, namlu göğüs kafesime bastırılmış halde öne uzanıp çenesini kaldırıyorum, böylece yüzümü görebilsin. Gözleri fal taşı gibi açılmış, panikle dolmuş ama korku değil. Bu onun planıydı. Baştan çıkarmak ve ortadan kaldırmak.

Küçük siren.

"Cesur kız," diye mırıldanıyorum, öne eğilip dudaklarımla onun dudaklarına fısıldıyorum. O da buna izin veriyor, kirpikleri kapanıyor. Islak olduğu için daha koyu görünen bakır rengi saçları, melek gibi yüzünden uzaklaştırılıyor, sırtına dökülüyor, saç tellerinden küçük su damlacıkları yuvarlanıyor ve uçlarından damlayarak aşağıdaki temiz çarşaflara emiliyor. "Ama çok yaramaz."

Silahı ellerinden alıyorum, ama o kolayca bırakmıyor. Sonunda silah elinden çıktığında, ağzıma karşı inliyor.

"İyi hissetmek ister misin, küçük kuş?" diye mırıldanıyorum, başımı boğazına eğerek.

Bana cevap vermez, ama geri çekilmez de. "Sözlere ihtiyacım var," derim ona.

"E-evet."

"Aferin

kızım."

Parmaklarımı tişörtünün kenarına sokup yukarı doğru çekiyorum, ellerimin altında ipeksi pürüzsüz tenini hissediyorum. Ateş gibi sıcak, teni ateşli ve yumuşak. Tişörtünü arkama atıyorum, üst kısmı gözlerimin önünde çıplak kalıyor. O kadar mükemmel ki. Her yeri kıvrımlı, karnı sıkı ve göğüsleri dik ve yuvarlak. Parmaklarım alt tarafında hafifçe dokunuyor, tüyleri diken diken oluyor. Göğüs uçları sert çakıl taşları gibi, dokunmam için yalvarıyor. Göğüslerinin kıvrımlarını takip ediyorum, omurgasını kavisleyip göğüslerini bana doğru itmesini izliyor ve bundan zevk alıyorum.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyorum.

Başparmağım ve işaret parmağımla meme ucunu yuvarlarken, zevk ve acı arasındaki çizgiyi aşmayacak kadar sertçe sıkarken, nefes alış hızlanıyor.

Henüz farkında olmayabilir, ama bu kız zevkini mücadele ederek elde etmeyi seviyor.

Bunu biliyorum.

Ben zorlayacağım, o da aynı şekilde zorlayacak.

"Kıpırdama," diye emrediyorum ve başımı eğip meme ucunu dişlerimle yakalıyorum. Vücudu sarsıldığında daha sert ısııyorum.

"Ah!" diye bağırır.

"Kıpırdama," diye tekrar emrediyorum.

Burun delikleri genişliyor ama bu sefer hareketsiz kalıyor, dilim sertleşmiş uçları yalarken.

"Siktir," diye mırıldanır, "siktir. Bu yanlış. Çok yanlış." Onun tenine karşı sırtıyorum, en azından bu konuda haklı.

İşte burada sınırlar bulanıklaşıyor, hedefler değişiyor.

Babası dışarıda, tüm dünyamı yok etmeye hazırlanıyor ve ben burada, kızının tatlı tadını çıkarıyorum.

Onun iyi bir kız olabileceğini bildiğim gibi, hareketsiz duruyor, bunu benim kadar istediğini gösteren tek şey, ağır nefes alışı, gözlerinin kapaklarının düşmüş olması ve göz bebeklerinin büyümüş olması.

Elimi göğüslerinin arasındaki vadide gezdiriyorum, tırnaklarım köprücük kemiklerinin derisine batıyor, ta ki apartmanda verdiği mücadeleden dolayı hala yaralı olan boğazını bulana kadar.

Beklenmedik bir suçluluk duygusu göğsümü sıkıştırıyor ve kendimi hassas bölgelere dokunurken buluyorum, sanki onları yeterince sevdiğimde morlukların kaybolacağını umarak.

Elimi ağızla değiştirip göğsüne öpücükler konduruyorum, dişlerimi yakasına sürüyorum ve o başını geriye eğerek boğazına erişmeme izin veriyor. Derisini ısırp çimdikliyorum, etine sertçe bastırıyorum.

Penisim, eyleme katılmak istercesine onun alt karnına bastırıyor.

Onu yatağa itiyorum ve o bana dik dik bakıyor, gözleri kısılmış.

Başımı eğip onu izlerim, üstü yarı çıplak, göğüsleri her kaotik nefeste inip kalkıyor.

Daha güzel bir şey görmedim. Onun içindeki savaşı görüyorum, beni öldürmek mi yoksa öpmek mi istediği konusunda verdiği savaşı ve ben bu bok için yaşıyorum.

"Çıkar şunu," terlikleri kastediyorum.

"Hayır."

"Kendini bundan mahrum mu bırakacaksın?" diye soruyorum. "Öyle mi?" diye alay ediyor.

Gülümsedim.

"Çıkar şunu, küçük kuş."

Homurdanarak, parmaklarını bel bandına geçirip uyluklarından aşağı doğru çekiyor, hiç de zarif olmayan bir şekilde itiyor.

"Mutlu musun?"

"Çok."

Çıplak amcığı bana sergilenirken, tahrikinden parıldayan amcığı beni neredeyse çıldırtıyor. Onu çıplak görmek bir şey, onu çıplak, muhtaç ve almaya hazır halde görmek ise bambaşka bir şey.

"Kendine dokun."

"Siktir git."

Yine de söyleneni yapar, narin parmakları düz karnını okşar ve sonra bacaklarının arasına dalar, ıslaklığını kıvrımlara sürer, ta ki en üstteki küçük sinir demetini bulana kadar. Klitorisini okşarken başını geriye atar, gözleri kapanır.

"Bana bak." diye bağırırım, pantolonumun kumaşı üzerinden sikimi avuçlarım.

Gözleri açılır ve daha zayıf bir erkeği alt edecek bir bakışla bana bakar. Vücudu gerginleşirken çenesi seğiriyor, orgazma hazır. "Dur,"

diyorum.

"Ne?"

"Dur!"

Eli hareket etmeyi bırakır ama çekirdeğinden uzaklaşmaz. İleri doğru eğilip elini çekiyorum.

"Sen lanet olası bir pislisin," diye homurdanır.

Yüzümü bacaklarının arasına gömüyorum, deliğinden tepesine kadar onu yalıyorum ve o yatağa çöküyor, kalçalarını kaldırıyor, daha fazlasını istiyor. Dilimi klitorisine değdiriyorum, elimi yukarı kaydırıp girişine bastırıyorum.

"Amin çok tatlı," diye homurdanırım, onu yalarken, dilimde onun uyarılmasının tadını alırım.

İkinci parmağımı da içeri

sokuyorum. "Çok sıkı,

küçük kuş." "Kapa

çeneni."

Parmaklarımla onu pompalarken klitorisini oynuyorum, ağızma alıp dişlerimle ısıyorum.

"Oh, lanet olsun!" diye inliyor.

"Benim için boşal," diye emrediyorum.

Parmaklarımla içini kavrayarak, iç duvarlarındaki pürüzlü kısmı buluyorum ve o da kendini bırakıyor. "İşte böyle, küçük kuş, dilimin her yerine, tadını almak istiyorum." Uylukları başımı sıkıca kavırıyor, kalçaları yüzüme sürtünüyor ve ben onu yalamaya devam ediyorum, tadını alıyorum, her kasılma ve kalça hareketiyle hissediyorum.

"Evet, oh lanet olsun, evet!" diye bağırır.

Amcığı sakinleşince, uyluklarını ayırıp nefes almak için başımı kaldırıyorum, yüzümde onun uyarılmasının izleri kalıyor. Gömleğimin ilk düğmesine uzandığımda gözleri kısılıyor.

Her birini açıp gömleğimi omuzlarımdan sıyrırken yoğun bir dikkatle izliyor. Gözleri vücudumun her santimini dolaşıyor, karnımı kaplayan yara izlerine takılıyor. Kaburgalarımın altındaki bıçak yarası, karnımdaki kesikler, omzumdaki kurşun deliği. Bu küçük sirenin hediyesi olan kolumdaki taze yarayı da unutmayalım.

Pantolonumun düğmesini açıp pantolonumu ve boxerımı yere atıyorum. Penisim önümde sertleşmiş ve hazır bir şekilde sallanıyor.

Yutkunuyor.

Elimi penisin gövdesine doğru çekip, ön sıvıyı baş kısmına sürüyorum. "Hazır mısın, küçük kuş?"



T Bu delilik.

Bu beni öldürecek.

Yine de, utanmadan tüm vücudunu incelerim. Tüm sert çizgileri, acımasız kenarları, keskin köşeleri. Taş kadar sert, tüm kasları belirgin, tepecikler ve çıkıntılar, dalgalı kaslar ve çukurlar. Belirgin karın kasları yara izleriyle doludur, bazıları kurşun izi olduğu kolayca anlaşılır, diğerleri ise o kadar değil, ama bu adamın çekiciliğini azaltmaz. Bel kısmı V şeklinde daralır ve kalçalarından dışarı çıkıntı yapan sert, gururlu penisine doğru bir ok oluşturur. Kaslı uylukları, biri hala onu bıçakladığım yerde beyaz bir gazlı bezle sarılmış.

Buna biraz gülümsüyorum.

Çenesini sıkıca kapatarak bana doğru adım atıyor. "Bacaklarını aç."

Onun isteğine uymuşum ama ona doğru kaşlarımı çatarak, onun isteklerine uymaktan memnun olmadığımı belli ediyorum. Onu istiyorum. Onun, ilk gördüğüm andan beri içimde olan bu acıyı dindirmesi için ona ihtiyacım var. Bu adam hem zehir hem de panzehir.

Bir kez denemekten zarar gelmez, sonra onu tekrar nefret etmeye ve kaçış planları yapmaya devam edebilirim.

Yatağa diz çöküyor, bana doğru geliyor.

"Bu hoş olmayacak," diye uyarıyor. "Seni *becereceğim*." "O zaman yap şunu," diye tersliyorum.

Kaşlarını kaldırıp ayak bileğimi yakaladı ve beni kendine doğru çekerek bacaklarımın arasına yerleşti.

"Ağzın oldukça sertmiş," diye homurdanıyor ve başparmağını dudaklarımın arasına sokuyor. Onu ısııyorum.

O, nefesini tıslayarak çıkarır ama başparmağını çekmez, bunun yerine dilimi aşağı doğru bastırır, bu da dişlerimi onun etinden çekmemi sağlar ve o da parmağını çıkarabilir.

"Belki de onu iyi bir şekilde kullanmalıyız," diye düşünür.

"Eğer sikini ağzıma sokarsan, onu ısırp koparırım," diye uyarıyorum. "Karşılığını vermeyecek misin?" diye sırtıyor.

"Hak etmeyenlere değil."

Başını ileri geri sallıyor ve uyarı yapmadan kalçalarını öne doğru iterek beni sikine geçiriyor. O kadar büyük ki, ben ise değilim, bu yüzden acıdan gözlerim yaşıyor. İstilas her şeyi tüketiyor, amım çılgınca atıyor, onun büyüklüğüne uyum sağlamaya çalışırken zevk ve acının karışımı hissediyorum.

"Siktir!" diye inledim.

Eli çenemin hemen altından boğazımı kavramak için yükselir, eklemdeki basınç noktalarına sertçe bastırır.

"Belki sana biraz terbiye vermem gerek," diye uyarıyor, sesi tamamen hırıltılı.

"Siktir git!"

Kalçalarını ileri geri hareket ettiriyor, neredeyse tamamen çıkıp sonra tekrar içeri giriyor, o kadar derine giriyor ki, içimde asla dokunulmaması gereken bir şeye dokunduğundan eminim.

Acı buharlaşır. Kaybolur.

Beni sert ve acımasızca sikiyor, sikiyle beni dövüyor, tenlerimiz birbirine çarpıyor.

Boğazımı sıkıan el sıkılaşıyor, daha sert vurmak için kendini kaldırıyor, beni yatağa daha da itiyor.

"Siktir," diye inledim.

Devam ediyor, penisini içime sokup çıkarıyor, vücudum içimi kaplayan her zevk dalgasına tepki veriyor. Bu seks değil. Bu öfke. Hayal kırıklığı. Öfke. Beni duygularıyla sikiyor. İşlemediğim suçlar için beni cezalandırıyor. Ve ben ona izin veriyorum, hatta daha fazlasını.

"Ne kadar uslu bir kız," diye dişlerini sıkarak yorumlar.

"Senden nefret ediyorum!"

Kükreler, boğazımı bırakır, dizlerinin üzerine kalkar ve kalçalarını yukarı çeker. Bu pozisyonda daha derine girer, içimdeki o tatlı noktaya sürtünerek beni yıldızları görmemi sağlar.

"Benim için boşalacak mısın?" Dişlerini sıkarak sorar. "*Ben boşalacağım.*"

Kıkırdar. Bir elini kalçamdan çekip başparmağını klitorisime bastırır.

"Evet!" diye bağıyorum. Daha sert bastırıyor ve ben gidiyorum. Orgazm beni tüm gücüyle sararken, duvarlarım onun etrafını sıkıca sarıyor. Kaslarım geriliyor, omurgam düzeliyor ve ben çığlık atıyorum. Paraşütsüz kenardan düşüyorum ve aşağıdaki karanlığa düşüyorum. Ve buna izin veriyorum. Kabul ediyorum. Bunu istiyorum. Saniyeler sonra o da boşalır ve ben onu izlerim, gözlerimi kısıarak bunun gerçekleştiğini görürüm. Çenesi sıkılaşıyor, boynundaki kaslar inanılmaz derecede gerilir, sanki her an kopacakmış gibi ve kalçaları hareketsiz kalır, boşalırken penisi içimde çılgınca titrer.

"Siktir!" diye bağıır.

Yorgun ve ağır nefes alırken, dirsekleriyle ağırlığını destekleyerek üstüme düşer. Gözlerim kapanır, pişmanlık neredeyse anında midemi bulandırır. Onu ne kadar istediğimi, hala ne kadar istediğimi inkar edemem, ama bunu yapmanın, buna sahip olmanın suçluluğu, arzuyla savaşıır. Utanıyorum. Aptalca.

Onu üstümden itiyorum, ellerimle kendimi örtüyorum. Gözlerinin beni izlediğini hissediyorum, dokunduğu her yer yanıyor ama ona bakamıyorum.

Buraya geldiğimden beri ilk kez, kontrol edemediğim gözyaşları gözlerimi yakıyor, duygular boğazımı tıkıyor ve burnumu yakıyor. Yüzümü başka yöne çevirip sakinleşmeye çalışıyorum ama bu sefer durduramıyorum.

İlk gözyaşı yanağımdan süzölüyor ama açıkça, ondan saklanma girişimimde başarılı olamadım.

Çenemi çimdikliyor ve yüzümü kendisine çeviriyor, sonra da başparmağının sert yastığıyla iri gözyaşımı siliyor. Şokla gözlerim onun yüzüne kayıyor ama o beni izlemiyor, başparmağındaki su damlasına bakıyor, sanki daha önce hiç gözyaşı görmemiş, hiç üzüntü, pişmanlık veya acı yaşamamış gibi.

Gözyaşı başparmağından aşağıya doğru akar ve sonunda gözlerini oradan ayırıp yüzüme bakar. Gümüş rengi gözleri benimkilerle buluşur, kaşlarını çatarak başparmağını ağzına alır ve dilinde pişmanlığımın tadını çıkarır. Tek kelime etmeden eşyalarını toplar ve çıplak bir şekilde odadan çıkar, çıkarken kapıyı gürültüyle kapatır.

Ben yıkıldım.

Beni silah zoruyla kaçırdığından beri ilk kez, lanet olasıca çöküyorum.

Duygularımı kontrol altında tutmakta her zaman iyiydim, derin nefes egzersizleri, yoga, meditasyon... ama bu amansız kargaşa beni çılgılık atmak istememe neden oluyor.

Giysilerimi attığı yerden alıp giyiyorum, onun iç bacaklarımın içine sızdığını hissedince yüzümü buruşturuyorum. Harika, gerçekten harika. Prezervatif bile takmamış. Tanrım.

Doğum kontrol hapi kullanıyordum, ama beni kaçırdıklarından beri birkaç gündür almamıştım ve onun herhangi bir hastalığı olduğunu sanmıyordum, ama korunmayı unutacak kadar heyecanlanan bir kız değildim. Bu tek seferlik bir şeyin hamileliğe yol açacağını sanmıyordum, ama bu tür şeyler her zaman olur.

Kimi kandırıyorum? Hamile kalmaktan endişe edecek kadar uzun yaşamayacağım.

Odadaki kapılardan birine doğru yürüyüp açıyorum ve büyük bir giyinme odası buluyorum ama boş, burada tek bir kutu bile yok. Kapıyı kapatıp bir sonrakine yöneliyorum ve rahat bir nefes alıyorum, küçük bir banyo buluyorum. Duş ya da küvet yok ama küçük beyaz bir dolabın üzerinde lavabolu bir tuvalet var. Hızlıca temizleniyorum, az önce giydiğim eşofmanı çıkarıp, çekmecelerde gördüğüm temiz bir tayt giyiyorum. İç çamaşırı yok ama seçme şansım yok.

Odadaki tek pencereye doğru yürürken gözlerim yanıyor. Güneş batıyor, ufukta alçalan güneşle birlikte gökyüzü ateşli bir turuncuya bürünüyor. Gölgeler tertemiz çimlerin üzerine uzanıyor. Tüm ev üç metrelik bir duvarla çevrili ve bu odadan giriş veya çıkışın neresi olduğunu göremiyorum. Duvarın ötesinde, kalın ve gür ağaçlar

ve koyu, gölgelikleri yemyeşil ve dolgun. Kuşlar dallar arasında uçup ormana kayboluyor. Şehrin oldukça uzağında olmalıyız, bildiğim kadarıyla şehir merkezinin dışına çıkmadan kalın ormanlık alanlar yok. Tabii şehirdeyse. Pencereden atlayışımı yeniden değerlendiriyorum. Bu kadar yüksek bir atlayıştan ciddi bir hasar almadan kurtulmamın kesinlikle imkanı yok ve o da bunu biliyor, muhtemelen bu yüzden bu odadayım.

Kapıya gidip kolu çekiyorum ama tabii ki kilitli, neden olmasın ki? Uyumaktan başka ne yapabilirim ki? Yorgunluk uzuvlarımı halsiz ve tembel hale getiriyor, bu yüzden yatağa sürünerek, yumuşak yastıklara gömüyorum kendimi. Biraz uyumak bana iyi gelir. Alexander'ın bıraktığı seks sisini temizlemeye yardımcı olur ve sonra kafamdaki karışıklığı çözebilirim.

Göz kapaklarım ağırlaşıyor ve çok geçmeden uykunun pençeleri beni dipsiz uykunun derinliklerine sürüklüyor.



'da, ilk iki seferki gibi sadece birkaç parmakla yetinmeden, bardağı üçüncü kez dolduruyorum. Ne anlamı var ki? Zaten çok çabuk içip, birkaç dakika sonra bu işlemi tekrarlamak zorunda kalacağım.

Ev ürkütücü bir sessizlik içinde, çok sessiz, ama yalnız değilim.

Birkaç adam evin çeşitli yerlerinde bekliyorlar, özellikle de benim bu ruh halindeyken varlıklarını belli etmemeleri gerektiğini çok iyi biliyorlar.

Odanın diğer tarafındaki kırık aynaya bakıyorum, sonra da yarılmış parmak eklemelerime. Yaraların içinde hala cam parçaları var, hepsini çıkaramadım, o yüzden bırakayım da iltihaplı olsunlar.

Bu aptalca bir hataydı. Onu sikmek, onu hissetmek... onun ağlamasını görmek.

Hâlâ benimde onun kokusunu alabiliyorum, dilimde tadını hissedebiliyorum. Tatlı, tatlı küçük kuş.

Viskiyi sağlıklı bir yudumla içiyorum, boğazımı yakarken içimdeki o ıssız yeri ısıtıyor.

Ama şimdi o kadar da ıssız değil, değil mi? Hayır, bu çok basit olurdu. Bu, her şeyi kolaylaştırırdı ama hayatım ne zaman kolay oldu ki? Cevap, hiç.

Babam beni bu dünyanın ve hayatın kötülükleriyle tanıştırdığında çok gençtim, gerçekten çok gençtim. On yaşındayken, onun bir adamı öldürmesine tanık oldum. On iki yaşındayken, adamlarının başka birini işkence edip dövdüklerini seyrettim. On altı yaşındayken, elime silah verdi.

"Güç istiyorsan, evlat, onu almalısın. Bu hayat acımasız ve karanlık ve bizim gibi adamların başarabilmesinin tek yolu, bizim de aynı derecede acımasız ve karanlık olmamızdır."

"Ne yaptı?" diye sordum, önümde diz çökmüş yetişkin adama bakarak. Yüzü kir ve kanla kaplıydı, bir gözü şişmiş ve kapanmıştı, alt dudağı yarılmıştı ve ıslak çenesinden hala taze kan sızıyordu. Kan ve gözyaşları karışarak daha hızlı akmaya başladı ve çenesinin ucundan damladı. Kırılmış görünüyordu. Çok kırılmış.

Babamın ne olduğunu biliyordum. Onunla *gurur* duyuyordum. Onun gibi olacağıma yemin ettim. Gücü ele geçirecektim. Bu şehri avucumun içinde tutacak ve her şeyi kontrol edecektim. O haklıydı, bu hayatta hiçbir şey kolay elde edilmez. Hiçbir şey bedava verilmez ve eğer izin verirsen, her şey elinden kayıp gider ve kendi yarattığın çukurda çürümeye terk edilirsin.

Sahip olduklarını isteyenler olacak, zorla elinden almak isteyenler olacak, düşmanların çok ve çok sayıda olacak, her biri bir öncekinden daha kötü olacak, ama sen daha büyük, daha iyi olmak zorundasın.

"O bizden çaldı." Babam dedi ki, *"Ona ait olmayan bir şeyi almaya çalıştı. Ona güven verildi ve o bunu kullandı. Bunun için onu affetmiyoruz. Merhamet göstermiyoruz."*

"Ne zaman merhamet gösteririz?" diye sormuştum.

Babam bana doğru adım attı, bileğimi kavradı ve silahı adamın kafasına doğrultmam için zorladı.

"Merhamet, kimsenin sana vermesi gerektiğini söyleyemeyeceği bir şeydir. Birçok kişinin inandığının aksine, bizler kötü değiliz. Bizler de herkes gibi hisseder ve inciniriz, doğru ile yanlış arasındaki çizgide gidip gelebiliriz, ama sonuçları olmayan güç neye yarar?"

? Bu şehri yönettiğinizde, merhametin hak edenlere geleceğini anlayacaksınız."

"Ve bu adam bunu hak etmiyor," diye bitirdim. Çünkü hak etmiyordu. Birkaç yıl boyunca aile için çalışmış, hatta güvenilmiş olabilir, ama o güveni boşa çıkardı ve her eylemin, iyi ya da kötü, bir sonucu vardır. Gücü elinde tutmak için değerini kanıtlamalısın. Eğer tetiği çekmeseydim ve ona merhamet gösterseydim, insanlar beni zayıf olarak görebilirdi. Hırsızlara karşı hiçbir şey yapamayacak kadar merhametli bir Silver olarak.

Hala parmağımın altında tetik baskı yapışını, küçük odada yankılanan yüksek sesi hatırlıyorum. Kulaklarım çınladı. Mermi onun derisini ve sonra kafatasını deldiğinde kan duvara sıçradı.

Ondan sonra kustum. Babam sırtımı okşadı ve benimle gurur duyduğunu söyledi. Bundan sadece birkaç hafta sonra bunu tekrar yaptım ve sonra tekrar yaptım, ta ki öldürmek bir tür rutin haline gelene kadar. Artık bir hayatı sonlandırdığımda hiçbir şey hissetmiyordum, çünkü ölen insanlar bir şekilde bunu hak ediyorlardı.

Bu hayat, cesaretsizler için değil. Bu hayata girerken, hayatının birkaç saniye içinde sona erebileceğini bilirsin, ama yine de devam edersin, çünkü ödülleri de o kadar büyüktür.

Silver ailesi nesiller boyu Brookeshill şehrini yönetmiştir ve gelecek nesiller boyunca da bu sokakları yöneten tek isim Silver olacaktır.

Wren Valentine'ı öldürmek herkese aynı dersi verir. Benim olanı almaya kalkışırsanız, öfkemi hissedersiniz. Ve bunu anlamalarını sağlamak için her şeyi yapar, herkesi kullanırım.

Wren öldüğünde, babası acıyı hissettiğinde, gerekeni yapacağım. O adamı öldüreceğim. Yavaşça. Acı verici bir şekilde. Affetmeden.

Burası benim şehrim ve başka bir yere gitmeden önce ölürüm.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Biliyorum ama yine de buradayım, elim kırık, kafamda o kız olduğu için yarı sarhoşum.

Bu boktan şeyler bana olmaz.

Ben Alexander Silver'ım. Ben kralım!



Valentine sözünü tuttu. Üç gün oldu ve Wren hala güvenli bir şekilde onun eline teslim edilmedi. İki yerimi daha yaktı. Neyse ki, her şeyi yeni depolara ve binalara taşıtmıştım ve bunu sadece birkaç çalışanım biliyordu, yani kundaklaması anlamsızdı.

Bana zarar verebileceğini sanıyor ama beni hiç tanımıyor. Ondan üç adım öndeyim.

Kulübün dans pistine bakan balkondaki lüks koltuğa oturuyorum. Eğlenenler müziğin hızlı ritmine göre dans ediyorlar. Seks ve ter kokusu havayı kaplıyor. Kırmızı bir elbise giymiş, az giyinmiş bir kız kucağıma kayıyor. Elim onun kalçasına gidiyor ve başımı yana çevirip ona bakıyorum.

"Merhaba," diye gülümsüyor. Dolgun, kırmızı rujlu dudakları geri çekilip inci gibi beyaz dişlerini gösteriyor ve gözleri arzu ile parlıyor. Sarı saçları omzunun üzerine dökülüyor, uçları saten elbisesinden dökülmek üzere olan göğüslerini gıdıklıyor.

Başımı eğip gözlerimi kısıyorum. Keşke saçları daha koyu, daha kırmızı, gözleri yeşil, ağzı pembe olsaydı...

Kahretsin.

Kızın kucağımdan kalkmasını sağlar ve homurdanarak öne eğilirim. Kız, keskin bir bakışla, oyunlarına katılmak isteyen başka bir erkek bulmak için uzaklaşır. Wren'le yattığımdan beri onun odasına girmekten kaçınıyorum, bir kez tadına baktıktan sonra kendimi kontrol edebilecek miyim emin değilim.

"Neden henüz yapmadın?" Ryker, sanki düşüncelerimin nereye gittiğini hissetmiş gibi, yanımda viskisini yudumlarken sorar. Sesini alçaltır, etrafımızdaki diğer adamlar duymasın diye, ama yine de ona bir bakış atarım. O başka biri olsaydı, bana soru sorduğu için boğazına bıçağı saplardım.

"Henüz zamanı değil."

Bu bir yalan. Onu günler önce öldürmeli ve cesedini babamın bulması için bir yere atmalydım, ama o hala benim evimde güzel güzel oturuyor.

Ona benimle uğraşılmayacağını mesajını vermem gerekiyordu, ama o kızıdan korkak gibi kaçırıysam bunu nasıl yapacağım?

Başka birini gönderebilirdim, birkaç kez neredeyse gönderecektim ama sonra fikrimi değıştirdim, bunu benim yapmam gerektiğini söyledim kendime. Silahı kafasına dayayıp tetiğı çeken ben olmalıydım, hayatının akıp gitmesini gören ben olmalıydım. O bir Valentine'dı ve onlar lanet olası parazitlerdi. Benim şehrimde gelip ele geçirmeye çalıştılar, ama bu ev sahibi buna razı değildi. Hayır, Valentine'ları ortadan kaldıracak olan bendim. Sadece ben.

O benim için önemli olan tek kadını, annemi benden aldı, ben de onun için önemli olan tek kadını, kızını ondan alacaktım.

Bu mantıklıydı.

Öyleyse neden şimdiye kadar mezarında çürüyor değildi?

Parmağımdaki camı o kadar sıkı kavradım ki, parmak eklemlerimdeki kesikler yeniden açıldı. Sıcak kanın parmaklarımdan damladığını, kırmızı bir yılan gibi parmaklarımdan etrafında kıvrıldığını hissettim.

Ryker yanımda kıkırdıyor ve ben ona sert bir bakış atıyorum. Her zaman çabuk sinirlenen biriydim ama bu kadar mı? Hayır. Patlayacakmışım gibi hissediyorum.

"Komik olan ne, pislik?"

O başını sallar, "Birinin zaafı var galiba." "Siktir git."

"O da öyle mi dedi?"

Gözlerimi deviriyorum, "Büyü artık."

Kaşlarını kaldırır, "Onu becer ve kafandan çıkar. Ne kadar çabuk bitirirsen, o kadar çabuk hepimiz yolumuza devam edebiliriz. Masada senin görmezden geldiğın anlaşmalar var."

"Ne anlaşmaları?"

"Sanchez Meksikalılarla birlikte, kokaini şehre sokmak istiyorlar, ona göre çok iyi mal ama Meksikalılar sana gelmeleri gerektiğini biliyorlar."

"Dawson bundan hoşlanmayacak,"

diyorum. "Dawson erkek gibi davranabilir."

Kafamı salladım. Dawson ailesi, bu şehri ele geçirdiğimizden beri Silver ailesiyle çalışıyor.

. O her zaman bu işin o tarafını yönetmiştir, bu yüzden Sanchez'in neden doğrudan ona gitmediği sorusu akla geliyor.

Bu düşünceye kaşlarım çatıldı. Son zamanlarda, düşünmeye kafamın yetmediği pek çok şüpheli olay yaşandı ama şimdi, bu konu masaya yatırılınca her şey gün yüzüne çıkıyor.

"Kahretsin," diye tısladı Ryker, ayağa fırlayarak aşağıdaki dans pistine baktı.

Onun dikkatini çeken şeyi görmek için onun bakışlarını takip ettim. "O Valentine'in sağ kolu," diyor Ryker.

"Onu görüyorum."

"Cesurmuş," diye homurdanır Ryker, tabancasını kılıfından çıkararak.

Kolunu tutarım, "Gerçekten mi? Kalabalık bir kulüpte mi? Lanet olası beynini kullan." Gözlerini devirir, "Sanki polisler bu konuda bir şey yapacaklarmış gibi."

Parmağımı birkaç adamıma doğru kıvrıp, kafamı barda oturan adama doğru salladım. Samuel Jameson, patronu kadar başımın belası ama neden burada?

Sanırım bunu birazdan öğreneceğim.



S amuel, arkadaşımın kollarından kurtulur ve takım elbisesinin yakasını düzeltir. Koyu renk saçları gümüş rengi beneklerle doludur ve birkaç ay önce gördüğümünden çok daha yaşlı görünmektedir.

"Zor zamanlar mı?" Bacağımı kaldırıp ayak bileğimi dizime dayadım ve viskimi yudumlarken, "Berbat görünüyorsun," dedim.

"Siktir git, Silver."

Kıkırdayarak,

"Hassassın."

Gözleri etrafta dolaşıyor, endişelenmesi gereken adamlarıma değil. Hayır, başka her yere bakıyor, kulübün her yerine yerleştirilmiş kameralara, aşağıdaki dansçılara, bara. Kendisine doğrultulmuş silahlara hiç aldırış etmiyor gibi görünüyor. Yorum yapmıyorum, bu bilgiyi kendime saklamayı tercih ediyorum.

Son derece gergin, sinirli ve paranoyak görünüyor ve içimden bir ses bunun, aslanın inine tek başına girmiş olmasından kaynaklanmadığını söylüyor.

"Valentine mı gönderdi seni?" Bir kez başını sallıyor.

"İlginç," diyorum, "kendisi yapmaya cesaret edemedi mi?"

"Konuşmadan kafasına bir kurşun sıkacağını biliyor, yanılıyor muyum?"

"Yanılmıyorsun," adam saklanıyor. Annemi öldürdüğü günden beri saklanıyor, çünkü bunun nasıl biteceğini biliyor ve kaçınılmaz sonu sadece erteliyor.

Ryker omzunu sıkıştırır ve onu zorla karşımdaki kanepeye oturtur. Adamlar onu yakaladıkları anda silahları alınmıştı, ama kaçmaya çalışmadı, bu yüzden buraya bir mesaj iletmek için geldiğini biliyorum.

Cesurca. Ne Valentine ne de Jameson, onu buradan canlı olarak bırakıp bırakmayacağımı bilemezdi.

Ben de hala kendimle tartışıyorum. Silahı kılıfından çıkarıp kucağıma alıyorum, parmaklarımla kaygan yüzeyini dikkatsizce okşuyor, tetiği bir sevgiliyi okşar gibi okşuyorum.

Gözleri silaha kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor: "Onun söyleyeceklerini duymak istemiyor musun?"

"Özellikle değil ama yine de beni memnun et."

"Bir görüşme ayarlamak istiyor." Jameson yutkunuyor, "bir takas."

"Bir takas mı?" Hiç ilgilenmiyorum. Valentine'in sahip olduğu ve benim isteyebileceğim tek bir şey bile yok.

"Kızını karşılığında şehri terk edecek." Gülerek,

"Buna gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?"

"İstedigine inan, o sadece kızını geri isteyen bir baba."

"Wren onun kızı değil," diye homurdandım, "aslında, hiç onun kızı oldu mu ki? Onu Benjamin Lawson'la yaşamaya gönderdi, onun babası bile değilmiş gibi davrandı."

"Bu onun kendi iyiliği içindi."

"Hayır, onu korumak için olsaydı, onu çok uzaklara gönderirdi. Bu şehirle ya da bu hayatla hiçbir bağı olmayan bir aileye. Onu tek bir nedenden dolayı yanında tuttu."

"O neden nedir?"

"Onu bir gün kendi yerine geçmesi için sonunda yanına almak istiyor."

Samuel cevap vermez ama yüzünü buruşturur, bu da bana onun bunun doğru olduğuna inanmadığını gösterir. Ama Wren'den başka ne isteyebilir ki?

"Bir hata yapıyorsun, Silver." "Öyle mi?"

"Evet," diye homurdanır Samuel, "Neyle oynadığının farkında değilsin."

"Oh, bence farkındayım," derim ona, "bu benim şehrim, içeri girip onu almaya çalışan sensin

ve her şeyi kaybedecek olan da sensin, ilk olarak da o kızı."

"Yani intikam adına tamamen masum bir kadını öldürecek misin?" "Evet."

"Hata yapıyorsun, bu senin gücünün ötesinde bir şey. Teslim olman akıllıca olur."

"Bu şehri teslim etmeden önce ölürüm."

"Bana güven," Samuel ayağa kalkar, "senin de gömdüğün tüm o insanlara katılman çok uzun sürmeyecek."

Silahı göğsüne doğrultuyorum, "Valentine'e, kızının yirmi dört saat içinde öleceğini söyle. Barışması iyi olur, çünkü sıradaki o."

Samuel başını sallar ve bana sırtını dönerek, onu aşağıya götürecek asansörlere doğru yönelir.

"Oh, Jameson?" diye sesleniyorum.

Durur, sırtı gerilir, "Seni kulübümde tekrar görürsem, duvarları beyninle süsleyeceğim."

Adamlarımdan ikisi onu aşağı indirir ve Ryker boş sandalyeye oturur.

"Sence 'bu iş bizden büyük' derken ne demek istedi?"

Omuz silkiyorum, "Blöf. Valentine kazanamayacağını biliyor, bu yüzden her şeyi kullanacak."

"Bilmiyorum," Ryker başını sallar, "Bir şeyler yolunda değil gibi."

"Sadece kulaklarını dört aç, şüphe uyandıran bir şey olursa bana haber ver."

"Demek bu kadar mı?" Ryker, ayağa kalkıp içkimin kalanını içtiğimde sorar, "Sonunda küçük misafirine veda mı edeceksin?"

Bir kez başımı sallayıp dışarı çıkıyorum.

Sikim bu kızıdan ne kadar hoşlansa da, artık o küçük kuşun boynunu kırmanın zamanı geldi.

Her zamanki gibi, kulübün alt katı tıklım tıklım dolu, tanıdık yüzler insan kalabalığının içinde yüzüyor, çıplak kızlar kucaklarda dans ediyor ve direklerde dans ediyor

, bu şehirde otorite sahibi gibi davranan insanlar eğilip paralarını burunlarından çekiyorlar. Neredeyse her yüzeyde beyaz toz var ve burada çalıştığım kızların külotlarına mantıklı olmaktan çok para dolduruluyor.

Polis şefine başımı eğiyorum, güvenlik kamerasının onu izlediğini fark ediyorum, o da benim kızlarımdan birinin karnından bir çizgi kokain çekiyor.

İhtiyacım olursa bu güzel bir rüşvet olur.

Dışarıda hava nemli, fırtına yaklaşıyor. Öfkeli kara bulutlar gökyüzünde dolaşıyor, ayı ve yıldızları boğuyor.

Şoförüm kaldırımda beni bekliyor ve ben arka koltuğa geçip nihayet nefes alıyorum.

Komplekse varmam yirmi dakika sürecektir, bu yüzden arkanıza yaslanıp gözlerimi kapatıyorum.

Mercedes'in arka koltuğunda, huzur bulabileceğim tek an bu olacak. Camlar koyu renkli, motor Brookeshill sokaklarında sorunsuz ve sessizce çalışıyor.

Arka ve ön koltuklar arasındaki bölme kaldırılmış ve bir an için tüm bu boktan şeylerin yaşanmadığını hayal edebiliyorum.

Hayatımda hiçbir şeyin kolay olduğu bir dönem hatırlamıyorum. Yanlış anlamayın, işlemlerim sorunsuzdu, iş ilişkilerim başarılıydı ama her zaman bir şeyler olurdu. Bir gölge gibi, bu şehri yönetmenin getirdiği pisliklerden kurtulamazsınız, her zaman peşinizdedir, karanlıkta bile, asla tam olarak yalnız kalamazsınız.

Commercial Avenue'ye dönüyorduk ki arka cam parçalandı.

"Siktir!"

Eğilip silahımı çekiyorum ama ateş yoğun ve hızlı. Bir mermi önümdeki bölmeyi deliyor, tam şoförün başının olacağı yerde ve araba bir sokak lambasına çarpmadan önce yana doğru savruluyor. Vücudum öne doğru savrulur, önümdeki koltuklara çarpar, başım arabanın yan tarafına çarpar. Ateş devam eder, üzerime cam parçaları yağar. Sanki her taraftan geliyor gibi hissediyorum ama sadece sol taraftan geldiğini biliyorum, bu yüzden bunu avantajıma kullanıp sağ taraftan dışarı kayarım, başımı eğik tutar ve vücudumun hareketlere karşı çıkmasını görmezden gelirim.

Arabanın kenarından bakınca iki motosiklet görüyorum, sürücüleri arabaya makineli tüfek doğrultmuşlar. Benzin kokusu burnuma geliyor. Kahretsin, depoyu delmişler, her an alev alabilir.

Bu adamların, şehrin güneyinde sürekli ortaya çıkan küçük çetelerden birine ait, şüphesiz aşağılık tipler olduğunu hemen anlıyorum. Valentine muhtemelen onları maaşlı olarak çalıştırıyordur.

Silahımdaki mermiyi kontrol ediyorum ve bu sırada kafamın uçmaması için onları en iyi şekilde nasıl ortadan kaldıracığımı düşünüyorum. Onlar benim adamlarım olsaydı, kimsenin kaçmaması için aracın her iki yanına konuşlanırlardı, ama aptalları işe alırsan böyle olur. Valentine sonuçta akıllı bir adam değil.

Sonunda kurşunlar durur ve köşeyi gözetlerim, motosiklet sürücülerinin gidonlarını sola doğru çekip gazı açarak hızla uzaklaştıklarını görürüm.

Siktir.

Bir iç çekerek yerimden kalkıp pencereden dışarı baktım. Şoförüm cansız bir şekilde bana bakıyordu, ön cam onun kanıyla kırmızıya boyanmıştı.

Yine, eğer benim ekibimin bir parçası olsalardı, yola çıkmadan önce hedefin öldüğünden emin olurlardı.

Benim yalnız olduğumu anlayabilmelerinin tek yolu istihbarattı. Samuel benim ayrıldığımı gördü ve haber verdi.

O pislik. Bu yüzden buradaydı. Saçma sapan bir mesaj iletmek için değil, nerede olduğumu, hareketlerimi kontrol etmek için. Anlamalıydım.

Bunu anlamalıydım! Aptalca davranarak bu noktaya gelmedim ve bu dikkat dağınıklığından sorumlu tek bir kişi var.

Lanet olası Wren Valentine.



Kapının gürültüyle kapandığını duydum. Son üç gündür evin ne kadar sessiz olduğunu düşünürsek, içeri giren kişinin ya sinirli olduğunu ya da aslında bir ayı olduğunu varsayabilirim.

Yataktan kalkıyorum, nasıl bildiğimi bilmiyorum ama kim olursa olsun, benim için geldiğini biliyorum. Sinirlerim geriliyor, adrenalın vücuduma yayılıyor, kaslarımı gerginleştiriyor. Burada ölebilirim ama savaşmadan ölmeyeceğim. Elimden geldiğince zarar vereceğim.

Yatak odamın kapısının kilidi açıldığında ve Alexander adındaki devasa adam odaya daldığında hazırdım.

Kanlar içinde, alnında bir kesik var ve kırmızı sıvı yüzünün yanından akıyor, çenesinin kenarında morluklar oluşmaya başlamış

ve boynunun yan tarafına kadar uzanıyor. Kahretsin, sanki kamyon çarpmış gibi görünüyor.

Bana doğrulttuğu silahı görüyorum, kafama değil, göğsüme doğrultmuş ama çelik gibi gözlerindeki ölümcül parıltıya rağmen tetiği çekmiyor.

Ona saldırırım, eğer beni vuracak olsaydı, şimdiye kadar vurmuş olurdu, ya da ben ölüm arzusundayım. Omzum onun karnına çarptığında silah ateş almaz. Yalan söylemeyeceğim, sanki bir tuğla duvara çarpmışım gibi hissediyorum, ancak o çarpmanın etkisiyle biraz sendeliyor. Ağzından bir homurtu çıkar ama hızla kollarını belime dolayarak, benimkinden oldukça fazla olan kendi ağırlığıyla beni geri iter. Adam bir tank gibidir, geniş omuzlu, saf kas ve şiddet duvarıdır, ancak dövüşte boyut her şey değildir. Ben çevik, hatta zarifim, hızlı hareket ederim ve boyutumun yumruklarımın zayıf olmasına neden olduğunu bir an bile düşünmem.

Onun tutuşundan kurtulup parmaklarımı bileğine doladım ve dirseği kırılana kadar bükmeye başladım.

Silah yere düşüyor ve ben onu tekmeliyorum, daha sonra kullanmak için nereye kaydığını izliyorum.

Şu anda onun zayıflığını kullanıyorum, buraya gelmeden önce açıkça dayak yemiş olması benim avantajım, içimden bir parça onun yaraları için endişelense de. Yani bu ne kadar boktan bir durum? Adam beni kaçırıyor, sikiyor ve sonra üç günlüğüne ortadan kayboluyor. Nerede olduğunu sorduğumda, yanıt olarak homurtular ve hırıltılar alıyorum, bu Alexander'ın istihdam ettiği pisliklerin ana dili gibi görünüyor.

Elimden kurtulup beni o kadar sert itti ki, yatağa geri tökezledim. Bir aslanın ceylanı takip ettiği gibi ilerledi, gözleri her hareketimi, her irkilme ve seğirmeyi izliyordu. Yatağın bizi ayıran tek şey olana kadar yatağın üzerinde yuvarlandım.

Omuzları titriyor ve gözleri kısılıyor. "Tetiği çekmeliydin," diye alay ediyorum.

Kaşları seğirir, "Haklısın, çekmeliydim." "Neden tereddüt ettin, ha?"

"Belki de sana bir avantaj vermek istedim. Belki de koşuşunu izlemek istedim. Seni yakalamadan önce ne kadar uzağa gidebileceğini görmek istedim."

"Tabii ki öyle yaptın," diye alay ediyorum.

Bana attığı ateşli bakışları, gözleri vücudumda dolaşırken göz bebeklerinin büyüdüğünü ve çenesinin sıkıldığını kaçırmadım. Yıkanmış uyku şortumu giydim ve dün gece burada çok ısındığım için küçük bir spor sütyeni

giydim. Çıplak uyumam ama bu beni serin tutmaya yetiyor.

Beni istiyor. Beni öldürmek istediğinde bile, bana şehvet duyuyor, hangisini daha çok istediğini bilmiyorum.

Bu hem korkutucu hem de heyecan verici.

Muhtemelen kafamı kontrol ettirmeliyim.

Gözlerim kapıya kayıyor, kapıyı ardına kadar açık bırakmış, muhtemelen böyle bir tepki beklemiyordu. Kanlı yüzü ve gözlerinde parlayan şiddetle sırtıyor, çılgın ve çok seksi görünüyor.

Sadece çık git, diyorum kendime, onu uzaktan hayranlıkla seyredebiliriz. Tercihen çok, çok uzaktan.

Hızım var, ama gerçekten başarabileceğimi düşündüm mü? Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Çıkışa doğru koşuyorum, mobilyaların arasından geçiyorum ve işte orada, özgürlük o kadar yakın ki tadını alabiliyorum, ama kalın bir kol belimi sarıyor ve beni o kadar sertçe geri çekiyor ki, göğsüne çarptığımda ciğerlerimden nefesim kesiliyor. Kulağımın yanında nefes nefese kalarak ağır ağır nefes alıyor, yüzümün etrafındaki bukleler cildimi gıdıklıyor. Üzerinde viskinin sıcak kokusu var ama başka kokular da var, benzin, duman... Ama o beni duvara, göğsünü sırtıma dayayarak bastırırken bunlara çok fazla odaklanamıyorum. Omurgamda sertliğini hissediyorum ve en son burada olduğumuz zamanki anılar zihnimde canlanıyor.

Sıcaklık beni kaplıyor.

"Senin neyin var, hm?" diye homurdanıyor, penisini bana daha sertçe iterek, "her seferinde beni lanet bir kaya gibi sertleştiren şey."

İstmeden, dudaklarımdan hafif bir inilti çıkar. "Sen delisin, o yüzden," diyorum.

"Senin bu tür çılgın küçük kuşları sevdiğinden korkuyorum." Evet, "Hayır."

Eli ensemin arkasına gelir, beni duvara dayarken diğer eli vücudumdan kayar, bir an sonra geri gelir. Keskin bir şey göğüs kafesime bastırılır, derimi ısırır ama kesmez.

Adrenalin, korku ve arzunun karışımı cinsel organımın kasılmasına neden oluyor, şehvet ve ateş vücudumda çılgınca dolaşüyor. Düzgün düşünemiyorum, sadece hissediyorum. Ve her şeyi hissediyorum. Her nefes alışını, boynumdaki parmağının her hareketini, sert penisinin sırtıma batışını.

"Ne yapacaksın?" diye soruyorum.

"İstediğim ve ihtiyacım olan şeyler birbirinden çok farklı."

Bıçağı vücudumda aşağı doğru kaydırıyor ve şortumun bel kısmında duruyor. "Peki hangisi kazanacak?"

Şu anda çaresizim, bu pozisyon ve bıçakla üstünlük onda ve mantığım hala çalışıyor olmasına seviniyorum, her ne kadar sisin altında yavaş ve kısıtlı olsa da.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor ve ilk kez onun isteksizliğini hissediyorum. Bir şey ya da biri ona beni öldürmesi gerektiğini söylüyor ama o bunu istemiyor.

Ona karşı direniyorum ve o inliyor, bıçağın ucu derime biraz daha sert basıyor. Dikkatli olmazsam kesecek.

Dudakları boğazımı bulur ve dişleri etime sertçe batmadan önce oraya nazik bir öpücük kondurur. Hemen önce ipi yalar, sonra bunu tekrar tekrar yapar, dişlerinin her kazınışında dilinin yatıştırıcı okşaması gelir ve bu lanet olası bir büyü gibi işe yarar. İçim o kadar sıkı düğümlenmiş ki, kendi başıma çözüleceğimi sanmıyorum. Onun yapması gerekiyor. Ağzının her geçişinde bıçak biraz daha derine giriyor.

"Siktir," diye homurdanıyorum, geri iterek, "dokun bana lanet olsun."

Aniden beni döndürüp duvara doğru itiyor, bıçak önündedir. Onun bir adım öne çıkıp keskin kenarı bir bacağımın kenarına yerleştirmesini izlerken göğsüm inip kalkıyor. Hızlı bir kesikle kumaş açılıyor, aynı şeyi diğer tarafta da yapıyor ve ince pamuğun ayaklarımın dibine düştüğünü izlemek yerine hissediyorum. Ona tamamen çıplak kalırım, sadece spor sütyenim kalır, ama o da bir dakika sonra aynı şekilde onu da çıkarır.

"Sen çok mükemmelsin, küçük kuş," diyor, gözleri çıplak tenimin her santimini geziyor. "Çok güzelsin."

Onun ateşli bakışları beni içten dışa yakıyor ve sessizlikte ona bu gücü verdiğim için pişmanlık içimi kemirmeye başlıyor. O dikkati dağılmışken, elinde gevşekçe tuttuğu bıçağa uzanıp onu kapıyorum.

Bıçağı önümde tutuyorum, ucunu karnına bastırıyorum, beyaz gömleğinde kanın yayılmaya başladığını görüyorum.

Gözleri sonunda çıplak vücudumdan bıçağa kayıyor, sanki onu şimdiye kadar fark etmemiş gibi.

"Yap şunu, küçük kuş," diye fısıldadı, ellerini kaldırıp vücudumun hatlarını izlemeye cesaret etti, parmakları açılmış, avuç içleri tenime çok yakın. Hayali dokunuşu bile tüylerimi diken diken etti.

"Bana öyle deme."

Günlerdir bana söylediği o ismi duyunca midemde bir heyecan hissediyorum ve bundan nefret ediyorum. Bu adama karşı hiçbir şey hissetmek istemiyorum. Ondan hiçbir şey istemiyorum.

Ama her şeyi istiyorum.

"Yap şunu," diye ısrar ediyor, bıçağa doğru eğiliyor, ellerini indiriyor.

Kahretsin.

İşte bu. Onu bıçaklayıp kaçabilirim, tabii doğduğum günkü kadar çıplak kalacağım ama özgür olacağım.

Yine de, bunu yapamıyorum.

Yapamıyorum!

Gözleri benimkilerle aynı hizaya geldiğinde burun delikleri genişliyor, gözlerinde ölüm korkusu yok, sadece kabullenme duygusu var. Bundan nefret ediyorum. Her şeyden nefret ediyorum!

Parmaklarım açılırken yüksek bir çığlık atıyorum ve bıçağı sert ahşap zemine düşürüyorum. Sağır edici sessizlikte bıçak yüksek bir ses çıkararak yere düşüyor.

Sonra üzerime çıkar, dili dudaklarımın arasına girer, sanki açlıktan ölüyormuş ve onu ayakta tutacak tek şey benim vücudummuş gibi sikini amıma sürter. Beni kaldırır, bacaklarım kalçalarına dolanırken sırtımı duvara çarpar. Bu pozisyonda pantolonundaki şişkinlik şişmiş klitorisime baskı yapıyor. Kan ve kir cildime bulaşıyor, üzerindeki kum taneleri cildimi çiziyor, bana bulaşıyor ama umurumda değil. Öpücüğü beni ele geçiriyor, beni öldürüyor ve aynı nefeste geri getiriyor ve ben zayıf olduğum için buna izin veriyorum. Lanet olası zayıf.

Kalçalarının benim merkezime sürtünmesiyle zevk içimde yükseliyor ve tırnaklarım sırtını tırmalıyor, ondan daha fazla kan akıtıyor.

"Yapamam," der, cildime karşı nefes nefese, "Sana zarar veremem." "*Lütfen*," derim, o uzaklaştığında.

Eller ve parmaklar kemerini ve düğmelerini çekiyor ve sonra tek bir hızlı hareketle içime giriyor. Penisini beni dolduruyor, ta ki tek hissedebildiğim şey onun sertçe içime girmesiye kadar, öncesinde olduğum her şey eriyip gidiyor.



benim zayıflığım. *Benim.*

Bu dünyada her şey boktan olsa da, bu kadın bana ait.

Kalçalarımı ileri geri hareket ettirerek onu duvara sertçe sikiyorum. Çığlıkları ve yalvarışları kulaklarıma müzik gibi geliyor. O kadar iyi hissettiriyor ki, sıkı amcığı sikimi sıkıca sarıyor, benden her şeyi alıyor, verebileceğim her şeyi alıyor ve geri veriyor. Derilerimizin yüksek sesli çarpışması odada yankılanıyor, dilim dudaklarının arasında dolaşırken tırnakları omuzlarıma batıyor, sikimin yaptığını taklit ediyor.

Bacakları kalçalarımı sıkıca kavırıyor, bu neredeyse boşalacağına dair bir işaret, ben de duruyorum. "Ne yapıyorsun!?" diye çığlık atıyor.

Elimde değil, onu duvardan çekerken sırtıyorum, sikim hala onun içinde, onu yatağa götürüyorum ve onu matraşa nezaketsizce bırakıyorum.

Araba kazasının acısı çoktan geçmişti, yerini önümdeki kıza kendimi kaptırma arzusu almıştı. Düşmanım olmasına rağmen ona bağımlıydım. Ona nefes almaya ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacım vardı.

Kalan giysilerimi tekmeliyorum, gözlerinin vücudumun hatlarını takip etmesinden büyük zevk alıyorum.

"Yaralanmışsın," diyor, bacaklarının arasına diz çöküp girişine hizalanmamı izlerken.

"Umurunda mı, küçük kuş?"

Gözleri kısılır, ama sonra ben onun içine sertçe girip kalçalarını kavrayarak kışını yataktan havaya kaldırdığımda genişler. Zirveye ulaştıkça omurgamdan bir karıncalanma geçer ve kalçalarını bırakıp, boğazını ellerimle kavrayana kadar öne eğilirim.

"Boşalacak mısın, küçük kuş?" diye homurdanırım, kalçalarım kaotik bir şekilde sarsılır. Ona sertçe girdiğimde tüm vücudu hareket eder ve sırtı yataktan kalkar, göğüsleri inip kalkar. Orgazmı çabuk gelir, vücudu spazm geçirir ve benim penisimin etrafını sıkılaştırır, benim de orgazmımı zorlar.

Bir kükremeye boşalıyorum, ince vücuduna çöküyorum ama ağırlığımın çoğunu ondan uzak tutmayı başarıyorum. Nefesi kulak kabuğuma hızlı ve sert nefesler halinde geliyor ve bunu farkında mı bilmiyorum ama parmakları kaburgalarımı hafifçe okşuyor, o kadar nazik ve yumuşak bir dokunuş ki, gerçekten orada mı diye merak ediyorum. Bu, bizim halimizle, itişip kakışmamızla, kavgamızla ve şiddetimizle tam bir tezat oluşturuyor, bu ikisinin arasında bir şey, tehlikeli bir şey.

Gerekli olanı yapmak için her türlü fırsatım, her türlü şansım vardı ama yapamıyorum. Hiç tereddüt etmedim, hiç sorgulamadım, durum ne olursa olsun, yapılması gerekiyorsa yaptım ama ona zarar veremiyorum. Onu yok edemem.

"Peki şimdi ne olacak?" Yumuşak bir nefes alıyor.

"Sen benimsin," ondan çekilirken, etrafımdaki sıklığın kaybolmasına acı çekerek, "Sana merhamet gösteriyorum diye özgür olduğun anlamına gelmez." Kaşları kalkar, "Ben senin malın değilim."

"İşte burada yanılıyorsun küçük kuş," pantolonumu tekrar giyerken, adrenalin ve şehvet damarlarımdan çekilince vücudumdaki acıyla yüzümü buruşturuyorum, "Artık bana aitsin. Eskiden olduğun ve şu anda olduğun her şey *benim*."



Ryker çılgınca eve girerken, yüzünde çılgın bir ifadeyle aşağı iniyorum. "Ne oldu lan!?" diye bağıyor, şüphesiz arabayı ve geride bıraktığım pisliği kastederek. Tabii ki polisi aradım ama sonra adamlarımdan birini tutup beni buraya getirdi. Buraya girip önümdeki her şeyi yok etmeye hazır öfkeli bir boğa gibi saldırdıktan sonra adamın nereye gittiğini bile bilmiyorum.

"Valentine bir suikast emri verdi," diyorum sakın bir şekilde.

"Kızı ortadan kaldırmalısın," diye homurdanır Ryker, "bu iş, değdiğinden daha fazla sorun yaratmaya başladı."

"Kararımı verdim," sesim sakın ve kararlı, bir saat kadar önce damarlarımda kaynayan öfke artık yok. İntikamımı alacağım, ama farklı bir şekilde. "Onu tutacağım."

"O bir evcil hayvan değil," diye homurdanır Ryker, "onun lanet olası ıstırabına son ver." "Sana fikir belirtmen için para ödemiyorum," diye uyarırım.

"Kendim yapacağım lan."

"Ona dokunursan seni öldürürüm," diye hırlıyorum.

O durur, vücudu kaskatı kesilir.

"Arkadaş ol ya da olma Ryker, bana hesap verirsin!" diye bağırırım, "ve seni buraya getirdiğim kadar çabuk indiririm. Kıza dokunursan, kafana kurşun sıkmaktan çekinmem. Duydun mu beni?"

Kafasını sallar, "Çok net." "Defol git," diye bağırırım, "defol!"

Ryker bana döner, gözleri yüzümü tarar ama sonra iç çeker ve bana doğru adım atar. Eli omzuma konduğunda yüzüne yumruk atma isteğine direnirim.

"Bir sonraki hamleni bana bildir."

Bununla birlikte, ayrılır. Ryker bunu yaptı, benim yapamadığım şeyi yaptı ve eğer başka biri olsaydı, o olmasaydı, ona izin verirdim. Ama o, o bir uyuşturucu gibi, bağımlılık yapıcı ve tehlikeli. Vurmamalısın, biliyorsun, ama yine de vuruyorsun çünkü o coşkuya direnmek çok zor.

Yukarıda ayak seslerini duyuyorum, adımları tereddütlü. Kapıyı açık bıraktım, ona serbestlik verdim ama o bunun bir tuzak olduğunu düşünüyor. Kız aptal değil. Tam tersine.

O üst katta dolaşırken, güvenlik sisteminin devrede ve ayarlı olduğundan emin oluyorum ve etrafa yerleştirdiğim adamlara haber veriyorum. Benimle aynı odada olmadığı sürece, ona her an göz kulak olunacak, evden çıkmayacak ama bu duvarlar içinde istediği yere gidebilecek.

Kafamı sallayarak beyaz gömleğimin önünü elime alıp silkeliyorum. Lanet olası pisim. Kanlıyım. Yaralıyım.

Valentine o pislikleri peşinden göndermekle cesaretli davrandı ama bu olayın ele alınış şekli, onun hakkında tüm bu zaman boyunca ne kadar haklı olduğumu kanıtladı. O büyük bir havuzda küçük bir balık, su o kadar derin ki zar zor yüzebiliyor.

Sıkışan bir döşeme tahtasının gıcirtısı başımı merdivenlere çeviriyor. Wren korkmuş bir kedi gibi hareket ediyor, hayır, kedi yanlış kelime, onu sadece kedigillerle karşılaştıracak olursam, daha çok dişi aslan gibi, biraz gergin, kafesinden aniden kurtulmanın şaşkınlığıyla.

"Merhaba, küçük kuş," diyorum gülümseyerek, onun beni daralmış gözlerle ve büzülmüş dudaklarla izlemesini izliyorum. Giyinik ama duş almamış, yani kokum ve özüm hala onun cildinde, vücudunda. Kadınlar konusunda hiç sahiplenici bir adam olmadım, onlar sadece gerginliğimi atmam gerektiğinde kullandığım bedenlerdi, ama onunla ilgili olarak, onu zihnimle, bedenimle ve ruhumla sahip olmam gerektiğine dair hiç şüphem yoktu. Artık aramızda bir bağ vardı ve o ne kadar çekerse çeksin, onu bırakmamın imkanı yoktu.

O benimdi.

Gözleri benden ön kapıya kayıyor ve kafasında bir şeyler hesapladığını, kaçmayı, uzaklaşmayı düşündüğünü görüyorum ama o yönde adım atmadan, adamlarımdan biri, gerçekten iri yarısı, kapının önüne geçip yolu kapatıyor.

"Benden kaçamazsın," diyorum ona, kanepeye otururken. "Ne yani?"

Beni burada tutacak mısın?"

Omuz silkiyorum,

"Duruma bağlı." "Neye

bağlı?" diye soruyor

sertçe.

"Bir tür anlaşmaya varıp varamayacağımıza bağlı. Seni bırakırsam, baban seni alacaktır ve ben bunu kabul edemem."

"Lawson ne yaptı da kızını kaçırmak tek seçeneğin oldu?"

Gülüyorum, "Lawson senin baban değil." Gözleri fal taşı gibi açılıyor, "Yalan söylüyorsun." "Maalesef söylemiyorum, küçük kuş."

"Senin karıştığın boktan işlerle benim hiçbir ilgim yok." "Haklısın ama o eskiden öyleydi, şimdi ise sen benim en değerli varlığım oldun."

"Sana zarar vermek istiyorum," diye itiraf ediyor. "Biliyorum ama yapmayacaksın."

Kanepeyi hafifçe vurarak onu yanıma oturmaya davet ediyorum. Beni incitme düşüncesini eğlenceli buluyorum, bunu yapamayacağını düşündüğümünden değil, kesinlikle yapabilir, bunu kanıtlamak için hala iyileşmekte olan bir kurşun ve bıçak yarası var, ama yapmayacağı için. Yapamaz. O da benim ona takıntılı olduğum kadar bana takıntılı. Bu sağlıksız bir durum ama hayatımda sağlıklı sayılabilecek hiçbir şey yok.

Buna eklemek için başka ne gibi sağlıksız bir alışkanlık olabilir ki?

"Bundan çok eminsin," diyor ama uslu bir kız gibi oturuyor, benden olabildiğince uzak, zarif bacaklarını altına kısırmış ve ellerini kucağında birleştirmiş. Derin bir nefes alıyor ve sonra gözlerime bakarak çenesini meydan okurcasına kaldırıyor. "Bu durum benim için uygun değil."

Gülüyorum, "Benim için işe yaramayan bir sürü şey var," omuz silkiyorum, "Bunu kabul etmeyi öğreniyorum."

Gözlerini devirir.

"Böyle şeyler yüzünden seni dizimin üstüne yatırırım."

"Dene bakalım," diye homurdanır, dizlerinin üzerine kalkarak, "bak bakalım nasıl olacak." Kahretsin, onun öfkesini seviyorum.

"Bir gün," diyorum ona, sertleşmiş penisimi yeniden düzelterek, "ve bunu seveceksin." "Siktir git."

"Belki başka bir zaman," diyorum, kanepeden kalkıp omuzlarımı silkiyorum, "yapacak işlerim var."

"Ne yani, beni burada bırakacak mısın? Bana lanet olası cevapları verecek misin?"

"Başka bir zaman."

Ben merdivenlere doğru ilerlerken o arkamdan bakıyor, ben merdivenlerin altında durup ona dönerek diyorum.

"Benim çarpık şehrim hoş geldin, küçük kuş, birlikte çok güçlü olabiliriz."



, duşta acele etmiyorum.

Bal kokulu pahalı şampuanla saçlarımı köpürttüm ve köpükleri cildime yaydım, hala iyileşmekte olan morluklara ve son kavgamızdan sonra Alexander'ın bana nazikçe hediye ettiği yeni morluklara dikkat ettim.

Bacaklarımın arasına uzandığımda, vücudunun benim vücudumun üzerinde esnediği anlar, içimdeki bir şeyleri harekete geçiriyor. O, gerçekten de benim içime işlemişti. Bu, kaşıyamadığım bir kaşıntı, ne kadar uğraşırsam uğraşıyım geçmeyen lanet bir ağrıydı.

Parmağımın ucuyla şişmiş tomurcuğumu okşarken nefesimi tutuyorum, gözlerim kapanıyor, zihnimde onun kalın vücudunun hareketleri, kaslarının gerilmesi, karanlıkta parıldayan gözlerindeki ölümcül ışıltı canlanıyor.

Gel bana, küçük kuş.

Dişlerimi alt dudağıma ısırıyorum, derin bariton sesi sanki kulağıma fısıldıyormuş gibi vücudumda yankılanıyor. Bacaklarım titriyor, orgazm beklenmedik bir şekilde beni sertçe vuruyor.

İşte bu noktaya geldim. Lanet olası kaçıranımla yatıp, duşta onun için mastürbasyon yapıyorum.

Bir hastalığım var ve korkarım ki bunun tedavisi yok.

Şimdilik zincirlerim çözülmüş olabilir, ama özgür olmaktan çok uzağım. Her kapıda, her köşede ve her odada adamlarını konuşlandırarak bunu garantiye aldı. Onları geçmemin imkanı yok, ama denemek eğlenceli olabilir. Banyodaki kalın, yumuşak havlulardan biriyle kurulandıktan sonra aynaya yaklaşıp, camdaki buğuyu elimle sildim.

Tanımadığım bir kız bana bakıyor.

Görünüşüm aynı, gözlerim, dudaklarım, çillerim ve bakır rengi saçlarım aynı ama kendimi kendim gibi hissetmiyorum.

Güçlü hissetmem tuhaf mı?

Boğazımdaki morluk artık sadece bir gölge, şakağımdaki ise neredeyse kayboldu ve derim cildim sağlıklı sağlıklı koşullar koşullar göz önüne alındığında. O beni kaçırdığından beri aynada kendimi görmedim ve gözlerimin altında sert gölgeler, çökmüş bir cilt bekliyordum, ama bunların hiçbirini görmüyorum. Yatağın üzerine benim için bırakılmış temiz giysileri giyiyorum ve adamın kendisini aramaya çıkıyorum. Artık bir malikane olduğunu fark ettiğim bu büyük evin her yerine yerleştirilmiş adamları görmezden geliyorum. Eğer isterlerse, bu evi otele dönüştürebilecek kadar büyük.

Ancak içimden bir ses, Alexander'ın konaklama işinde olmadığını söylüyor.

Hayır, Bay Silver'ın uğraştığı iş karanlık, sert, şiddet dolu ve kanlı. O, annenizin sizi uyardığı türden bir adam, melek gibi görünen ama şeytan gibi günah işleyen bir adam. Ruhunuzu yozlaştıracak, sizi baştan çıkaracak ve alay edecek, sonra da kalbinizi söküp kurtlara yem edecek.

Ama o beni korkutmadı. Korkmam gerekse de, onunla karşı karşıya geldiğimde hiç korku hissetmedim. Aramızdaki her şey benim aleyhime olsa da, eşit olduğumuzu hissettim.

Onu koridorun ilerisindeki banyoda buluyorum, büyük bir yatak odasının diğer tarafında, ama kapı açık ve içerideki ayna bir uçtan diğer uca uzandığı için onu yansımda görebiliyorum.

Gömleksizdi, bronz teni pas rengi kurumuş kanla lekelenmişti ve sırtı, göğsü ve kolları kesiklerle doluydu. Onu vurduğum kolunda hala bandaj vardı ve muhtemelen bacağı da bandajlıydı, ama eğer acı çekiyorsa, bunu saklamakta ustaydı. Şu anda bile, kızgın ve taze görünen morluklar ve kesikler varken, yüzünü buruşturmuyor ya da irkilmiyor, sanki normal bir günmüş gibi işini yapıyor.

Ve muhtemelen öyledir.

Muhtemelen hatırlayabileceğinden daha fazla kez daha kötüsünü yaşamıştır ve bu yaralar onun için sadece bir rahatsızlıktan ibarettir.

Yumuşak haliya adımımı attığımda, odanın diğer ucuna doğru ilerlerken ayaklarım halının liflerine gömüldü. Bu odadaki hava onun gibi kokuyordu, tehlikeli, baharatlı, sarhoş edici ve banyoya vardığımda, duşun açık olduğunu ve cam kabinin üstünden buhar çıktığını fark ettim.

Gözleri aynada benimkilerle buluştuğunda gümüş gibi parlıyor.

"Kişisel hemşire hizmetin olmamasına şaşırdım," diye mırıldanıyorum.

Gülümserken dişleri parlar, "Gönüllü olmak ister misin?"

Omuz silkiyorum ve tezgaha doğru yöneliyorum, onun önüne geçip vücudunu inceliyorum. Pantolonu dar kalçalarına düşük oturuyor, karın kasları V şeklinde daralıyor ve bel çizgisinin altında kayboluyor. Göbek deliğinden ince bir tüyler kuşağı kemerinin altına kadar uzanıyor ama vücudunun geri kalanı tüysüz. Vücudundaki yaralar yüzeysel, daha çok sıyrıklar ama kirli, kum veya çamurla kaplı. En derin ve en temiz yara ise göbeğinde, kaburgalarının hemen altında. Pıhtılaşmış ve akan kan kurumuş, bu yüzden oradan başlıyorum, parmaklarından pamuklu pedi alıp üzerine biraz antiseptik damlatıyorum. Yara yerine ulaşmadan önce kanı silmek için pedle cildini siliyorum.

Derin bir kesik değildi, sadece küçük bir kesik olacak kadar ve deri zaten kapanmaya başlamıştı. Orayı temizledikten sonra diğer sıyrıklara geçiyorum, onları temizliyor, pedini değiştiriyor ve bulduğum her yeni kesikte antiseptiği yeniden uyguluyorum.

O tamamen hareketsiz duruyor, hayatta olduğunu anlayabildiğim tek şey geniş göğsünün düzenli olarak inip kalkması. Vücudunun etrafında dolaşarak temizlik yapıyorum ve sırtına geçiyorum. Vücudunun her yerinde yeni ve eski yara izleri var, bazıları eski ve gümüş rengi, diğerleri ise hala kızgın, taze ve pembe. Bu yara izleri şiddet dolu bir hayatın hikayesini anlatıyor.

"Bunu kontrol etmeliyim," diyorum ona, kolundaki bandajı kastederek.

"Yaptığın işi kontrol etmek mi istiyorsun?" "Öyle bir şey."

Kolunu bana uzatıyor ve ben beyaz gazlı bezi çözmeye başlıyorum. Gazlı bezi çıkardığımda, neden olduğum yarayı inceliyorum. Tamamen delip geçmemiş, sadece kenarından vurmuş, ama derin. Yeterince iyileşmiş görünüyor ve biri ona dikiş atmış, dikişler de temiz.

"Bunu bir süre açık bırakmalısın," diyorum ona.

Çenesini sallayarak onayladı, gözleri bana bakıyordu.

Yeni bir ped alıp tezgahın üzerine atladım, öne eğildim ki alnındaki ve yanağındaki kesikleri kesebileyim. Ulaşmakta zorlandığımda, bacaklarımı ayırdı ve aralarına girdi, elleri uyluklarımın üzerine indi. Neredeyse dalgın bir şekilde, büyük elleri uyluklarımın yumuşak etine bastırdı, parmakları derime iz bıraktı.

Birkaç saat önce beni öldürmek istiyordu – yine – ve şimdi beni yutmak istercesine bakıyor – *yine*.

Bakışlarındaki ateşi görmezden geliyorum, pantolonunu indirip beni banyo tezgahında becermesini istemeyi görmezden geliyorum. Son sefer son seferdi. Bir daha olamaz.

Sınırlar çoktan bulanıklaştı ve defalarca aşıldı, bunun beni yok etmeye devam etmesine izin veremem.

"Artık iyisin," diye fısıldıyorum.

"Hiç iyi olmadım, Wren." Diye iç geçiriyor, bacaklarımın arasından çıkıp duşa dönüyor.

Giysilerini çıkarıp kapıyı çekerek içeri girerken gözlerimi ondan ayırmıyorum. Bana döndüğünde, camdan açıkça görünen penisiyle bile gözlerimi ondan ayırmıyorum. İzlemek yapmakla aynı şey değil, değil mi? Doğru. Bu yüzden, onunla tekrar yatmama izin vermemem gerekse de, izleyebilirim.

Ve bundan zevk alacağımı da inkar edemem.

Sabunu köpürterek kaslarına yaymasını, cildinde kalan kurumuş kanı ovuşturarak temizlemesini izliyorum. Daha önce olanlardan dolayı morluklar oluşmaya başlamış.

"Bana bir şey anlatacak mısın, yoksa burada bulunmam her zaman bir sır olarak kalacak mı?"

"Dilinin ne kadar keskin olduğunu sana hiç kimse söyledi mi?" "Antrenörüm," omuz silkiyorum, "soruma cevap ver."

"Kararları veren biri için gerçekten çok talepkarsın."

"Beni sına, Alexander."

Sırıışını beğenmiş ve sinir bozucu. "Maalesef küçük kuş, sen sadece bir piyonun."

"Ne için?"

"Baban yanlış aileye bulaştı, artık dersini almasının zamanı geldi."

"Öyleyse neden uzatıyorsun?" diye homurdandım ve tezgahdan atlayarak onun önüne geçtim. Cam bizi ayırıyordu, ama yine de ondan yayılan gücü, yüzüme sabitlenmiş bakışlarını hissedebiliyordum. Onun özgüveni, şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha üstündü, acı ve intikam vaadi benimki kadar netti. kendi yansıması. Babamı incitmek istiyor ve bunu yapmak için beni kullanıyor. "Sana incitmeyeceğimi söylemiştim."

"Ve senin gibi bir adama inanmamı mı bekliyorsun?"

Duş kapanır ve o dışarı çıkar, havlu almak için eğilir. Beyaz pamuklu havluyu kalçalarına dolarken kasları hareketlerle dalgalanır ve gerilir. Su damlacıkları karın kasları arasındaki boşluklardan yuvarlanır, cildini yalar, sanki ayrılmaya dayanamıyormuş gibi oraya yapışır. Su, gümüş rengi gözlerini çevreleyen uzun, koyu kirpiklere yapışır ve çenesindeki kaslar seğirir.

"Ben birçok şeyim, Wren, ama yalancı değilim. Sana yalan söyleyerek ne kazanabilirim ki?"

Bunu düşünüyorum. Banyodaki hava sıcak ve boğucu, ensemden ter damlaları belirliyor, bu yüzden dönüp şimdi onun yatak odası olduğunu düşündüğüm yere doğru yöneliyorum. Yatağına oturup bacaklarımı çaprazlarım ve oturduğumda çarşaftan yayılan kokusunu görmezden gelmeye çalışırım. Yatak yumuşak ve rahattır, ağırlığımı alır ve beni karşılar, o kadar rahat ve sıkıdır ki kıvrılıp uyuyabilirim.

"Ailemin bir şekilde senin ailene haksızlık ettiğini açıkça belirttin ve şimdi benden intikam almak için beni kullanıyorsun, değil mi?"

Bunu yüksek sesle söylemek, sanki bir tür gerilim filmi veya kitabına adım atmışım gibi hissettiriyor ama neyse, dünyanın acımasız ve karanlık bir yer olduğunu hep biliyordum, bunu kendim görmek isteyip istemediğim ise başka bir mesele.

"Bana güvenmemi sağladıktan sonra altımı oyup beni aldatmayacağını nereden bileceğim?"

Alexander çekmecelerine doğru yavaşça yürüdü, en üstteki çekmeceyi açtı ve bir çift eşofman çıkardı. Huh. Onu sadece tasarımcı ve mükemmel dikilmiş takım elbiseler giyen bir adam olarak tanımlamıştım.

Tek bir kelime bile söylemeden, kendini örten havluyu düşürdü. O eşofmanını giyerken beynim kısa devre yapmadan önce gözlerimi kaçırdım.

"İçgüdülerini takip etmek akıllıca olur küçük kuş, bana güvenilmez ama şu anda ikimiz de kazanıyoruz."

"Nasıl yani?"

"Sen yaşayacaksın..." Sanki bu çok da önemli değilmiş gibi omuz silkiyor.

"Vay canına, teşekkürler, hayatımın bu kadar kolayca feda edilebileceğini fark etmemiştim."

"Bu dünyada, küçük kuş, senin hayatın hiçbir şey ifade etmiyor." Yutkunuyorum.

"Dediğim gibi," sesi artık sabırsızlık sınırında, "Sen yaşayacaksın ve ben de bu savaşta benim tarafımda olduğunu bilen babanın çektiği acıyı izlemenin zevkini yaşayacağım. O acı, onun adına yazılmış mermiyi alına sıkıp onu toprağa gömene kadar onu takip edecek."

"Lawson'ın babam olmadığını söyledin, sana inandım," gerçekte neye inandığımı bilmiyordum, "o zaman kim?"

Bana bakarken burun delikleri genişledi, "Baban Marcus Valentine."



T Bir parçam bir yalan bekliyordu.

İnsanlar böyle yapar. Yalan söyleriz. Kendimizi ve sevdiklerimizi koruruz. Bazen bunu kasıtlı olarak yapmayız, sadece o anda en iyisi olduğunu düşündüğümüz için olur.

Bir parçam tüm bu olayın bir hile olduğunu bekliyordu. Marcus ve Wren'in onun güvenliğini, masumiyetini sağlamak için düşündükleri bir şey. Ama onun yüzüne, bu dünyada başka kimsede görmediğim masumiyetle dolu büyük yeşil gözlerine bakarken, doğru seçimi yaptığımı anlıyorum.

Babam bana her zaman merhametin hak edenlere gösterildiğini söylerdi ve soyadına rağmen Wren'den daha hak eden kimse yok.

Babasının gerçekte kim olduğunu bilmiyor. Lawson tarafından büyütüldüğü için, tanıdığı tek erkek o ve masum olmaktan uzak olsa da, benim peşinde olduğum kişi o değil.

Onun ölümünün benim elimden olmayacağına karar verdikten sonra başka bir plan düşünmeye başladım.

Durum ne olursa olsun ve yapmam gerekeni yapamıyor olsam da, Valentine'i incitmenin başka bir yolu olduğunu biliyordum.

Kızını güvende tutmak için uzak tuttu, ama asla çok uzaklara. Onu uzaktan izledi, ona düşkün oldu, geleceğini güvence altına aldı, hepsi onu aileye katmak için hazırlık olarak.

Elbette, aile bağı yalanlar ve hırsızlık üzerine kurulmuş, ama onun için çok değerli olduğuna eminim.

Kızını onun yerini alacak şekilde yetiştiriyordu. Bundan neredeyse emindim. Ama bu "*neredeyse*" bana şüpheler uyandırıyor, ya yanılıyorsam? Ya plan bu değilse? Öyleyse, onu bu kadar çok neden istiyordu?

Ona nasıl dövüşüleceğini, kendini nasıl koruyacağını öğrettiler, bu çok açıktı.

Onun, kendinden iki kat daha iri bir adamı yere serebileceğinden hiç şüphem yoktu, hatta ben biraz gevşeseydim, gardımı biraz olsun düşürseydim, o da fırsatı kaçırmazdı. Kendini korumakta hiçbir sorunu yoktu ve doğru motivasyon ve teşviklerle işlerin akışına girmesi uzun sürmezdi.

Ama gerçekten, Valentine'in kızı düşmanları için savaşmaya başlarsa ne olur?

İnsanlar onun otoritesini, komutasını ve gücünü sorgulayacaklardı, sonuçta kendi kızı ona karşı geliyorsa, neden onlar gelmesinler ki?

Ve bir kez her şeyin kaybolduğunu hissetmeye başladığında, her şeyi kaybettiğini fark ettiğinde, son anlarında *her şeyi kaybettiğini* kesin olarak bilmesini sağlayacağım.

Şehri ele geçireceğim, gücü ele geçireceğim, kızını ele geçireceğim ve o ne olacak? Altı metre derinlikte gömülü çürümüş bir ceset.

Ona onun adını verdikten sonra yüzüne baktığımda, boş bir ifade dışında hiçbir şey görmüyorum.

Kız korkusuz.

Kim olduğumu ya da neler yapabileceğimi umursamıyor, önümde durup bana hakaretler yağıdırıyor ve ben bunu inkar etmiyorum, bunu çok seviyorum.

Bunun için yaşıyorum.

Ben çekince onun itmesi, onun mücadelesi, onun her şeyi...

Ona doğru yaklaşıp çenesini tutup yüzünü yukarı doğru çeviriyorum, böylece yüzüme doğrudan bakıyor. Bakışlarında o kadar çok nefret var ki, yakıcı bir şekilde yanıyor ama içindeki arzusunun ateşini yakalamaya yetmiyor. Beni istediği için kendinden nefret ediyor, bundan tiksiniyor ama bu temel içgüdüyü inkar edemiyor.

Ateşe çekilen bir güve gibi, acı çekme tehlikesi olmasına rağmen dokunmak, görmek, hissetmek istiyor. Ölüm tehlikesi olmasına rağmen.

Buna karşı koyuyor. Dişini tırnağına takarak, ama öğrenecek.

O, olabileceğini bildiğim iyi kız olacak ve o zamana kadar onu burada tutacağım. Benimle birlikte.

"Birlikte, küçük kuş, babanı dizlerinin üzerine çöktüreceğiz."

"Sanırım yanıyorsun," diye fısıldıyor.

"Oh hayır," başımı sallıyorum, eğilip dudaklarımla onun dudaklarına dokunuyorum.

Onunla paylaştığım son öpücüklerin aksine, bu öpücük yumuşak. Bu bir söz.

Artık benim elimde olduğuna göre, her zaman bana ait olacağına dair bir söz. Bu nezakete şaşırmış görünüyor. Öpücüğü karşılık vermiyor, dudakları hareketsiz, hafifçe aralık ve gözleri açık ama orada, incelemek için sabırsızlandığım bir sürü duygu var.

"Nadiren yanılırım," diyorum ona, "yakında öğreneceksin, uyu, önümüzde yoğun birkaç gün var."

Kaşlarını çatıyor, "Bana boyun eğeceğimi sanıyorsun, ama eğilmeyeceğim. Beni sahiplenmiyorsun ve asla sahiplenemeyeceksin."

"Göreceğiz."

Alaycı bir şekilde, "Adi herif," der.

"Uyu küçük kuş," başımı yastıklara doğru çeviriyorum, "yarın yeni bir gün."

"Burada uyumayacağım."

Onu nazikçe yatağa yatırırken, sırtı yastığa değene kadar hafifçe iterek bunu söylüyor.

"Seni takip edeceğim," diye söz veriyorum. "Nereye gidersen git, bir adım arkanda olacağım."

Yorgunluk her hücresine yapışmış, onu dibe çekiyor. Onu çok zorladım, şimdiye kadar yorgunluğu onu yakalamış olmalı ve yumuşak bir yatak ve sıcak bir beden vaadi, derinlerdeki rahatlık arzusuna hitap ediyor. Vücudu yatakta kıvrılıyor, dizlerini göğsüne çekiyor

göğsüne çeker ve gözleri kapanmadan önce kollarını bacaklarının etrafına sarar, mücadele edecek gücü kalmamıştır.

"Kazanmana izin vermeyeceğim," diye mırıldanıyor, yarı uykulu bir halde.

Üzerine eğilip, tek bir bakır rengi bukleyi kulağının arkasına sıkıştırıyorum, "Ah ama küçük kuş, ben çoktan kazandım."

Onu yatağımda uyurken bırakıp ofisime indim. İşten çok uzun süre uzak kaldım ve artık işime geri dönme zamanı geldi.

Ryker'a bir saat sonra burada buluşmak için mesaj atıyorum. Ben Wren ile meşgulken o sahada çalışıyordu, bu yüzden dışarıda neler olup bittiğini bana anlatmak için en uygun kişi o.

Masamın arkasındaki sandalyede oturmuş, camda kehribar rengi sıvıyı döndürürken, sağ kolum içeri girdi. Hâlâ kızgın görünüyor ama sadık. Onu öldüreceğimi söylediğimde blöf yapmıyordum ve o da bunu biliyor. Çocukluğumuzdan beri arkadaş olabiliriz ama kimse bana karşı gelemmez. O bile. Ve kimse, yani hiç kimse, şeytanın kendisi bile, bana ait olanı tehdit edemez.

"Patron," diye selamladı ve karşımdaki sandalyeye oturdu. "Bir rapor istiyorum," dedim, öne eğilerek.

"Bu gece iki sevkiyat limana ulaştı, adamlarımız işin üzerinde, kargoyu yeni depolara taşıyorlar. Son sevkiyatları duman olup gittiğinden beri satıcılar biraz geveze olmaya başlamışlardı ama şimdi sakinleştiler."

"Hangi satıcılar?"

İnsanlar yerlerini unutuyorlar. Dışarıda ve kalabalığın içinde olmamak, onlara, gerekirse müdahale etmeyeceğim gibi yanlış bir fikir veriyor.

"Dawson bununla ilgileniyor," diye homurdanır

Ryker. "Öyle mi?"

Ryker omuzlarını dikleştirerek başını sallar.

"Başka ne var?"

Gözleri sola kayıyor ve bu iyiye işaret değil. Bir şey saklıyor. "Ne oldu?" diye soruyorum.

"Valentine'in adamları bu gece rıhtıma geldiler ve adamlarımıza tehditler savurdular. Bir şey olmadı ama içlerinden biri, dikkat etmemiz gerektiğini düşündüğüm bir şeyden bahsetti."

"Devam et."

"Valentine'in ne kadar baş belası olduğunu hepimiz biliyoruz, kızını geri istiyor ve eminim onu geri almak için ne gerekiyorsa yapacaktır."

ama aslında artık kararları Valentine'ın verdiğini sanmıyorum." Öne eğildim, "Ne demek istiyorsun?"

"Adamlar orada olmaktan memnun değillerdi, bir kızın peşine düşmenin anlamsız olduğunu düşünüyorlardı ve kasıtlı olsun olmasın, patronun plandan sapmaktan hoşnut olmayacağını söylediler."

"Hangi patron?"

"Onlara Sendika diyorlardı."

"Yani Valentine bu örgütle işbirliği mi yaptı?"

Ryker omuz silkiyor, "Onu geri vermek akıllıca olabilir. Bir süreliğine bu konuyu kapatalım."

"İyi ki sana düşünmen için para ödemiyorum." diye homurdanırım. Onu geri vermem mümkün değildi. Bu sadece çok zayıf bir hareket olmakla kalmaz, bu ailenin inşa ettiği her şeye de aykırıdır. Kız bundan sonra her zaman benim yanımda kalacak. Bu konuda hiç şüphe yoktu.

"Onu öldürmeyeceksin, onu tutmak için bir neden yok." "O benim!"

"Bir savaşın yaklaştığını hissediyorum Lex, hazır olduğumuzdan emin olmadığım bir savaş. Onu geri vermek akıllıca bir hareket."

"Valentine küçük, bunu yok edeceğinden mi korkuyorsun?" Kollarımı uzattım, "Bu bir imparatorluk Ryker, ve bizim ordumuz daha büyük, daha iyi ve daha güçlü. Güç bizde. Onun hiçbir şeyi yok."

"Bu Sendika hariç, kim olduklarını ve ne tür bağlantıları olduğunu bilmiyoruz."

Gözlerimi devirdim, "Öyleyse, küçük bir toplantı ayarlayalım mı? Biraz bilgi edelim."

"Ne zaman?"

Elimi ağzıma götürdüm, "Yarın gece. Onu kulübe götür." Ryker başını salladı ve ayağı kalktı, "Hepsi bu mu?"

"Dawson'la bir toplantı ayarla," diyorum ona, "Pazar günü, satıcılarını daha iyi idare etmesi gerekiyor."

Ryker bir kez daha başını sallayarak odadan çıkar. Etrafımda yine sessizlik hakim olur ve zihnim yatağımda uyuyan kıza kayar.

Bacaklarım beni sessizce odadan çıkarır, merdivenleri çıkıp onun üzerine eğilirim. Onu şimdi gören kimse, bu kızın çok enerjik olduğunu asla tahmin edemez, o kadar huzurlu uyurken bunu unutmak çok kolaydır.

Fazla düşünmeden, yanındaki yatağı uzanır, battaniyeyi çekip ikimizi de örterim. Yüzünü göğsüme gömerek bana doğru yuvarlanırken dudaklarından yumuşak bir iç çekiş kaçar.

bana doğru yuvarlanıp yüzünü göğsüme yasladığında dudaklarından yumuşak bir iç çekiş kaçır. Kolu belimi sarmaya geldiğinde, bacakları sanki bir direğe sarılan sarmaşık gibi benim bacaklarımın üzerine atıldığında kaskatı kesilirim. Nefesi çıplak göğsüme çarpar.

Bu berbat bir fikirdi. Ben kadınlarla yatmazdım. Sikişmek dışında aynı yatağı paylaşmazdık, kesinlikle sarılmayız. Hareket etmeye çalıştığım da, vücudu bana o kadar sıkı sarılır ki, ayağa kalksam bile bana asılı kalacağına inanırım.

"Siktir," diye homurdanıyorum, o ise sanki içime girmeye çalışır gibi daha da yerleşiyor ve şimdi hareket edemiyorum.

Onu itip uyandırmak ve yataktan atmak kolay olurdu ama şimdi buradayım ve o bana ihtiyaç duyuyormuş gibi bana sarıldı, bunu yapamıyorum.

Açıkça yumuşuyorum. Bu durum yarın gece değişecek.



Bu sabah uyandığımda Wren gitmişti, onu aradım ama ortadan kaybolmuştu, daha iyi bilmesem, kaçtığını düşünürdüm. Ama adamlarım evin her yerine dağılmıştı ve Wren'in en son yirmi dakika önce mutfakta görüldüğünü doğruladılar.

Onu aramaya devam ederken kumaşı elimde tutuyorum. Ev büyük ama o kadar da büyük değil, ya altı yaşındaki bir çocuk gibi saklanıyor ya da benden kasten kaçınıyor. Ben pek sessiz biri değilim, boyum gizli ve sessiz olmama izin vermiyor ama onunki veriyor. Muhtemelen gözünü dört açmış ve ben ona yetişemediğim ses çıkarmadan kaçıyor.

Bu beni sinirlendiriyor.

Koridorlardan birinde hızla ilerlerken, ritmik bir gürültü kulaklarımı dikti. Ses, birkaç ay önce kurdurduğum ve ihtiyacınız olabilecek her türlü ekipmanı barındıran spor salonundan geliyordu. Kapı aralık ve içinden

Onu görüyorum. Bakır rengi saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış, tavandan sarkan torbaya yumruk atarken sarkaç gibi bir yandan diğer yana sallanıyor. Küçük vücudu hızlı hareket ediyor, yumruklarında barındırdığı güç şaşırtıcı. Ter, ışıklar altında cildini parlatıyor ve gözleri görevine lazer gibi odaklanmış durumda.

"Çantayı yenisiyle değiştirmeyi teklif etmiyorsan, seninle konuşmak istemiyorum," diyor ve bir yumruğunu daha deriye vuruyor. O anda eldiven veya bant takmadığını fark ediyorum, parmak eklemleri yarılmış, parmaklarından kan damlıyor ve çıplak ayaklarının altındaki paspaslara damlıyor.

"Yeter," diye emrediyorum.

Beni görmezden gelir ve bu sefer daha sert bir yumruk daha atar. Kan torbaya bulaşır.

"Yeter!" diye bağırırım. "Beni zorlama lan."

Vücudu aniden durur, omurgası sertleşir ama sonra başını bana çevirir, "Yoksa ne olur?" diye alay eder.

"Seni uyarıyorum, küçük kuş, bundan sonra olacakları sevmeyeceksin." "Sen ve boş tehditlerin," diye gözlerini devirir.

Sinirleniyorum, öfkem patlıyor ve matın üzerinden ona doğru fırlıyorum. Bu sabahki kedi fare oyunu, tavırları, alaycı sözleri, bugün yeterince katlandım. Onu belinden tutup omzuma attığımda homurdanıyor. Derisi terden kaygan ama kokusu inanılmaz. Kaçmaya çalışırken çılgınca kıvranıp kıpırdanarak yumruklarını sırtıma vuruyor. Onu daha sıkı tutuyorum, bacaklarını sabitleyerek beni tekmelemesini engelliyorum. Adamlarımın bana attığı şüpheli bakışları görmezden gelerek merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, vücudu omzumda sertçe zıplıyor, onu nefes nefese bırakacak kadar sert. Yatak odama vardığımda onu yatağa atıyorum.

"Senin kimin malı olduğunu unutma!" diye bağırıyorum. Dizlerinin üzerine çöküp bana öfkeyle bakıyor.

"Sen benim sahibim değilsin, Alexander Silver," dişlerini sıkarak söylüyor.

Onun bu meydan okuması beni tahrik etmemeli, ama ediyor. Üzerine atıyorum, onu benim çok daha büyük bedenimin altında sıkıştırıyorum ve sert sikimi onun amına sürüyorum. Onun sıcaklığı tayı ve benim pantolonumu delip geçiyor, sanki onun narin avucunun gibi sikimi sarıyor. Dudakları açılıyor, sürtünme klitorisini bastırırken gözleri geriye dönüyor.

"Çekil üstümden!" Hiç ikna edici olmayan bir sesle söylüyor.

"Bu benim," kulak memesini ısırıyorum, ellerim ince belinden yukarı kayıyor, göğüslerini avuçluyorum, "benim." Ellerim her santimini okşuyor, ateşli tenine fısıldıyor, her kıvrımını, her eğriliğini, her kenarını hafızama kazıyorum. "Senin her şeyin *benim*."

"Lex," adımını dudaklarından fısıldar, sırtını kavislerken ben de giysilerimizin üzerinden ona sürtünürüm.

"Söyle, küçük kuş."

"Siktir git!"

Kıkırdayarak, "Öğreneceksin, o zamana kadar," derim ve onu sertçe becermek için duyduğum dürtüyü bastırarak ondan uzaklaşıyorum. Kendimi kontrol edebileceğime emin olduğumda, bir saattir yanımda taşıdığım kumaşı ona atarım. Kumaş, hala yatakta yatan ve nefes nefese olan kızın yanına düşer.

"Onu giy."

"Hayır."

"Küçük kuş, sana söyleneni yapacaksın. Burada pazarlık yok."

Gözleri kısılır ama elbiseyi alır ve kucağına koyar. En azından kendisi için neyin iyi olduğunu biliyor. "Bir saat sonra gidiyoruz."

Ona daha fazla tartışacak zaman tanımadım, bunun yerine dönüp gardırobunun odasına gittim ve kapıyı arkamdan kapattım. Lanet olası bir dolaba hapsedildim. Bir kadın tarafından.

Lanet olsun.



'ın elbisesi cildimin üzerinde kayıyor, saten kumaş uyluk ortasına kadar uzanıyor ama bir tarafında kalçaya kadar uzanan bir yırtmaç var. Temel olarak, bu bir gardırop kazası bekliyor. Çok dar ve yırtmaç çok yüksek, iç çamaşırı giyerek kurtulmak imkansız ama bunun ne kadar önemli olduğunu düşünerek biraz tereddüt ediyorum. Asıl soru, Alexander'ın yanında ne kadar savunmasız olmak istediğim.

Saçlarımı açık bırakmışım, bir saat önce yıkadığım için ipeksi ve yumuşak saçlarım yüzüme dağınık bir şekilde düşüyor. Alexander kapıdan geri geldiğinde hala karar verememişim.

Yirmi dakika boyunca giyinme odasında saklanmış ve giyinince beni odada yalnız bırakmıştı.

Kusursuz bir takım elbise giymiş, siyah renkli, beyaz gömleği pantolonunun içine sokulmuş. Üstteki üç düğme açık bırakılmış, sert

bronzlaşmış cildini gösteriyor. Ağzının etrafındaki sakalları kesmiş ve koyu renk saçlarını geriye taramış, ancak bir tutam hala alına düşüyor.

Gözleri beni yutuyor, eteğimin yüksek yırtmaçını ve kumaşın vücudumun kıvrımlarını sarmasını izliyor.

"Çok güzelsin."

Kaşlarım havaya kalkıyor. Övgü beklemiyordum, o kadar ki yanaklarıma yayılan kızarıklığı kontrol edemiyorum. Kahretsin.

Beni etkilemesinden nefret ediyorum, ama en çok da vücudumun ona karşı verdiği tepkiyi kontrol edememenden nefret ediyorum. Aklımın sesine rağmen onu istiyorum, tepki veriyorum ve kontrolümü kaybediyorum.

"Birine senin dairenizden eşyalarını toplattım," diyor bir süre sonra, "hepsi çatı katındaki odada. Ayakkabılarını seçebilirsin, sonra gitmemiz gerek."

"Daireme mi girdin?" "Anahtarım

vardı," diye sırtıyor.

"Sen tam bir psikopatsın," diye

öfkeleniyorum. "Hadi git, küçük kuş,

zaman geçiyor."

Tıpkı dediği gibi, tüm giysilerim ve ayakkabılarım buradan satın alınmış, ambalajları açılmış ve katlanarak yerleştirilmiş, ayakkabılarım dolapta sıralanmış, tuvalet malzemelerim küçük banyoda yerleştirilmişti. En azından onunla aynı odayı paylaşmamı beklemiyordu. Onunla uyanmak en azından korkunçtu, özellikle de ona yapışmış bir kedi gibi kıvrılmıştım. Kolu beni sarıyor, bana sıkıca sarılıyordu. O durumdan çabucak kurtuldum. O anda, onu uykusunda öldürebileceğim aklıma bile gelmedi, tek düşüncem onu uyandırmamak ve o lanet olası şeyle yüzleşmek zorunda kalmamaktı.

Küçük topuklu bir çift ayakkabı seçtim ve yatağa oturup onları giydim. Alexander'ın ne planladığını bilmiyordum ama hoşuma gitmeyeceğini zaten biliyordum.

Endişemi bastırarak, lobide onunla buluştum.

Ellerini ceplerine gömmüş, bana rahatça bakıyor. Arkamdaki adama başını sallıyor ve kolumu tutup beni ön kapıya doğru yönlendiriyor. Taze havayı ciğerlerime çekiyorum, hafif esinti buklelerimi okşarken yüzümü ona çeviriyorum. Siyah bir SUV'nin arkasına bindirildim ama bizi takip eden ve bununla aynı olan 4 SUV'ye binen adamların sayısı gözümünden kaçmadı. Alexander yanıma oturdu ve telefonuna baktı. Şoför ikimize de tek kelime etmedi ama normal bir

Bu da muhtemelen onun Alexander'ın sayısız çalışanlarından biri olduğu anlamına geliyor. Sert, affetmez ve acımasız görünüyor.

Mükemmel.

Hırsla sandalyeme kayarak oturuyorum ve yola çıkarken pencereden dışarı bakıyorum.

"Bu akşam için bazı kuralları konuşalım mı?" Alexander, hareketli manzaradan dikkatimi uzaklaştırır.

Gözlerimi deviririm ve bu bana azarlayıcı bir bakış kazandırır.

"İlk olarak, kaçmaya kalkarsan, önce ateş et, sonra soru sor talimatı verdim," diyor bana ciddi bir şekilde, "o sıkı vücudunda kurşun deliğı istemiyorsan, yanımdan ayrılmamanı öneririm. İkincisi, sana söylediğim her şeyi yapacaksın."

"Sen bir kontrol manyağısın, biliyor musun?" "Anladın mı?"

"Evet efendim," diye homurdanarak gözlerimi tekrar deviriyorum.

Arabada yaklaşık yirmi dakika geçirdik ama kulübün önüne geldiğimiz anda nerede olduğumuzu anladım. Onun kulübü. Kapım açıldı ve Gruff bana yardım etmek için elini uzattı.

"Merhaba Gruff," ona en sahte gülümsememi gösteririm, "ne kadar da centilmensin." "Gruff mı?" Kaşları çatılır.

"Evet, bilirsin, çünkü çok huysuz ve homurdanıyorsun." "Ne?"

"Boş ver," alaycı bir şekilde yanağını okşadım, bu da beni güldüren bir homurtu ile karşılık buldu ve haklı olduğumu kanıtladı.

Alexander dişlerini sıkarak bana öfke dolu bakışlar atıyor.

"Hadi bakalım," diye ters bir sesle söylüyorum, "yoksa burada sadece sokakta anneler toplantısı mı yapacağız?"

Adamlarından ikisi bana bakıyor, kaşları karışmış bir şekilde, "Ne kadar da ukala," diyor Alexander.

Alexander bir tarafımda, Gruff diğer tarafımda, Lex'in eli belimde, kulübe giriyorum. Dışarıdan bakanlar bunu samimi bir hareket olarak algılayacaktır. Ana girişten değil, hemen bir merdivene çıkan yan kapıdan giriyoruz. Neredeyse düşüyordum. Bir el kolumu tutarak düşmemi engelliyor ama kimse tek kelime etmiyor. Gruff önden gidiyor, ben arkadan ve Alexander da en arkadan. Onun varlığını beni takip eden bir gölge gibi hissediyorum, vücudunun ısısı beni tüketiyor, nefes almamı zorlaştırıyor.

Başka bir kapıdan giriyoruz ve gördüğüm şey üst kattakine hiç benzemiyor. Burası tamamen farklı bir kulüp, kirli, erotik, tamamen yasadışı. Bazıları burunlarına beyaz toz çekiyor, diğerleri ise sadece külot giymiş kadınları kucaklarında okşuyor. Görünmeyen hoparlörlerden hafif bir müzik çalıyor ve havada puro dumanı ve viski kokusu var. Her birkaç metrede bir güvenlik görevlileri durmuş, kalabalığı izliyor. Burada çok tanıdık yüzler var, polis şefi, liman idaresi şefi, hatta lanet olası belediye başkanı.

Tanrım.

Eşleri ve çocukları evdeyken, bu adamlar yeraltı suçlularıyla oynuyorlar ve Alexander'ın sadece güç yaymakla kalmayıp, gücün ta kendisi *olduğunu* hemen anlıyorum. Bu şehri yöneten bu adamlar değil, o. Belediye başkanı ya da polis değil, onlar ona hesap veriyor, kontrolü elinde tutan o.

Sevimli bir bebek bebek iç çamaşırı giymiş bir kız bize doğru sallanarak geliyor, ama gözleri sadece Alexander'a bakıyor. Sonunda bize ulaştığında, manikürlü tırnakları Alexander'ın gömleğinin önünü gıdıklıyor, parmakları düğmelerin arasındaki deliklere giriyor.

Kıskançlık beni sıcak ve ölümcül bir şekilde bıçaklıyor ve onun saçını çekme isteğimi bastırmak zorundayım. Ancak, Alexander'ın bana eğlenerek bakmasına neden olan hırıltıyı durduramıyorum.

"Lex," sesi alçak ve şehvetli, utanmadan gözleriyle onu beceriyor. "Sana bir içki getireyim."

Kahverengi gözleri bana kayıyor ve bakımlı kaşlarından biri, bana küçümseyerek bakarken yukarı kalkıyor, üst dudağı kıvrılıyor.

Ellerim yumruk haline geliyor, tırnaklarım derime batıyor.

"Yeni geleni Sasha'ya bırakabilirsin, eminim o ufaklığı eğitebilir." Alexander ona doğru eğilir ve kıskançlık patlar. Siktir. Kendimi dengesiz hissediyorum. Gözlerimi kaçırıyorum, bu boku izleyemem ve bunun beni etkilediğini ona gösteremem. Denememe rağmen, gözlerimi geri çevirmekten kendimi alamıyorum. Eli onun ensesinde ve o başını geriye atıyor, arzusu, karanlık gözlerinde titreyen bir alev gibi yanıyor. Eminim onu hemen burada, şu anda becerirdi.

Artık beni şaşırtabileceğini düşünmediğim anda, eli kadının ensesini sıkıyor ve onu sertçe kendine doğru çekiyor. Kadına bakışında şehvet yok, nefret var, hayır, bu çok güçlü bir kelime, ama dostça da değil. "Ağzından çıkanlara dikkat et," diye uyarıyor.

"N-ne?" diye kekeledi.

"Senin yerin doldurulabilir," diyor ona, "Kimse seni özlemeyecek, şimdi, Wren'e bir özür borçlusun."

Gözleri bana kayar, "Onun seninle olduğunu bilmiyordum," diye yalvarır.

"Çünkü sen hiçbir şeyi bilmeyecek kadar önemli değilsin." Onu sertçe bırakır ve kız topuklu ayakkabılarında sendeler.

"Özür dilerim," diye kekeler ve hızla dönüp kaybolur, Alexander'dan uzaklaşmak için kalabalığa karışır.

Alexander beni kendine doğru çeker ve yeraltı kulübünde ilerleyerek asansöre ulaşırız. İçeride sadece ben, Gruff ve o vardır. Kulübün müziği çelik duvarları titreştirir ama bunun ve nefeslerimiz dışında asansör sessizdir. Ve gergindir. Çok gergindir.

Kapılar açıldığında neredeyse koşarak uzaklaşıyorum, aramıza mesafe koyuyorum. Dansçıların üzerinde, yüksek bir balkondayız. Müzik çok yüksek, vücudumda yankılanıyor. Korkuluğa tutunup aşağıya bakıyorum, aşağı inebilseydim o kalabalığa karışıp kaybolmak çok kolay olurdu ama Lex'in beni vurdurmakla tehdit etmesinin boş bir tehdit olmadığını biliyorum.

Arkamda durduğunu hissediyorum, iki koluyla beni sıkıştırıyor, elleri benimkilerin yanındaki korkuluğa tutunuyor. Ağzı boynuma yaklaşıyor ve sanki hiç yapmamış gibi, çok nazıkçe boynumun yanını öpüyor.

Vücudum damarlarımdan geçen sıcaklıkla kaskatı kesildi ve bacaklarımı birbirine sıkıştırmak zorunda kaldım, bu da bana derin, titreyen bir kahkaha kazandırdı. Bir eli korkuluktan ayrılıp kalçamı tuttu, parmakları etime gömüldü, "Karşı koyabilirsin küçük kuş, ama sonunda pes edeceksin."

Haklı. Onunla ilgili olarak tüm kontrolümü kaybettiğimi iki kez kanıtladım bile. O, hiçbir erkeğin yapamadığı bir şeyi bedenime yapıyor.

Beni hem korkutuyor hem de meraklandırıyor. Ondan nefret etmeliyim, onu öldürmek, en azından incitmek istemeliydim, ama yine de sırtımı göğsüne yaslıyorum.

Bu adamın bir canavar olduğunu biliyorum.

Onun sapkın olduğunu biliyorum. Zalim. Acımasız.

Onunla ilgili her şey, ondan uzaklaşmamı ve olabildiğince hızlı koşmamı gerektirmeli, ama yine de onun karanlığı beni cezbediyor. Beni içine çekiyor, farkında olmadığım yanlarıma sesleniyor.

Onu istemiyorum, gerçekten istemiyorum ama bazen istediğimizi elde edemeyiz.

M¼cadele edeceğim, ¼nk¼ bu benim doğamda var, ama sonunda hepimiz biliyoruz ki ben kırılacağım ve o beni ele geçirecek.

Ve tıpkı onun d¼ş¼nd¼ę¼ gibi, k¼¼k bir kuş gibi, kaçma umudum olmadan onun kafesinde sıkışıp kalacağım.



, hepsini geri
alıyorum.
Onu öldürmek
istiyorum.

Elimdeki bardağa bakıp, bunu yapma şansımı hesaplıyorum.
onu parçalamak ve parçalardan biriyle onu bıçaklamak.

"Hadi gel, küçük kuş, gel de o güzel poponu buraya otur," diye beni
kışkırtarak kucakını okşadı. Onu reddetmek mi, yoksa dediğini yapmak mı
gerektiğinden emin değildim.

"Bu sandalye gayet rahat," diyorum, tatlı ses tonuyla konuşmaya çalışıyorum
ama başaramıyorum.

Etrafımızdaki birkaç adam, eğlencelerini gizleyemeyerek homurdanıyor. Lex
onlara bir bakış atıyor ve onlar hemen susuyorlar.

"Başka seçeneğin yoktu," diyor bana, "oraya gelmemi mi istiyorsun?"

Gözlerim etrafta dolaşıyor, bu kadar insanın önünde küçük düşürülmek istemiyorum ve o zaten çok güçlü, ona daha fazla güç vermek istemiyorum. Ayağa kalkarken ona dişlerimi gösterip, ona doğru çirkin bir şekilde yürüdüm. Ona ulaştığımda, kendimi sertçe kucağına attım, kıcımı tam olarak onun penisine ve dirseğimi göğüs kafesine dayadım. O aynı anda hem homurdandı hem de nefesini çekti. İyi. Umarım canı yanmıştır.

"Oh, özür dilerim," diye mırıldanıyorum, elimi göğsünden aşağı kaydırarak, "biraz sert mi oldu?"

Adamları artık kendilerini tutamıyor, kahkahalara boğuluyorlar. Lex onları görmezden geliyor, gözleri bana dikilmiş, öfkeyle yanıyor.

"Biraz daha zorlarsan küçük kuş, patlayacağım."

Umursamazca omuz silkiyorum ve votka-kızılçık kokteylimin geri kalanını içiyorum. Hemen elime bir tane daha veriliyor.

Sözleri ve vücudu birbiriyle savaş halinde. Öfke ve hayal kırıklığı yayıyor ama kıcıma bastıran kalın, sert sik, bundan hoşlandığını söylüyor. Benimle mücadele etmemi seviyor.

Kucağında kıvranıyorum ve eli çıplak kalçama inerken çenesi sıkılaşıyor, parmakları etime batıyor. "Sakin ol."

"Güzel takım elbisenin içine boşalacağımdan mı korkuyorsun?"

diye alay ediyorum. İt. Çek. İt. Çek. İlişkimiz böyleydi.

"Seni burada, şu anda sikmeyeceğim mi sanıyorsun?" diye hırıltıyla söylüyor.

"Hepsinin izlemesine izin vereceğim. Hepsiye kime ait olduğunu göstereceğim."

Bu düşünce beni hem şok ediyor hem de tahrik ediyor.

Yanaklarımdan göğsüme ve daha da ötesine kadar kızarıyorum. Libidom kontrolü ele geçirirken bacaklarımdan arasında ıslandığımı hissediyorum.

Gözleri karanlıkta erimiş gümüş gibi parlıyor, "Bu seni tahrik ediyor, ha? Buradaki tüm bu insanların, seni kendi adını bile unutacak kadar sert bir şekilde siktiğimi görececeklerini bilmek." Eli nazikçe uyluğumu okşuyor, parmakları eteğin kenarını okşuyor ama elbisenin altına girmiyor. "Bu seni ıslatıyor mu, küçük kuş? Sikimi içinde istiyor musun?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama o, her şeyi tüketen, sahip olmak isteyen bir öpücükle ağzını ağzıma yapıştırınca sözlerim çalınıyor. Düşüncelerim, sözlerim, ağzımı yutan ağzı, düello yapan dili, çarpışan dişleri ile yok oluyor. Burada naziklik yok. Tatlılık yok, sadece saf, ilkel bir ihtiyaç var.

Elini sonunda uyluklarımdan yukarı doğru kaydırды, yarık boyunca ilerledi ve sonra hem elini hem de ağzını hareketsiz hale getirdi.

"K lotun nerede?" diye fısıldar.

Onun ağızına karşı sırtarak, "Bu elbise i  çamaşırı giymeye izin vermiyor." derim. Beni tutan elleri sertleşir, cezalandırıcı ama acı verici değıl, bir uyarıdır.

"Bir daha bunu asla yapmayacaksın." "Beni kontrol edemezsin."

Tek parmağıyla benim yarıkımı bulur, parmağını kıvrımlarımın arasında gezdirir. Bu fikir yanlış, bu kadar çok insan, bu kadar çok göz ve yine de uyluklarımı titretiren zevk, karşı koyamayacağım bir  oşku. Bacaklarımın açıldığı hissediyorum, onu daha fazla içeri almak için, ve dilinin dolgun alt dudağını izliyorum.

Gözleri kısılır ve konuşmak için ağızını açar ama sözü kesilir.

"Misafirimiz var," der Gruff aniden.

Elini benim merkezimden çekiyor ama beni tutmaya devam ediyor, gözleri Gruff'un baktığı yöne, bara ve dans pistine doğıru izliyor.    takım elbiseli adam tehditkar bir şekilde duruyor ama içlerinden biri  ne çıkıyor. Babam. Ya da babam sandığım adam. Benjamin Lawson. Bana bakıyor ve bu bakışta hiçbir ailevi his yok, öfkeli, bana bakarken nefret dolu. Gözleri benden Lex'e, sonra tekrar bana kayıyor.

"Onlar kim?" Lex'in sorduğunu duyuyorum ama ona aldırmıyorum, gözlerim beni büyüten adama sabitlenmiş durumda. Yavaşça, ceketinin i  cebine uzandığını görüyorum.

"Lex!" diye bağıriyorum, onu yakalayıp yere çekiyorum, tam o sırada bir silah sesi duyuluyor. Balkonun cam paneli binlerce küçük parçaya ayrılıyor. Bir başka silah sesi, arkamızdaki bir adamı sertçe yere vuruyor. Birdenbire pozisyonlarımız tersine dönüyor, vücudum onun vücuduyla korunuyor.

 ığılıklar müziğinin sesini bastırıyor, aşağıda kaos ve panik hissedilir hale geliyor. Alexander'ın elleri başımı kavrarken, iri vücudu beni koruyor ama üstümde kayıyor. Benjamin'in görüş alanından çıkmışız ama silah sesleri devam ediyor.

Yakınımızda duyulan yüksek bir patlama kulaklarımı  ınlatıyor, ardından bir patlama daha duyuluyor, bu sefer doğırudan üstümden geliyor. Kafamı çeviriyorum ve Alexander'ın silahını doğırlttüğünü görüyorum.

 ığılıklar devam ediyor ama dakikalar geçiyor ve başka silah sesi gelmiyor.

"Onu buradan çıkarın," diye homurdanarak Alexander vücudumdan kalkar ve ayağı kalkmama yardım eder. Gözleri vücudumu hızlıca tarar, kollarımdaki, ellerimdeki ve bacaklarımdaki cam kesiklerine takılır ama ben onları hissetmiyorum.

Panik içindeki kalabalığa baktığımda, sadece birini görüyorum ve mide bulantısı dışında hiçbir şey hissetmiyorum.

Benjamin yüzüstü yerde yatıyor, kafasından kanlar akıyor. O öldü.

Greif, mantıklı düşünmemi engelliyor. Her şeye rağmen, o hala beni büyüten adamdı, babam dediğim adamdı. İlişkımız çok iyi değildi, ama aramızda bir şey vardı. Ve şimdi o öldü. Beni kırılganmışım gibi tutan adam tarafından öldürüldü.

"Onu sen öldürdün!" diye

bağırıyorum. "O seni

vurmaya çalıştı!"

Beni mi hedef alıyordu? Neden?

"Valentine bunu onaylamazdı," diyor Gruff, Lex beni ona teslim edince beni alıyor. Beni yanına alıyor ve ben de izin veriyorum, çünkü izin vermezsem, yerde buruşuk bir yığın olarak kalacağım.

"Hayır, o bir hayduttu." Alexander tekrar aşağıya bakar, "Onunla birlikte olan adamlardan birini yakalayın, cevaplara ihtiyacımız var. Hemen."

Gruff birine bir şey söyledi ve ben tekrar teslim edildim. Bu adam tanıdık gelmiyor ve soğuk davranıyor ama söylendiği gibi beni asansöre götürüyor ve yeraltı alanından geçerken yanımda yürüyor. Yukarıdaki kargaşayı duymamış gibiler, hepsi hala oturmuş oyun oynuyor ve burunlarına bir şeyler sokuyorlar. Bize hiç dikkat etmiyorlar ve sonra dışarı çıkıyoruz. Soğuk hava, kızarmış cildimi sakinleştiriyor. Brookeshill sokaklarında çığlıklar ve sirenler yankılanıyor. Bir SUV'ye bindiriliyorum ve sonra kaldırımdan uzaklaşıyoruz, kaosu geride bırakıyoruz.

Sessizlik, sağır edici bir çekiç gibi çöküyor. Bu gece ateş edilen silah sesleri kafamda yankılanmaya devam ediyor ve midem bulanıyor.

Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Beni büyüten adam neden beni öldürmeye çalışsın ki? Hedefi ben miydim yoksa Lex mi? Belki de ikisi de. Bilmiyorum.

Artık hiçbir şey bilmiyorum.



Lex

Bu tam bir karmaşa.

Bu şehri kontrolüm altında tutuyor olabilirim ama böyle bir olay kötü görünüyor. Polisler devreye girecek. İfadeler alınacak. Tüm süreçlerin takip edildiği izlenimi verilmeli. Kulüp şu anda boş, ışıklar yerin ne kadar dağınık olduğunu ortaya çıkarıyor. Yerde cam parçaları, sandalyelerde ve duvarlarda kan var.

Bu gece kurşun yiyen sadece Benjamin değildi. Yirmi iki yaşından büyük olmayan bir kız, kulübün kenarında oturuyor, solgun ve terli görünüyor, sağlık görevlileri onu hastaneye nakletmek için stabilize ediyorlar. Kolundan kurşun yemiş. Benjamin Lawson ile birlikte bir kişi daha öldü. Her iki ceset de örtülmüş ama kanları hala zemini lekeliyor. Biri masum, diğeri pek değil.

O, Wren'i hedef almıştı, o benim kucağımda otururken, onu hedef almıştı ve o yaptığı şeyi yapmasaydı, muhtemelen cesedi o çarşafın altında olacaktı.

Ryker aşağıda bir memurla konuşuyor, ben bu olayı anlamaya çalışırken bir hikaye uyduruyor.

İlk ateş edildikten sonra kaçan adamlardan birini yakaladığımızı doğruladım, şu anda bir arabanın arkasında baygın halde ve tesise naklediliyor. Ryker ve ben geri döndüğümüzde onu ahırda asacaklar.

Bu gece böyle olmasını ummuyordum.

Valentine'in adamlarının geleceğini biliyordum, Wren'in düşmanla çok samimi olduğunu rapor edeceklerini biliyordum ve belki de bu kız çıplak ve istekli bir şekilde benim altımda son bulacaktı. Ama bu boktan durum artık olmayacak.

Benjamin Lawson öldü. Elimizde bir adam var, diğeri muhtemelen Valentine'in saflarına geri dönüp rapor veriyordur.

Ama neden Wren'i vurdular? Bunun mantığı neydi? Valentine kızını canlı olarak geri istiyor.

Aklım bu sözde Sendika'ya geri dönüyor. Onlar hakkında hiçbir şey öğrenemedim ama bu gece bu durum değişecek. Valentine'in adamlarından birini sorgulamayı planlıyordum ve kompleksimde sorgulamaya hazır bir adam var.

Bu iş hallolur hallolmaz yola çıkacağım. Görünüşler ve tüm o saçmalıklar şimdilik burada kalmamı gerektiriyor ama geri dönmek için sabırsızlanıyorum.

Sadece küçük kuşumun iyi olduğundan emin olmak için bile olsa.



"G ini kendine getir," diye homurdanıyorum, ellerimdeki kanı burada tuttuğum bir bezle silerken. Valentine'in adamı sandalyede sarkmış, yüzü kanlar içinde ama işim henüz bitmedi.

Şu an için ağzını kapalı tutuyor ama kırılmanın yaklaştığını hissedebiliyorum, er ya da geç konuşacaktır.

"Nereye gidiyorsun?" diye sorar Ryker, bir kovayı soğuk suyla doldururken. "Wren'i kontrol etmeye."

Ryker gülüyor.

"Hangi pislik?"

Başını sallar, "Önemli değil patron. Sen kızını kontrol et."

Gözlerimi kısıyorum ama sonunda hiçbir şey söylemeden ahırın kapısından çıkıp eve doğru kısa mesafeyi yürürüm. Gözlerim yukarı doğru kayar

çatı katındaki yatak odasının ışığının açık olduğunu ama perdelerin kapalı olduğunu görüyorum. Uyuyor olabilir ama yarım saat önce onu pencereden dışarı bakarken, ahır izlerken görmüştüm. Adamlarım onu yaptığımız şeye çok yaklaşmasını engellemek için evde tutuyorlardı ama o neler olup bittiğini bilmek zorundaydı.

İçeri girip ellerimi yıkadıktan sonra merdivenlerden yukarı çıktım. Yatak odasının kapısı aralıktı, altın rengi ışık karanlık koridora yayılıyordu ve kulaklarımı yumuşak bir inilti dolduruyordu.

Ağlıyor.

Durup bir an dinledim. Derin ve titrek nefes alıp verişini duydum. Hıçkırık. Boğazını temizledi. Sonunda içeri girdim ve onu yatağında, bacaklarını göğsüne çekmiş otururken buldum. Hâlâ kulüpte giydiği elbiseyi giyiyordu ve kurumuş kan cildine yapışmıştı. Kendini temizlememişti bile. Cam parçaları hâlâ cildine batmış durumdaydı, yukarıdaki ışıktan parıldıyorlardı.

"Kendini toparlamamışsın," diye homurdandım. "Git buradan."

Yüzünü benden çevirir, gözyaşlarını saklar.

Homurdanarak dışarı çıkıp ecza dolabına gidiyorum, ilk yardım çantamı çıkarıp odasına geri dönüyorum. Bu saçmalıkla uğraşacak vaktim yok ama belli ki kendisi yapmayacak ve başka birinin ona dokunmasına izin vermem.

"Git buradan dedim!" Ben odaya girince bağıyor. "Duydum," diye cevap veriyorum ve odayı geçiyorum.

Ayak bileğini tutup bacağını düzleştiriyorum, böylece dizlerini daha iyi görebiliyorum. Cam sadece yüzeyde, burada burada birkaç parça var ve birkaç sıyrık dışında endişelenecek bir şey yok. Cımbızı çıkarıp küçük parçaları çıkarmaya başlıyorum ve onları pamuklu bir pedin içine koyuyorum. Diğer dizini, sonra ellerini ve kollarını temizliyorum, cildi temizlenene ve yaraları yıkanana kadar.

Kırmızı ve hafif şişmiş gözlerine bakıyorum. Burnunun ucu pembe, yanakları kızarmış ve... yıkılmış görünüyor.

"Onu öldürdün," sesi titriyor.

"Yapmam gerekeni yaptım," diyorum, "duş alıp uyuman lazım." "Sen bir canavarsın."

"Ben başka bir şey olduğumu hiç iddia etmedim,

küçük kuş." Alaycı bir şekilde yüzünü çevirir,

"Senden nefret ediyorum."

"Biliyorum."

Doğru olanı yaptım. Benjamin Lawson fırsatını bulsa onu öldürürdü. Onu hayatta bıraksaydım, bunu tekrar deneyeceğinden hiç şüphem yoktu. Sadece nedenini anlamam gerekiyordu.

Biyolojik olsun ya da olmasın, bir çocukla birlikte yaşayıp onu büyütürken ona bağlanmamak imkansızdır. Wren'e bu gece silah doğrultan adam, ona bakmış, ilgilenmiş ve ihtiyacı olan her şeyi vermişti.

"Onu sen öldürdün," diye tekrarlıyor, burnunu çekerek.

Anlıyorum. Anlıyorum. Durum ne olursa olsun, o, onun baba dediği tek adamdı ve ben bunu ondan aldım, onu hiçbir şeyle baş başa bıraktım. Aile bağı, onun ihanetini gölgede bırakıyor. Onun başarısız olması, onun bu gece yapmaya çalıştığı şeyi tam olarak anlayamayan, pembe gözlüklerle bakan biri olduğu anlamına geliyor.

"O seni öldürecekti."

"O zaman belki de ona izin vermeliydin."

"Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Komik," diye tersledi, "*sen* gelmeden önce iyiydi. Hayatım normaldi. Şimdi? Şimdi her şey berbat durumda ve birdenbire kendi babamın beni öldürmek istediği ve şu anda *yattığım* adamın birkaç gün önce beni öldürmek istediği bir kabusu dönüştü."

Şu anda çok gergin, çok duygusal ve benim de bununla başa çıkacak sabrım yok.

"Duş al. Yat."

emrediyorum. "Göt herif."

"Beni zorlama, Wren."

Yataktan iner, bacaklarındaki deri gerilip hareket ederken hafifçe yüzünü buruşturur, sıyrıklar rahatsız eder. Önüme gelir, çenesini eğerek burnunun ucuyla bana bakar.

"*Senin* hayatını kurtardım," parmağını göğsümün ortasına batırıyor, "O beni hedef alsa bile, o kurşun sana da isabet ederdi ya da belki beni vurup hemen ardından seni de vururdu. Seni kurtardım lan, ama ölmene izin vermeliydim. Bu mantıklı olurdu."

"Haklısın," diyorum ve bileğini tutup kendime doğru çekiyorum. Göğsüme sertçe çarpar. "Vurulmama izin vermeliydin ama vermedin ve şimdi *sana* borçluyum."

"Ne?"

"Hayatımı kurtardın, sana borçluyum." "O zaman beni bırak."

"Üzgünüm," bu içten bir özür, "Bunu yapamam, istesem bile bu savaş artık kapına dayandı."

"Senin yüzünden."

Onaylayarak başımı sallıyorum.

Derin bir nefes alır ve göğsüme bastırarak benden uzaklaşmaya çalışır. Onda mücadele yok, itme yok, ateş yok. Sadece yenilmiş görünüyor ve bunun sorumlusu benim.

Suçluluk göğsümün ortasında ağır bir yük gibi duruyor.

Otuz bir yıldır bu hayatın bir parçasıyım, bunların çoğunu ellerimde kanla geçirdim, hem doğrudan hem de dolaylı olarak benim yüzümden hayatlar paramparça oldu ve hiç suçluluk duymadım. Hiç umursamadım.

Ama bu kadın, *bu lanet kadın* içime işledi. Umurumda. Ve bundan nefret ediyorum.

"Duş," emrediyorum. "Yatak."

O, mizahsız bir şekilde gülüyor, "Tabii ki, *patron*."

Onun odadan çıkıp en üst kattaki banyoya doğru yavaşça yürüdüğünü izliyorum, kalçalarının sallanışına hipnotize olmuşum, sonra kapıyı çarpıyor. Suyun açıldığını duyana kadar bekliyorum, sonra kapının açılıp kapanmasını biraz daha bekliyorum ve sonra çıkıyorum.

Ahıra geri döndüğümde, Ryker adamı uyandırmış. Adam ağlıyor. Lanet olası korkak.

Bir sandalye alıp onun önüne sertçe koyuyorum, ani ses adamı irkiltiyor.

"Adın ne?" diye soruyorum, onun önüne oturup, ayak bileğimi dizimin üzerine koyup, parmaklarımı başımın arkasına rahatça takıyorum.

Bunu yapabilirim. Bunun için suçluluk duymuyorum.

Adam kan çanağı gözlerle bana bakar, "Harry."

"Tamam Harry, bunu çok çabuk halledebiliriz, sadece bildiğini söyle."

"Siktir git, gümüş pislik."

Gülerek, "Yanlış cevap."

Elimi Ryker'a uzattım ve o da avucuma birkaç ataş koydu.

Onları bükerek, küçük metal çubukları düzeltmeye başlıyorum. "Ne yapıyorsun?" Harry gözlerini kocaman açarak kekeliyor.

"El."

"Hayır!" Ryker, Harry'nin bağılı ellerini tutup öne doğru çekerek parmaklarını düzleştirince Harry panikliyor. "Hayır!"

"Konuşacak mısın?"

Cevap vermez.

Çubuklardan birini orta parmağının tırnağının altına yerleştirip hafifçe bastırırım. "Son şansın."

"Siktir git!" diye bağırır Harry.

Öne doğru çekerek, ataç parmak tırnağının altına o kadar derine batırıyorum ki, parmak eklem kemiğine değdiğinden eminim. Harry uluyor ve ben bir sonraki parmağa geçip aynı şeyi yapıyorum. Kan ve gözyaşları birbirine karışıyor. Bir sonraki parmağa geçiyorum.

"Bekle!" diye bağırır Harry, üçüncü ataç çoktan yerine oturmuştur. Biraz çevirip yavaşça daha derine itiyorum, "Bekle!"

"Konuş."

"Anlamıyorsun," diye yalvarır, "Beni öldürecekler."

"Zaten öldün Harry, nasıl öleceğin ise tamamen sana bağlı."

Kaşlarını çatar.

Ben iç geçiririm, "Görüyorsun, sana acı vermeye devam edeceğim Harry, ağzın ne kadar uzun süre kapalı kalırsa, bu o kadar uzun süre devam edecek. Seni hayatta tutacağım ama bu acı verici olacak. Bundan sonra ne yapacağımı bilmek ister misin?"

Gözleri fal taşı gibi açılmış, merhamet dileniyor. Ona merhametim yok.

"Şimdi, buradaki küçük şeyi kullanacağım," diyorum ve yerden soyacağı alıyorum. Paslanmış ve kirli ama bıçağı keskin. "Ve ayaklarından başlayıp yüzüne kadar derini soyacağım. Konuşursan, bilmem gerekenleri söylersen, işini çabuk bitiririm."

"Bir karım var," diye yalvarıyor.

"Yine de dul kalacak. Seçim senin Harry." "Tamam," diye hıçkırıyor, "tamam."

"Aferin sana." Başımı sallayarak, hala parmağına saplanmayı bekleyen ataşları çıkarıp yere attım. "Şimdi, Benjamin Lawson neden bu gece Wren'i vurmaya çalıştı?"

Yutkunur, "O kaltak bir hain."

Yumruğum hızla çenesine çarpar, "Bana seni daha fazla incitmek zorunda bırakma, Harry."

Yere kan tükürdü ve bana öfkeyle baktı, "O bir Valentine ve seninle dostluk kuruyor. Bu onu bir hain yapar."

"Birkaç gün öncesine kadar Marcus Valentine'ın varlığından bile haberi olmayan bir kız nasıl hain olabilir?"

"Fark etmez. Öğrendiği anda kafana bir kurşun sıkmalıydı."

"Ama yapmadı, o yüzden bu konuda ben kazandım. Şimdi soruma cevap ver, Benjamin Lawson o kızı büyüttü ve şimdi onun ölmesini istiyor, neden Valentine suikast emri verdi?" Vermediğini biliyorum ama yine de sormak zorundayım, tüm ihtimalleri gözden geçirmeliyim.

"Valentine işe yaramaz bir pislik," diye tükürdü Harry yine, "kızını elinden aldığından beri dikkati dağınık. Sinirli. Çok kötü ve anlaşmanın kendi kısmını yerine getirmiyor."

"Ne anlaşması?"

Harry inler, "Valentine başka bir organizasyonla çalışıyor, seni ortadan kaldıracak güce sahip bir organizasyonla."

Gülüyorum, "Elbette var, madem gücü var neden kendileri burada değiller?"

"Burada olmadıklarını nereden biliyorsun?"

"Peki bu örgütün adı ne?" "Sendika."

"Ve Syndicate, Valentine ile iletişime geçip, onun sahip olabileceğinden çok daha fazla bağlantısı olan bir aileyle savaş başlatmasını söyledi. Neden?"

"Bunu yaparsa ona şehri vereceklerini vaat ettiler. Ama sonra sen gelip her şeyi mahvettin!"

"Kızını kaçırarak." Başımı

sallıyorum. "Evet."

"Tamam, ama bu Wren'e yapılan saldırıyı açıklamıyor."

Harry sandalyede kıpır kıpır otururken yüzünü buruşturur ama aktif olarak konuşmaz. Elimde hala ataçlar varken, bir tanesini alıp tırnağının altına o kadar sert ve hızlı bir şekilde saplarım ki, metal parça tamamen gömülür ve sadece üst kısmında bir parça metal görünür.

Harry çığlık

attı. "Konuş!"

"Tamam, tamam!" Harry hıçkırarak ağlar, "Kızın kulüpte olduğunu öğrendik ve sendika Lawson'la iletişime geçip, dikkatini dağıtan şeyi ortadan kaldırırsa

dikkatini dağıtın şeyi ortadan kaldırırsa ödüllendirileceğini söylediler. Seni de yakalarsa, Marcus'u öldürüp onun yerine geçeceklerdi."

İç çekerim. Böyle bir güç, Lawson gibi bir adamı kesinlikle değiştirecektir.

Bütün bunları daralmış gözlerle ve sıkı bir çeneyle izleyen Ryker'a bakarım, "Bu örgüt," diye devam ederim, "Neden benim şehrim?"

Harry deli gibi gülüyor, "Sadece senin şehrin değil, pislik. Hepsi. Onlar dünyanın gördüğü en büyük yeraltı örgütü ve seni ele geçirdiklerinde, ki ele geçirecekler, geri kalanını da yok edecekler." Sandalyeden kalkıp silahımı çekiyorum ve Harry'nin kafasına doğrultuyorum. Hızlı olacağına söz verdim ve ben sözümün eriyim.

Parmağım hiç düşünmeden tetiği çeker. Yüksek sesli patlama ahırın duvarlarından yankılanır, mermi kasları ve kemikleri keser.

Ama ondan bu bilgileri öğrenmeme rağmen kendimi daha iyi hissetmiyorum.

Aslında, henüz işler gerçekten kötüye gitmemiş gibi hissediyorum ama kötüye gittiğinde, ki gidecek, hazır olacağım.

Hazır olmak zorundayım.



'ın silah sesi, yatakta uzanırken beni irkitti. Odam karanlıktı, saçlarım duştan ıslak ve başımın altındaki yastığı ıslatıyordu, ama onları kurutacak ne enerjim ne de motivasyonum vardı.

O ahırda şüpheli bir şeyler yaptıklarını biliyordum ve o silah sesi bunu doğruladı. Bir adamı öldürdü. Bir gecede iki adam.

Daha kaç kişi öldü? Bu adam kaç kişinin hayatını mahvetti? Onlarca mı? Yüzlerce mi? Binlerce mi?

Yeni gelen mide bulantısını yutuyorum ve pencereden uzaklaşıyorum. Evde yine sessizlik hakim oldu, o kadar sessizdi ki, aşağıdaki kapı açılıp kapanana ve ayak sesleri koridorda yankılanana kadar iğne düşse duyabilirdim. Onun odama gelmesini ummak beni ne kadar berbat bir insan yapar? Ne kadar ahlaksız?

Onun kadar kötü müyüm?

Bir adamı soğukkanlılıkla öldürebilir miyim?

Düşünceler kafamda dönüp duruyor, kendimi onlara kaptırmışım ki, kapımın gıcırdamasıyla gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Onun olduğunu biliyorum. Kimse benim odama dalmaya cesaret edemez, benden korktukları için değil, *ondan* korktukları için.

"Uyanık olduğunu biliyorum küçük kuş."

İç çekip ona sırtımı dönerek tekrar pencereye bakıyorum. Kapı kapanıyor ve bir an için gittiğini sanıyorum ama sonra yumuşak ayak sesleri karanlıkta yankılanıyor ve yatağın diğer tarafı, ağırlığını oraya vermesiyle aşağıya doğru çöküyor. Ne yaptığını uzun süre merak etmeme gerek kalmıyor, çünkü çarşafı çekip vücudunu benimkinin arkasına yerleştiriyor.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldarım.

"Birinin teselliye ihtiyacı olduğunda böyle yaparsın, değil mi?"

"Bana teselli mi göstermek istiyorsun?"

"Şşş, küçük kuş." Kollarını bana dolayarak beni kendine yakın ve sıkı bir şekilde çekiyor. Çenesi başımın tepesine nazikçe yaslanırken, vücudu benimkine uyum sağlıyor.

Bu çok tuhaf.

Bu adam bir canavar.

Yine de onun söylediği şeyi tam olarak buluyorum.

Teselli. Güvenlik.

Şeytanla güvende hissetmek mantıklı değil ama tam da bu his beni sarmalıyor ve bilinçsizliğe sürüklüyor.

Ertesi sabah uyandığımda, gözlerim kumla kaplı gibi hissediyorum ve kafam bulanık. Vücudu hala arkamda sert bir sütun gibi duruyor. Uyuduğumuz pozisyondayız ve kollarından kurtulmaya çalıştığımda, beni daha da sıkı sarıyor.

"Hayır, hayır," diye uykulu bir şekilde mırıldanıyor, sesinde çocuksu bir masumiyet var, "biraz daha kal."

"Konuşmamız lazım," diye fısıldıyorum.

"Tanrı aşkına kadın," diye homurdanıyor, "saat yedi bile olmadı."

"Sabah kahvesi ve yatakta kahvaltı yaparken konuşmayı mı tercih edersin?" Sesim bal gibi akıyor. Zehirli ve içini çürütecek bal.

"Bana laf sokma."

Omurgamın dibine bastırılan kalınlığını hissettiğimde yutkunuyorum.
"Ne olduğunu bilmek istiyorum. Her şeyi."
"Bu ayrıntıları seninle paylaşma özgürlüğüm yok."
"O zaman neyi paylaşmakta özgürsün, hm? Dün gece bir adamı öldürdün.
Aslında Lawson'ı da sayarsak iki adamı."
Bunu yüksek sesle söylemek boğazımı kaşındırıyor.
"Evet."
"İkincisi kimdi?" "Adı
Harry'di." "Suçluluk
duyuyor musun?"
Sorumun cevabı sessizlik oldu, ama sonra içini çekip "Hayır" dedi.
"Sen kötüsün."
"Kötülüğün birçok yüzü vardır, küçük kuş. Senin ve benim kötülük olarak
sınıflandırdığımız şeyler çok farklıdır."
"Peki şimdi ona ne olacak?"
"Temizlenecek."
"Ortadan kaybolacak," diye
düzeltiyorum. "Evet."
"Bunu ne zamandır yapıyorsun?" "Her
zaman."
"Lawson, incitmek istediği kişi bendim, değil mi?"
"Evet."
"Emin misin?"
"Eğer doğrulama istiyorsan, Ryker şahitti."
"Sanki bana gerçeği söyleyeceğine inanacaktım gibi,"
diye alay ediyorum. "Eğer ona söylersem, söyler."
"Bunun için henüz çok erken," diye mırıldanırım.
"Konuşmak istemiştin," Alexander arkamda yer değiştirir ve sonra vücudu
kaybolur. Kenarda oturur, ellerini yüzüne sürer.
"Tüm bunların içinde benim yerimi anlamak istediğim için özür dilerim."
"Düşündüğümde daha fazlası var ama bilmen gereken tek şey bu."
"Ayağa kalkıp gerinir, "Burada güvendesin." "Seninle
birlikte." Duygusuz bir şekilde söylerim.
Çelik gibi gözleri beni yakaladı ama hiçbir şey söylemedi, sadece
bakakaldı, beni yatakta kıvrandırdı. Bakışlarını kırmak için yataktan kalkıp

Banyoya girip kapıyı arkamdan kapatıp kilitliyorum. Ahşaba yaslanıp derin bir nefes alıyorum.

Yirmi dakika sonra çıktığımda odam boştu. Kahve içme isteği çok güçlüydü, görmezden gelemezdim ve eğer böyle devam edecekse, sonsuza kadar görmezden gelemezdim.

Dışarıda güneş parıldadığı için en sevdiğim yazlık elbiselerimden birini giydim. Ön kapıdan dışarı çıkmama izin verilmiyor olabilir, ama pencerenin kenarında oturup öyleymiş gibi davranabilirim. Saçımı at kuyruğu yapıp, eve gönderdiği eşyaları karıştırarak ilaç paketimi buldum.

Çok fazla kaçırdım ama sorun olmamalı. Bir tane çıkarıp kuru olarak yutuyorum, sonra kutuyu makyaj çantama koyup aşağı iniyorum.

Mutfakta fısıltılı konuşmalar var ve bir an geri çekilip kulak misafiri olmayı düşünüyorum ama Lex'in adamlarından birinin bana attığı bakış beni yeniden düşünmeye sevk ediyor.

Geniş mutfağa girdiğimde tüm konuşmalar kesildi. Üç kişi bana doğru döndü. Lex ada masasında oturmuş kahvesini yudumlarken, Gruff namı diğer Ryker tezgaha yaslanmış, artık Ainsley adını öğrendiğim sarışın kız ise tezgahın üzerine oturmuş bacaklarını sallıyordu.

Başını yana eğip beni incelerken, gözleri Lex'e kayıyor. Lex gözleriyle vücudumu inceliyor ve kaşlarından biri ilgiyle kalkıyor.

"Kahve," diye mırıldanıyorum, bu garip duruma girerek. Ainsley kenara çekilirken, ben bir fincan alıp kahve makinesinin damlasının altına koymak için eğiliyorum, ama gözleri sanki kafamın içine bakıp tüm düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi üzerimde kalıyor.

"Ains," Lex'in sert sesi onun başını Lex'e çevirir, "Yapabilir misin, yapamaz mısın?"

O alaycı bir şekilde, "Tabii ki yapabilirim, onun sistemini bir kez hackledim, tekrar girmek çocuk oyuncağı olacak," der.

"Kibir seni öldürecek," diye homurdanır Gruff.

"Çocukluk yapma," diye homurdanır, "Bilgisayar ekranının arkasında bir ateş mangasıyla karşı karşıya değilim ki, ayrıca kendimi savunabilirim." Gözlerinin yine bana döndüğünü hissediyorum. Muhtemelen onu bir keresinde nakavt ettiğim için hala kızgın.

Tekrar yaparım.

Kahvem hazır olunca, şeker ve süt ekleyip odadan çıkıyorum, onları kendi hallerine bırakıyorum. Ben oradayken, bana değerli bilgiler verecek hiçbir şeyi konuşmayacaklar, o halde orada kalmanın ne anlamı var? Veranda kapılarına doğru yöneliyorum. Etrafta kimse yok gibi görünüyor ve dışarıya ne kadar kolay çıkabileceğimi merak ediyorum. Komik bir şekilde, ilk düşüncem kaçmak değil, sadece biraz hava ve güneş almak istiyorum. Kapı koluna uzanmak üzereyim ki, silahın doldurulma sesi başımı döndürüyor.

"Kapıdan uzaklaşın Bayan Wren," diyor Lex'in adamlarından biri ve silahı doğrudan bana doğrultuyor. Hayati bir organı hedef almıyor ama yine de acıtacaktır.

"Sadece biraz hava almak istiyorum," diyorum ona. "Sizi dışarı çıkarmama emri var."

"Lütfen" diye yalvarıyorum, "Orada oturacağım" diye, verandadaki sandalyeleri ve masayı işaret ediyorum, "İsterseniz beni bağlayabilirsiniz bile. Sadece biraz hava almak istiyorum."

"Bunu yapamam Bayan Wren."

"Sorun yok," Lex'in sesi ikimizi de ürküttü, "Silahını indir."

"Efendim?"

"Yapın," diye homurdanır Lex, "onu dışarı çıkarın."

Adam başını sallar ve silahını kılıfına koyar, bana kaşlarını çatarak bakıp yerine geri döner.

"Devam et."

Kolu aşağı çekip yutkunuyorum, kötü haberin gelmesini bekliyorum. "Gidebilir miyim?"

"Verandaya, evet. Ama kaçarsan seni bulacağımı biliyorsun."

Bunu gayet iyi biliyordum ve bu düşünce beni heyecanlandırdı. Belki bir gün bu teoriyi test ederim.



, hasır sandalyeye kıvrılır, yazlık elbisesi bükülmüş dizlerinin üzerine tembelce düşerken, elindeki kahveyi yudumlar. Gözleri hala biraz şişmiş olsa da, dün gecedен daha berrak görünüyorlar, duygularla bulanıklaşmamışlar. Onun anlamasını bekleyemezdim, gördüklerini bizim gibi sindirebilmesini bekleyemezdim. Korunaklı bir ortamda büyümüş, karanlıkta kalmış, ama yine de hayatı boyunca değerli bir oyuncu olmuştu. Onun gibi birini gölgede tutmak acımasızca geliyordu.

Ben olmasaydım, başka biri olurdu. Şimdiye kadar kimse Valentine'e pek dikkat etmemişti, o işe yaramazdı, gerçek bir tehdit değildi, saldırmaya karar verene kadar daha çok bir baş belasıydı. Şimdi anlıyorum ki, bu dünyada küçük adam olmaktan bıkmış ve büyük silahların peşine düşmüş. Benim şehrim. Başka bir şehir, başka bir kasaba seçseydi

başka bir şehir, başka bir kasaba seçseydi, onlar da onun hayatını parçalayıp, zayıf noktalarını bulup, onları istismar ederlerdi, o zaman Wren'e ne olabilirdi kim bilir? Onun gibi kızların kaybolmasının pek çok yolu var ve her seferinde ölümle sonuçlanmıyor.

Bu örgüt, Sendika, onu destekliyor ve kim olduklarını veya nereden geldiklerini bilmemek beni tedirgin ediyor. Böyle bir oyunda kör olmak ölümcül sonuçlar doğurur.

Wren'i balkonda bırakıp mutfığa geri dönüyorum ama oradan geçip çalışma odama gidiyorum ve cebimden telefonumu çıkarıyorum.

Babam aylardır bu işin dışında, bana tüm sorumluluğu bıraktı ama hala işin içinde olduğunu biliyorum. Yaşlı adamın öylece çekip gitmesi imkansız. Karısı ölmüş ve kederden yıkılmış olsa da, bu şehir onun ikinci aşkıydı. Tıpkı dedem ve onun dedesi gibi. Silver ailesi bu şehri uzun zamandır elinde tutuyor, bu bizim kanımızda var.

Babamın numarasını arıyorum ve masanın arkasındaki sandalyeye oturuyorum, kamera görüntüsünü açıyorum ve özellikle bir tanesine odaklanıyorum. Görüntü, evin arka tarafını gösteriyor, hem uzanan çimleri hem de Wren'in oturduğu balkonu gösteren bir açıdan. O, bende *daha fazlasını* istememe neden oldu. Kurtulamadığım bir takıntı ve korkarım ki, bu takıntı benden alınırsa, bir daha asla eskisi gibi olamayacağım.

Hareketsiz duruyor, onun gerçek olduğunu gösteren tek şey rüzgârın saçlarını okşayan nazik hareketi ve kollarının fincanı nazikçe tutması, birkaç dakikada bir fincanı dudaklarına götürüp kahvesinden bir yudum alması.

Telefon üç kez çalıyor ve o açıyor.

"Oğlum," diye selamlar, sesi bir ömür boyu verdiği kötü kararlar yüzünden boğuk ve kaba çıkıyor.

"Bilgiye ihtiyacım var."

"Sana da merhaba."

"Merhaba," diye homurdanırım, "bu kadar yeter mi?"

Babamla aramız kötü değildi, ama sevgi ve şefkatle dolu da değildi. Hayır, ben acımasızlık ve düşmanlık içinde büyüdüm. Bana şefkat gösteren annemdi. Beni çocukken emziren ve kucağında sallayan, bana en azından normal bir çocukluk yaşatan oydu. Babamı saygı duyuyorum. Ona değer veriyorum. Ama şefkat yoktu. Onunla aramızdaki ilişki daha çok bir iş ilişkisi gibiydi, her şeyin arkasında gizli bir amaç vardı

ve Şimdi bile, onu aradığımda ve telefonun diğer ucunda sesini duyduğumda, bu Sendika hakkında daha fazla bilgi edinme ihtiyacından başka bir Şey hissetmiyorum. Nasıl olduğunu, nerede olduğunu, hatta onu bir daha görebilecek miyim diye umursamıyordum.

Kıkırdar, kahkahası sert bir  ks r ge dönüşür, "Ne bilgisi?" Gözlerim, tüm hayatımı istila eden kıza sabitlenir. "

Sendika. Onlar kim?"

"Bu ismi nereden duydun?" "Yani onları duydun mu?"

"Evet."

"Ne biliyorsun?"

Hat uzun süre sessiz kalır, o kadar uzun ki, telefonu kulağımdan çekip bağlantının hala açık olup olmadığını kontrol ederim. "Telefonda değil. Yakında Şehre döneceğim. O zaman görüŐüp konuŐ uruz."

"Ne zaman? Bunun için vaktim yok," diye homurdandım. "Sen nerede lan?"

"Bu seni ilgilendirmez." Diye homurdanır. "Yakında, Lex. Görüşürüz."

Telefonu kapattı. Ne daha fazlasını ne de daha azını söyledi. Hayal kırıklığı ve öfke içimde savaŐırken ellerim telefonu sıkıca kavradı. K rd m. Lanet olası k rd m ve hiçbir Şey bilmiyordum. Ainsley'nin teknik becerileriyle bana bir Şeyler bulabileceğini ummak zorundaydım ama sabrım tükeniyordu.

Bu lanet olası Şeyi bir hafta boyunca, hatta sonsuza kadar belirsizlik içinde bırakmamın imkanı yoktu. Bu lanet olası Sendika'nın kim olduğunu bulmalı ve onları yok etmeliydim. Hemen.

Gözlerim bir kez daha Wren'e kayıyor. Hizmet ilerimden biri onunla birlikte balkona çıkmıŐ ve ona kahve uzatıyor. Wren gülümsüyor ve kahveyi alıyor. Hizmetçi geri dönerken yüzü kameraya dönüyor.

Onu tanımıyorum, ama tüm  alıŐanlarımı tanırım. Kahretsin.

Sandalyeden fırlayıp evin içinden koşarak geçtim, sırtımdaki kılıftan silahımı çekip emniyet kilidini açtım. Onu bana doğru rahatça yürürken gördüm, beni fark edince adımını durdurdu, gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Yere yat!" diye bağırıyorum.

Sesim, arkasında duran ve hala kahve fincanını tutan Wren'i ürküttü. "Bırak onu, Wren." Midemde bir mide bulantısı hissediyorum, korku ve paniğe benzer bir şey.

Bana, silaha ve sonra kahveye bakar, kaşlarını çatıp fincanı masaya dikkatlice bırakır ve sandalyeden iner.

"Ne oluyor?" diye sorar.

"Yere yat!" diye tekrar bağırırım, bu kez davetsiz misafire.

Kargaşa, Ryker ve Ainsley'i mutfaktan dışarı çıkarır, Ryker silahımı görür görmez kendi silahını çıkarır.

Karşımdaki kadın ellerini yavaşça kaldırır, dizlerini bükerek yere çöker.

"Beni zorladılar," diye ağlar.

Ona bakıyorum, cildi yarı saydam, yüzündeki kemikler, köprücük kemikleri ve elleri belirgin. Hasta ve yetersiz beslenmiş görünüyor. Dudakları çatlamış, gözleri kan çanağına dönmüş.

"Yere yat," emrediyorum, bir elimle silahımı ona doğrultmuş halde, diğer elimle parmağımı kıvrarak Wren'i yanıma çağırıyorum. Onu henüz vurmamış olmamın tek nedeni Wren'in burada olması. Dün yeterince ölüm gördü, bir tane daha eklenmesine gerek yok.

Wren açıkça kafası karışık olsa da isteyerek geliyor. Onu yanıma alıp, vücudumu ona kalkan olacak şekilde çeviriyorum.

"Onun senin kadının olduğunu bilmiyordum," diye ağlar kız, "Bana bunu söylemediler. Sadece ona ihanet ettiğini, ölmesi gerektiğini ve bunu yaparsam kız kardeşimi serbest bırakacaklarını söylediler!"

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye bağıriyorum. Kız başını sallıyor.

Wren'i Ryker'a veriyorum, o da benim yaptığım gibi onu kendine çekip, bu lanet olası şeyden korumak için ona siper oluyor.

"Kahvede ne var?"

"Siyanür."

Siktir.

Onlar şaka yapmıyorlar. Bu Sendika Wren'in ölmesini istiyor. Valentine'e bir ceza olarak. Bu kadar berbat olmasaydı gülerdim. Aynı fikri benim de düşünmüştüm ve şimdi bakın, kızı koruyorum.

"Ellerini görebileceğim bir yerde tut," diyorum ona, "ve sonra yavaşça kalk."

Kız ellerini başının üzerine kaldırır ve sonra kollarını başının üzerinde tutarak yavaşça yerden kalkar. "Ryker, onu ahıra götür."

"Hayır!" diye bağıır Wren, "hayır, bunu yapma."

"Şimdi merhamet zamanı değil, küçük kuş." diye homurdanırım.

Birinin yumruğunun ete çarptığı sesi duyarım ve hızla dönerim, öfke dalgası kanımı o kadar hızlı kaynatır ki, her şey kırmızıya döner. Ancak görmek istediğim ile gerçekte gördüğüm şey çok farklıdır.

"O benim burnumu kırdı!" diye inliyor Ryker, yüzünü elleriyle kapayarak. Wren'in gözleri büyür ve bana doğru koşar, ama bana bakmıyor. Ne olup bittiğini anlayana kadar, Wren elimden silahı kapar ve tetiğı çeker. Küçük koridorda yankılanan yüksek ses kulaklarımı çınlatır.

Sessizlik kurşun ağırlığı gibi üzerimize çöktükten sonra, arkamda bir tane, önümde iki tane olmak üzere üç tane gürültülü ses duyulur.



, dönerek yumruğumu Gruff'un burnuna indiriyorum. Beni bırakmasını sağlamanın tek yolu bu ve o bunu beklemiyor, bu yüzden tüm gücümle vuruyorum. Yumruğumun onun etine çarpması, basınç altında kıkırdağın kırılması ve ardından burun deliklerinden fışkıran kanın sesini duyunca irkiliyorum. Onun vücudundan kendimi çekip uzaklaştırırken parmak eklemlerimdeki acıyı görmezden geliyorum.

Onların ona zarar vermesine izin veremem. O, başka biri onu buraya soktuğu için buradaydı. Bu adil değil. Ona seçim şansı vermediler. Onun hasta, yetersiz beslenmiş, iyi bir banyoya ve biraz yiyeceğe, muhtemelen ilaca da ihtiyacı olduğunu açıkça görebiliyorum. Bana kahvemi – *zehirli kahvemi* – getirdiğinde de aynı şeyi düşünmüştüm ve o zaman da bunu garip bulmuştum. Alexander'ın burada istihdam ettiği tüm personel sağlıklı, hatta mutlu görünüyor ve bu da onların bu duvarların içinde neler olup bittiğini gerçekten bilip bilmedikleri sorusunu akla getiriyor. O

uygun görünmüyordu ama ben bu konuda ne biliyordum ki? Bu yüzden sorgulamadım. Ta ki Lex cehennemden gönderilmiş bir iblis gibi üzerimize saldırıp silahını çekip kıza doğrultana kadar.

Lex'e doğru koştum, ona merhamet göstermesi için yalvarıp yakardım.

Ama Lex'in omzunun üzerinden kızın gözlerine baktığımda her şey değişti. Kız aniden kendi silahını çekip Lex'in kafasının arkasına doğrulttu. Eli titriyordu, gözleri intikam ve korkuyla büyümüştü ve bir sonraki anda, Lex'in elinden silahı kapıp tetiği çekiyordum.

Kız sertçe yere düşer. Çok hızlıdır, göğsündeki kurşun deliği hemen kırmızıya boyanır. Elleriyle tutar, kan sanki bir sızıntıyı durdurmak istercesine parmaklarından sızar. Vücudu sonunda yere düştüğünde, gözleri fal taşı gibi açılmış halde duvara bakmaktadır.

Tanrım.

Tanrım!

Birini öldürdüm. Kahretsin. Onun için onu öldürdüm!

Silah elimden kayıp yere düşüyor. Lex bana bakıyor, silah sert ahşap zemine çarptığında donmuş gibi görünüyor ve sonra dizlerim tutmuyor. Acı, suçluluk, az önce yaptığım şeyin mide bulandırıcı etkisi beni felç ediyor. Boğazımdan hıçkırıklar koparken dizlerim sert zeminde çıtırdıyor.

Ne yaptım ben?

"O... o," diye kekeliyorum, başımı sallayarak, dilim işbirliği yapmazken kelimeleri bir araya getirmeye çalışıyorum, "o seni öldürecekti."

Tek görebildiğim önümdeki genç kız, benden çok daha büyük olamaz, saçları sarı, kül rengi ama yağlı ve kirli. Gözleri koyu mavi ve cildi solgun ve hastalıklı olsa da, zeytin rengi bir teni var, sağlıklı olsaydı muhtemelen parıldayan bir ten.

"Temizle!" diye bağıyor Lex, ama onu göremiyorum. Diğerlerini de göremiyorum, sadece öldürdüğüm kızı görüyorum. Onun için. Lex için.

Neden bunu yaptım? Bu ikinci kez oluyor. *İkinci kez!* Neden birkaç gün önce beni öldürmek isteyen bir adamı, beni burada zorla tutan bir adamı kurtardım ki? O bir canavar ama yine de gitmesini istemiyorum. Ona ihtiyacım var.

Hiç kimseye ihtiyacım olmamıştı ama bazı sapkın ve çarpık nedenlerden dolayı *ona ihtiyacım var.*

ona ihtiyacım var.

Sadece birkaç haftadır tanıdığın bir adama nasıl ihtiyaç duyarsın? Nasıl oldu da birdenbire benim için o kadar önemli hale geldi ki, tüm kötü davranışları hiçbir şey ifade etmiyor?

Vücudu benim önüme geçerek önümdeki görüntüyü engelliyor. Onu göremeyince dünya bana geri dönüyor. Ryker'ın etrafımdan dolaştığını görüyorum, Ainsley de öyle, ama bana dokunmamak için benden uzak duruyorlar. Bir şeyler sürünüyor, ağır bir şeyin yerde sürüklendiği sesi duyuyorum ama göremiyorum. Gözlerimden yaşlar akıyor, yanaklarımı ıslatıyor. Artık ağlayacak gözyaşım kalmadığını sanıyordum ama durduramıyorum. Lex eğilip beni nazıkçe yerden kaldırıncaya kadar hıçkırarak ağlıyorum.

Bacaklarım jöle gibi, zayıf, sanki kemiklerim lapa olmuş gibi, ama acı verici değil. Sadece çalışmıyorlar. Midem bulanıyor.

Yürümek imkansız gibi görününce, Lex eğilip bacaklarımı altımdan kaldırıyor ve beni kollarının arasına alıyor. Kollarım otomatik olarak boynuna dolanıyor.

"Bakma," diye fısıldıyor, "Yüzünü göğsüme yasla. Bakma." Çok fazla ölüm. Çok fazla kan.

Göğsüne ağlıyorum, o beni evin içinden geçip yatak odasına taşırken beyaz gömleğini ıslatıyorum.

Beni nazıkçe yatağa yatırır ve ben hemen top gibi kıvrılıyorum.

Bir ara banyoya gitmiş olmalı, çünkü şimdi akan su sesi duyuyorum, ama tekrar karşımda görünene kadar gittiğini fark etmedim.

"Gel, küçük kuş, otur."

Dediğini yapıyorum.

Elbisemi vücudumdan çıkarır, arkasına atar ve sonra iç çamaşırımı çıkarır. Cinsel bir şey gibi gelmiyor, ama yine de vücudum onun dokunuşuna tepki veriyor.

Midem bulanıyor.

Böyle bir anda kim tahrik olur ki? Birini öldürdükten sonra.

Bunu uzun süre düşünmeye vaktim yok çünkü bir dakika sonra beni yataktan kaldırıp banyoya götürüyor. Küvet neredeyse dolu ama musluk hala açık ve beni küvete doğru yönlendirip sıcak suya girmeye ikna ediyor. Yüzeyden buhar yükseliyor ve ben suya dalıp suyun tenimden akmasına izin veriyorum.

"Şşş," Lex yatıştırıyor, "Sorun yok." "Onu incittim," diye fısıldıyorum.

"Sorun yok."

Kafamı sallıyorum. Nasıl iyi olabilir ki?

"Şoktansın. Wren, bir dakika dur, nefes al."

"Benimle birlikte girer misin?" diye soruyorum, sesim sessiz.

"Oraya girmemi mi istiyorsun?" Başımı sallarım. "Lütfen."

"Tamam, bir dakika bekle." Ayrılmak için döner ama kolumu uzatıp ıslak parmaklarımla gömleğine tutunurum.

"Hayır, gitme."

Elini benimkinin üzerine koyar ve parmaklarımı nazikçe çeker. Gümüş rengi gözleriyle benimkilere bakarak takım elbisesini çıkarır, sert, ölümcül kaslarını ortaya çıkarır ve bir an için unutturum. Bu adamın acımasız güzelliğinin tadını çıkarırım. Her yara izini, kaslarının her kıvrımını ve gerginliğini, göbek deliğinden kasıklarına kadar uzanan kıl kümelerini hafızama kazırım.

Bir aslanın ceylanı avlarken gösterdiği ölümcül zarafetle hareket ediyor. Küvete girip arkama uzandığında, su seviyesi hızla yükseliyor ve küvetin kenarından taşıyor, ama o umursamıyor gibi görünüyor, kolları beni kucaklayıp göğsüne çekiyor, kollarını nazikçe kollarımı okşarken beni bacaklarının arasına yerleştiriyor.

Bu adamın nazik olabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Bunu çok kolaymış gibi gösteriyorsun," diyorum sessizce. "Nasıl?"

"Her zaman böyle değildi. Ama ben bunu kapatıyorum, küçük kuş, hissetmiyorum." "Ben birini öldürdüm."

"Sorun değil." "Sorun değil değil."

"Şşş, küçük kuş, rahatla."



Bu asla olmamalıydı. Dikkatim dağınık. Yirmi dört saatten az bir sürede ikinci kez dikkatim dağıldı ve insanlar zarar gördü.

Kızın yalvarmasına rağmen, ona pek aldırmiyorum, merhamet göstermezdim. Wren'e saldıran kimseye merhamet gösterilmeyecek.

Bu şehir gibi, o da bana ait.

Wren sonunda uykuya daldığında, başı kucağımda, ben de onun vahşi ve asi saçlarını nazikçe okşarken, yataktan kalkıp ışığı söndürdüm.

Şok bir süre onunla kalacak ama o güçlü ve sonunda kıza iyilik yaptığını anlayacak. Ben o kadar çabuk yapmazdım.

"Nasıl içeri girdi?" diye soruyorum mutfağa girdiğimde. Ainsley ve Ryker hâlâ buradalar, Ryker'ın burnu şişmiş ve gözlerinin altında morluklar belirmeye başlamış.

"İşte," Ainsley bu sabah yedi buçukta çekilmiş bir kamera görüntüsünü gösteriyor. Ev hizmetçilerimin çoğu kapıların yakınındaki küçük ek binalarda kalıyor, ancak bazıları dışarıdan geliyor. Giriş izni verilmeden önce kapılarda güvenlik kontrolünden ve aramadan geçiyorlar.

Yayını izliyorum ve güvenlik görevlisi bir aracı durdururken, onun dikkati dağıldığı sırada kadının içeri süzüldüğünü görüyorum. Kadının sol tarafa doğru koşarak duvarın yanındaki çitlerin arasına saklandığını görüyorum. Bir saat sonra, bahçenin daha ilerisinde, Wren'in balkonda bulunduğu yere yakın bir yerde yeniden ortaya çıkıyor. Görüntüleri izlerken onu fark etmedim çünkü kamera onun bulunduğu yere doğrudan bakmıyor, başka bir yönden bakıyor. Onu balkonda görünce durakladığı anlaşılıyor.

Kız akıllıydı. Orada vurulursa buradan kaçamayacağını biliyordu, bu yüzden arka kapıdan içeri süzüldü. Bundan sonra, evin içinde nasıl dolaştığını, hizmetçi kılığına girerek tahmin edebilirsiniz. Kimse ona soru sormazdı, burada her gün birkaç personel çalışıyor ve o da masum ve sıradan görünüyordu, buraya tam uyuyordu. Muhtemelen Ryker ve Ainsley'in bulunduğu mutfağı kaçındı, çünkü onu daha önce görmemişlerdi ve benim kimi işe aldığımı her zaman bilirler, bu yüzden Wren'e sunduğu o küçük kahveyi hazırlamak için buradaki diğer üç mutfaktan birine gitmiş olmalı.

Çok dikkatim dağınık. Yukarıdaki yatakta uyuyan kıza olan şu anki takıntım olmasaydı, bunların hiçbirisi olmazdı. Ben hata yapmam

ama Şimdiye kadar birkaç tane yaptım ve her seferinde onu tehlikeye attım.

Buna bir son vermem gerekiyordu.

Marcus Valentine'ın bu Sendika'nın peşinden gitmesi

gerekiyordu. Kimse benim olanı tehdit edemez.

Kimse bana ait olan bir Şeye el sürmez.

Ben lanet olası kralım ve onlara bunu hatırlatmanın zamanı geldi.



T Bu bir savaştı. Son birkaç gündür bu sokaklarda yıllardır görülmemiş kadar çok kan döküldü.

Biz Silver'lar, bizi sorgulayanlara yeterince korku aşılamıştık ki şiddete gerek kalmamıştı. Nereye gidersek gidelim insanlar bize itaat ediyordu ama şimdi, şimdi bu durum değişiyordu.

Valentine'in adamları önümde diz çökmüş, rıhtımdaki suya bakıyorlar. Uzakta bir sis düdüğü çalıyor, karanlık suların üzerinde yayılan sisi yarıp geçiyor. Etrafımda yüksekte istiflenmiş konteynerler, terk edilmiş vinçler ve forkliftler var.

Glock'uma susturucuyu takıyorum, ellerim deri eldivenlerle kaplı. Terk edilmiş nakliye limanında bir inilti ve hıçkırık yankılanıyor.

Lanet olası zayıflık.

Ve benim şehrimi ele geçirebileceklerini
sanıyorlar. Bu çok komik.

"Eeny, meeny, miny, moe," Ryker, çocuk şarkısını söylerken silahının namlusunu her birinin kafasına vurur, ortadaki adama gelene kadar bunu birkaç kez tekrarlar. Toplamda beş kişi sıralanmıştır. Namlu kafatasının tabanına değdiğinde, adam açıkça ağlamaya başlar. Hıçkırıkları avluda yankılanır, rıhtımın durgun sularından sekerek geri döner. Ryker tereddüt etmez, tetiği çeker, mermi kafatasını tereyağı gibi delip geçer. Adam betona sertçe çarpar, yüzünden kan akar. "Sırada kim var, tekrar şarkı söylemeli miyiz?" diye alay eder Ryker.

Ama ben yoruludum. Tetiği dört kez çekerek onları öldürürüm. Beş ölüm daha. Beş ceset daha. Gerekirse hepsini tek tek öldürürüm.

"Onları güney tarafına at, onları Valentine veya adamlarının bulduğundan emin ol."

Ryker başını sallar, ben de SUV'uma binip şehri geçerek kompleksin yolunu tutarım.

Radyoda güncel haberler yayınlanıyor.

"Club Silver, silahlı bir kişinin kalabalığa ateş açmasının ardından kapılarını yeniden açtı. İki kişi öldü, biri öğrenci Robbie Hill, diğeri ise ateş eden kişi. Şu anda Club Silver veya sahibi Alexander Silver ile herhangi bir bağlantısı bilinmiyor, ancak soruşturma devam ediyor."

Sessize almak için düğmeye bastım ve bunun yerine arabamın lastiklerinin yol üzerindeki sesini dinledim. Sessizdi, birkaç araba dışında sokaklar boştu. Çoğu insan için dışarıda olmak için çok geç bir saatti, ancak şehir merkezinin, yani kulübümün çevresinin kalabalık olacağını garanti edebilirdim. Bilerek oradan uzak durdum ve birkaç arka yoldan otoyola çıkarak kompleksin bulunduğu yere doğru yola devam ettim.

Parlak beyaz farlarım karanlığı yarıp geçiyor ve sonunda malikanenin ışıklarını bir fener gibi görüyorum, beni içine çekiyor, ama ayağımı gaz pedalına basıp hızlanmamın sebebinin ev olmadığını biliyorum. Sebep yatağım ya da dört duvarın rahatlığı değil, o.

Wren Valentine. Ben

gerçekten boku yedim.

Kapıda, dışarı eğilip parmağımı tarayıcıya bastırıyorum, yeşil ışığın ve bip sesinin çıkmasını bekliyorum, sonra kapılar açılmaya başlıyor. Hizmetçi ile olan olaydan beri, bahçede sürekli devriye gezen adamlar var.

Bana paranoyak deyin ama bu boktan durum bitene kadar, başka hata yapmayacağım ve riske girmeyeceğim.

Arabayı durdurup anahtarları adamlarımdan birine atıyorum, o da arabayı garaja koyuyor. Sonra merdivenleri ikişer ikişer çıkıp geniş kapıları açıyorum. Onu aramak için alt kattaki tüm odaları tarıyorum ama burada değil. Merdivenleri çıkarken yumuşak ağlama ve inleme sesleri kulaklarımı dolduruyor.

Hızımı artırıp seslerin geldiği tavan odasına doğru ilerlerim ve kapıyı açarım.

Wren yatakta kıvranıyor, uyurken çırpınırken çarşaflar bacaklarına dolanmış. Ağlamalar ondan geliyor ama burada yalnız. Rüyalarını rahatsız eden şeytanlarla yalnız.

Ev hizmetçisiyle birlikte bu eve geldiğimizden beri birkaç kez böyle oldu ve ona başka nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum. Benden nefret ediyor, en azından öyle söylüyor ama ben gerçeği biliyorum.

Ona rahatlık veren benim, rüyalarını yatıştıran ve rahat uyumasını sağlayan benim. Şimdilik bana karşı bağırıp direnebilir, ama gerçek eninde sonunda ortaya çıkacaktır.

Odayı geçip her gece olduğu gibi onu kucağıma alıp üstündeki battaniyeyi çekiyorum. Terden ıslanmış, cildi yapış yapış ve her gece olduğu gibi onu odama götürüyorum, o da bir çocuk gibi mızızlanıp somurtuyor ve onu duşa sokup rüyalarını yıkıyorum.

Ve her gece olduğu gibi, minik vücuduna uyan, uyluklarının ortasına kadar uzanan tişörtlerimden birini giyip, battaniyenin altına giriyor ve vücudunu benimkine kıvrılıyor.

Evet, benden nefret ediyor.

"Hâlâ benimle kavga mı ediyorsun bebeğim?" Karanlığa doğru sesleniyorum.

"Her zaman seninle kavga edeceğim." diye mırıldanıyor, ağzını çıplak göğsüme bastırıyor. Dudaklarının tenime dokunması omurgamdan aşağı bir zevk dalgası gönderiyor.

"Dikkatli ol küçük kuş," diye uyarıyorum.

Parmakları karnıma kıvrılır, tırnakları derimi ısırır, dişlerimi sıkarak inlememe neden olur, kalçalarını öne doğru iter, bacağıma sürtünür.

Onun vücudunu örten tişörtümün kenarını kavrayıp bir çırpıda yırtarak onu çıplak bırakırken homurdanıyorum. Perdeler açıkken, onu ayın gümüş ışığıyla yıkanmış görüyorum, ışık onun soluk tenini okşuyor, sanki etrafında bir ışık halesi varmış gibi onu ruhani gösteriyor. Çok güzel, tüm kasları tonlu ve pürüzsüz kıvrımları var.

Onu dizlerinin üzerine çöktürdüğümde inliyor, onu öne doğru eğip kıcını havaya kaldırıyorum.

"Bunu istiyorsun," diyorum boğuk bir sesle.

Cevabı geri çekilmek, kıcını sert sikime bastırmak, boxer şortumdan kurtulmak için zorlanmak.

"Benim küçük kuşum," diye fısıldarım.

"Sen şeytansın," diyor, sesi nefes nefese, benim sert nefesimin üstünde zar zor duyuluyor.

Elim omurgasının kıvrımlarını okşuyor, belini bulana kadar omurlarının her bir çıkıntısını hissediyor, ellerim yanlarını kavıyor. O kadar minik, o kadar kırılgan ki. Onu çok kolayca kırabilirim.

Ben ereksiyonumu onun merkezine bastırdığımda inliyor, ince kumaştan onun sıcaklığı sızıyor. Geri çekilip boxerımı çıkarıyorum ve onun arkasına geçiyorum, sikimin başını onun girişine bastırıyorum, sıcak ve ıslak, benim için hazır.

"İşte burada yanılıyorsun küçük kuş," diye alay ediyorum, sıkı amına sadece bir santim girerek, "şeytan bir zamanlar melekti ve ben hiç iyi olmadım. Ben yatağının altındaki canavarım," bir santim daha ileri, "Ben geceleri gürültü yapan ve gölgelerde seni takip eden şeyim." Bir santim daha ve onun sıcak merkezi benim penisi sararken ve sıkılaştırırken, kendimi tutma gücümün kaybolduğunu hissetmeye başlıyorum. "Ben senin lanet olası kabusunum."

İleri doğru sertçe vuruyorum, onu sikime o kadar sert bir şekilde saplıyorum ki çığlık atıyor ve yumruklarını çarşaflara sıkıyor, tırnakları pamuğu çiziyor.

Geri çekilip tekrar ileri doğru sertçe

vuruyorum. "Söyle!" diye

homurdanarak emrediyorum. "Siktir

git." diye ağlıyor.

Her zaman beni zorluyor. Her zaman beni sınıyor.

"Söyle!" diye bağıriyorum, ona sertçe vurarak. Parmaklarım kalçalarını morartırken, acımasız darbelerim vücudunu yatağa çarpıyor. "Söyle bana küçük kuş, kime ait olduğunu söyle."

Yüksek sesle inliyor, ecstasy çığlıkları omurgamı sertleştiriyor, testislerimi sıkılaştırıyor. "Söyle, seni ödüllendireceğim bebeğim."

Çekildiğimde çığlık atıyor, yaklaşan orgazmını durduruyorum. Onu tahrik ediyorum, amının duvarları sıkışıp benim sikimi kavramaya çalışıyor, "Söyle."

Penisimin başıyla onun içindeki o tatlı noktayı okşuyorum, spazmını hissediyorum, daha fazlasını istiyorum, hayır, daha fazlasına *ihtiyacım var*.

"Sen!" diye bağıırır, "Ben sana aitim!"

"Aferin kızım," arkasına uzanıp parmaklarıyla klitorisini sıkıştırırken, kemiklerini sarsacak kadar sert bir şekilde ona giriyorum. Çığlığı yatak odasının karanlığını deliyor.

Orgazmı hızlı ve şiddetli, sikimi mengene gibi sıkıştırıyor, beni yerinde tutuyor, kendi orgazmımı vücudumdan zorla çıkarıyor.

Ben boşalırken kükrerim, parmaklarım onun etine batarken o benim etrafımda spazmlar geçirmeye devam eder.

Yorgun ve bitkin bir halde, yanına yığıldım ve vücudunu kendime doğru çektim.

Onu bu kadar yakınımda sevdim, tenimde hissettiğim sıcaklığını, benimkiyle senkronize olan nefesini sevdim.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı.

Onun vahşi, hala hafif nemli saçlarını düzeltirim, tatlı kokusunu bir uyuşturucuymuş ve ben de bağımlıymışım gibi içime çekerim.

Benden nefret etmiyor. Hiç de değil ve bu his karşılıklı.

Bu duygu tehlikeli. Sonunda beni öldürecek olan şey bu, ama ben uyarıları hiç dinlemem.

Ben lanet olası kralım ve burası benim krallığım ve tüm krallıkların bir kraliçeye ihtiyacı vardır.



, senden nefret ediyorum.

Senden nefret ediyorum.

Bu kelimeler ağızımdan çok sık çıkıyor ama her kullandığımda, bir öncekinden daha az içten söylediğimi fark ediyorum. Hayır, artık bu adama karşı nefret duymuyorum ve bu beni çok korkutuyor.

O beni korkutuyor.

O, bir odayı kontrol eden, saygı uyandıran bir adam, ister korku ister sadakat yoluyla olsun, o ölümcül, acımasız, intikamcı ve ben buna çekiliyorum. Onun varlığı insanları korkutuyor, bir odaya girdiğinde, herkesin onun kral olduğunu *anlaması* için tek kelime bile etmesine gerek yok.

Onun karanlığı beni çekiyor. Onun şiddeti ve tehdidi beni cezbediyor.

Bizimki gibi hikayelerin nasıl bittiğini biliyorum ama yine de ateşe çekilen küçük aptal bir kelebek gibiyim, kendimi ona düşerken buluyorum, yanmayı bekliyorum.

Bunu durdurmak için yapabileceğim pek bir şey yok, alevler beni yutarken acının tadını çıkaracağım.

Onun sahiplenici tavırları, bana davranış şekli, hem kırılgan hem de tanıdığı en güçlü kadınmışım gibi davranması, aptal kalbimin ona aşık olmasına engel olamıyorum. Onun sadece bana karşı yumuşak davranan bir canavar olduğunu bilmek çok tatmin edici.

Kalın kolları beni sarıyor, göğsüne bastırıyor, sıcaklığı vücudumu okşar gibi sarıyor. Nefesi yumuşak ve nazik, uykusunda derin nefes alırken ensemdaki ince tüyleri okşuyor. Dışarısı hala karanlık, gece gökyüzünde şişkin ve dolgun bir ay görüyorum, gümüş ışık bahçeyi kaplıyor.

Bu hafta, buraya geldiğimden beri hiç görmediğim kadar çok insan gördüm, silahlı korumalar, Lex'in istihdam ettiği adamlar koridorlarda duruyorlar. Garip bir merhaba dışında bana aldırış etmiyorlar ama Gruff, burnunu kırdıktan sonra hala benimle konuşmuyor.

Özür diledim. Kabul etmedi.

Nazikçe sırt üstü yattım ve sonra tekrar döndüm, ta ki kabuslarımdaki adamla yüz yüze gelene kadar.

Güzelliği acımasız ve affetmez, merhametsiz, sert hatlar ve keskin kenarlarla dolu. Parmaklarım, ağzının çevresinde ve yanaklarında uzayan kalın kılları gıdıklıyor, sonra da kalın saçlarına doğru ilerliyor, parmaklarımın arasında yumuşak teller hissediyorum.

Yavaşça öne eğildim ve yastık gibi dudaklarına bir öpücük kondurdum. Geri çekildiğimde gözleri açıldı, bana bakıyordu, gümüş rengi irisleri ay ışığı kadar parlaktı.

Elini uzatıp saçlarından elimi çıkarır, parmaklarım ağzının önünde durana kadar aşağı çeker ve nazikçe, çok nazikçe, her parmağıma bir öpücük kondurur.

Dudaklarının cildime dokunduğu o samimi hareket, nefesinin cildimi dudakları kadar yumuşak bir şekilde okşaması, kalbimin göğsümde hızla atmasına neden oluyor.

Oda, nefes alıp vermelerimizden başka sessizdir, ama bu sessizlikte binlerce kelime söylendiğine yemin edebilirim. İkimizin de asla sesli olarak söylemeye cesaret edemeyeceği kelimeler. Elimini bıraktığında, kendi elini yüzüme getirir, parmak uçlarını yüzümün yanından, boynumun kıvrımından ve omzumun üzerinden aşağı doğru gezdirir. Daha önceki maceralarımızdan dolayı hala çıplakım ve onun da öyle olduğunu biliyorum. Avucumu göğüs kemiğine bastırıyorum, dokunuşumla kaslarının gerildiğini ve sıçradığını hissediyorum. Bana karşı verdiği tepkiyi seviyorum,

İlk tanıştığımız andan itibaren, bana karşı tepkisini saklaması imkansızdı, etrafımızdaki havanın gerginlik ve elektrikle yüklü olduğunu, dokunduğumuzda ikimizin de fırtına gibi patladığımızı hissettim.

"Küçük kuş," diye mırıldanıyor, bu karşılıklı sessizliği ilk bozan o oluyor. "Çarpık kral," diye cevap veriyorum.

Derin kahkahası içimi titretir, "Seninle ne yapacağım ben?"

Omuzlarını iterek onu sırt üstü yatırıyorum ve dar kalçalarının üzerine oturuyorum. Gözlerim çıplak gövdesini, sert kaslarını, göğüs kaslarının çevresindeki belirgin hatları ve kalçalarını şekillendiren V şeklini yalayıp yutuyor. Bacaklarımın arasında sertleştiğini hissediyorum, penisi hassas tenime baskı yapıyor. Elleri uyluklarımın üst kısmını sıkarken gözleri bana odaklanıyor. Kalçalarımı sallayarak penisine sürtünüyorum, zevk omurgamdan yukarı doğru yayılıyor.

"Seni istiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Benden nefret ettiğini sanıyordum," diye sırtıyor, parmakları bacaklarımın etli bölgelerine batıyor. Kalçalarımı tekrar sürtünce gözleri geriye dönüyor ve parmakları sıklaşıyor, kontrolü kağıt kadar ince hale geliyor.

"Kapa çeneni," diye homurdanıyorum.

O derin kahkaha doğrudan klitorisime ulaşır ve tek bir hızlı hareketle ağırlığımı değiştirir ve kalçalarını piston gibi hareket ettirerek tek bir hızlı hareketle içime girer. Karanlıkta çığlık atarım, onun beni en acı verici ve zevkli şekilde gerip doldurduğunu hissederim.

"Beni sık, bebeğim," diye homurdanıyor, "seni izlememe izin ver."

Onun pis ağzı, onu sahiplenme, her şekilde ona sahip olma ve onun beni derinden doldurma ihtiyacımı körükler. Kalçalarımı sallamaya başlarım, dengemi korumak için göğsünü kullanırım. Nefesi ağırlaşır ve inlemeleri karanlığı doldurur. Elini uyluğumdan çeker ve göğsümün ortasından, göğüslerimin vadisinden geçerek parmakları boğazımı kavrayana kadar yukarı doğru kaydırır. Eli sıklaşıyor, parmakları nefes borumun kenarlarına bastırır ve beni öne doğru çeker.

Ağzım şiddetle onun ağzına çarptı, dişleri alt dudağımı çekiyor, dilime damlayan kanı çekecek kadar sert ısıırıyordu.

"İşte böyle," diye boğuk bir sesle ağzıma fısıldar, eli hala boğazımı sıkarken, diğer eliyle saçımı tutar ve başımı geriye doğru çekerek boynumu uzatır ve ona açar. Bu pozisyonda hiçbir kontrolüm yok, hareket edemiyorum ve o bunu biliyor. Dizlerimin üzerinde, kalçalarının üzerinde çömelmiş, başımı geriye doğru tutarak, kafa derimde bir acı hissederek, aşağıdan bana vurur.

ve boğazımdaki baskı, sistemimi sarsan zevki daha da artırıyordu.

"Sen çok iyi bir kızsın," diye boğazıma doğru homurdanıyor, "çok iyi." Konuşamıyorum, sadece onun için çığlık atabiliyorum, her derin itişte ve fısıldanan övgülerle kendimi daha da fazla kaptırabiliyorum.



Boş bir yatakta ve şiddetli kramplarla uyanıyorum. Artık hapın işe yaramaması konusunda endişelenmeme gerek yok galiba. İnleyerek çarşıftan yuvarlanıp sessiz yatak odasında ağır adımlarla yürüdüm ve hemen duşa girdim. Sıcak su sırtımdaki ağrıyı dindiriyor ama karnımdaki krampları durdurmuyor. Geceyi, cildimdeki ve bacaklarımdaki Lex'in kokusunu yıkadım, sonra kendimi havluya sardım ve banyoda bazı tuvalet malzemelerimi gördüğümü bildiğim çatı katındaki yatak odasına çıktım. Kendimi toparlayıp bol bir eşofman ve kazak giydikten sonra saçlarımı dağınık bir şekilde başımın üstüne topuz yapıyorum. Süpermarkete gidip birkaç şey almam gerekiyor ama Lex'in gitmeme izin vereceğini hiç sanmıyorum.

Artık burada kendimi tutsak gibi hissetmiyorum, ama özgür de hissetmiyorum.

Ayaklarım merdivenlerden aşağıya, kahve makinesinin vızıldadığını ve kahve döktüğünü duyduğum mutfığa doğru sürünüyor. Orada Lex'i değil, Gruff'u buluyorum.

"Gruff!" Ona gülümsüyorum.

Omzunun üzerinden bana bakar ve içini çeker. Yüzündeki morluklar, ona vurduğumdan beri çok azalmış ama belli ki hala atlatamamış.

"Hala burun meselesi yüzünden kızgın mısın?"

"Burnumu kırdın," diye homurdanıyor.

Omuz silkiyorum, "Sanırım ödeştik."

"Nasıl eşit olabiliriz ki?" diye

haykırır. "Sen beni kaçırdın."

Bir şey söylemek için ağzını açar ama hemen kapatır, dişleri birbirine çarpar.

"Lex nerede?" diye soruyorum, ondan kahveyi alırken.

"Meşgul, seni bana emanet etti."

"Bana bakıcı gerekmez."

Gruff alaycı bir şekilde, "Başın belada Wren, tabii ki bakıcıya ihtiyacın var." der.

Kaşlarımı çatıyorum, tüm bu bokun nasıl bana döndüğünü hiç anlamıyorum. Karşımdaki bu pislik ve şu anda kim bilir ne yapmaya gitmiş olan diğer pislik olmasaydı, bu karmaşanın bir parçası bile olmazdım.

Bunu fazla düşünmemeye çalışıyorum.

Bunların hepsi onlar için bir oyundu, ama işler çığırından çıktı. Ben bu oyunun bir parçası olmak istemedim, ama her zaman istediğimizi elde edemeyiz.

Karnım ağrılı bir şekilde kramp giriyor. Her zaman adet döngümün ilk günü falan şiddetli adet krampları çekerdim ama bu seferki beni gerçekten mahvediyor gibi görünüyor.

Gruff kaşlarını çatarak bana doğru adım attı, "Ne oldu?"

"Ah, bakın, büyük korkutucu adam endişeleniyor," dişlerimi sıkıyorum.

"Cidden, Wren, ne oldu?"

Elimi salladım, "Merak etme. Sadece doğa ana işini yapıyor."

Gruff gözle görülür şekilde irkilir ve bir adım geri atar, bu da beni güldürür.

Bana dalga geçiyor olmalı. Öyle olmalı. "Ben, şey, bir şey yapabilir miyim?"

Taburede dönerek ondan uzaklaşıyorum, gözlerim aniden davetsiz misafiri vurduğum koridora takılır. Boğazıma kusmuk gelir ve kendimi zorla geri döndürürüm.

Birini öldürdüm. Kabuslarım her gün bana bunu hatırlatıyor, yüzü rüyalarımda beni takip ediyor, vücudunun yere çarpma sesi kulaklarımda tekrar tekrar çınlıyor.

"Wren?" Gruff ısrar ediyor.

"Evet, aslında markete gitmem lazım."

"Olmaz."

Gözlerimi ona dikip, dikkatimi çeken görüntülerden zihnimi uzaklaştırmaya çalışıyorum, "Ne demek hayır?"

"Buradan ayrılamazsın."

Dişlerimi o kadar sıkıyorum ki, diş minesini kırılacakmış gibi hissediyorum. "Markete gitmem lazım. Birkaç şey almak istiyorum. Sonsuza kadar bu evde kalamam, Gruff."

"Bana Gruff demeyi kes," diye homurdanır.

"Peki, Ryker, markete gitmem lazım. Beni götür." O gülüyor, "İmkânı yok."

"Ryker!" diye bağıyorum. "Hiçbir şey olmayacak. Beni mağazaya götür, hatta senin eşlik etmene izin vereceğim ve beni hemen geri getirebilirsin."

Cümlemi bitirmeden başını salladı, "Yani kaçabilirsin?"

"Kaçamayacağım," bu doğrudur. Kaçamayacağımdan değil, dışarıda olsaydık kaçmak için her türlü fırsatın olacağına şüphe yoktu, ama kaçma ihtiyacını ya da isteğini artık hissetmiyordum. Yine korkutucu, ama olayları olduğu gibi kabul etmeyi öğreniyorum. Lex'e olan bu *duygular*, o dürtüleri durduruyor, kaçma ihtiyacını ortadan kaldırıyor ve onun yerine, ellerini kanla lekelemiş olmasına rağmen, ona yaklaşma arzusu koyuyor.

Yine alaycı bir şekilde güldü ve sesi sinirlerimi bozdu. "Yemin ederim." Tehdidimi tamamlamadım.

"Neye ihtiyacın var? Ben gidip adamlardan birini seni izlemesi için burada bırakacağım."

Kaşlarımı kaldırıyorum, dudaklarım memnuniyetle kıvrılıyor. Buralarda sadece erkekler gördüm ve ihtiyacım olan şeyleri satın alacak birkaç kişi olsa da, bu adamlar öyle değil. Kırılgan erkeklikleri bu darbeyi kaldıramaz.

"Gruff, hijyenik ürünlere ihtiyacım var, bilirsin, tampon, ped. Belki biraz ısıtıcı ped ve bolca dondurma. Oh, ve çikolata. Belki biraz patlamış mısır?" Yüzü dehşetle kaplanır, "Bir daha düşündüm de, Ainsley'i göndereceğim."

Telefonunu çıkarıp numarayı çeviriyor ama beşinci denemeden sonra sinirlenerek homurdanıyor, telefonuna dokunup tekrar kulağına götürüyor ama yine, aradığı kişi telefonu açmıyor olmalı ki, telefonu tezgahın üzerine fırlatıp, sanki onun aramalarını kaçıran benmişim gibi bana öfkeyle bakıyor.

"Gidiyor muyuz?"

"Hayır, beklemek zorundasın."

Dramatik bir şekilde iç çekiyorum ve bunu yapmamam gerek, *gerçekten* yapmamam gerek ama açıkçası biraz manipülasyondan kaçınmıyorum. "Peki, tamam, o zaman bütün gün acı çekmemi ve kanamamın devam etmesini istiyorsan," omuz silkiyorum, sanki bu büyük bir mesele değilmiş gibi

. Yani, bunların hiçbirisi olmayacak, en azından bugün için önlemimi aldım,
"ama sanırım bunu Lex'e açıklamak zorunda kalacaksın."

"Siktir." Diye homurdanır.

"Siktir." "Seçim senin, Gruff."

"Eşyalarını topla, eşyalarını toplamak için on dakikan var, sonra oradan çıkıyoruz."



" , bunu sevmedim," diyor Gruff, küçük süpermarketin önüne gelip devasa SUV'yi park ettiğimizden beri yüzüncü kez.

"Yani, daha az dikkat çeken bir araba alabilirdik, değil mi?" sorun buymuş gibi omuz silk.

Doğrusu, bu planı pek düşünmemiştim, sadece evden çıkmam gerekiyordu ve markete gitmem gerekiyordu. Oraya gittiğimde ne kadar gergin olacağımı düşünmemiştim. Sonuçta, iki kez biri beni öldürmeye çalıştı, önce gerçek babam olmayan babam, sonra da zararsız görünen bir hizmetçi. Ama gerçekçi olarak, burada olduğumu kim bilebilir ki?

Paranoia kafamın içinde yer almıyor, bu yüzden çenemi kaldırıp kapıyı açıyorum. Bugün hava sıcak, bu yüzden eşofman ve kazak giymek kötü bir seçim ama rahatlık yerine konforlu olmasını tercih ettim.

"Hey, bekle!" Gruff arabadan çıkmak için acele ediyor ve sonra hemen yanımda, elini koluma doluyor, sert ya da agresif değil, daha çok koruyucu bir şekilde.

"Sorun yok," diyorum, pazımı saran elini okşayarak, "ihtiyacımız olanı alıp eve gidelim."

O homurdanır ve park yerinden geçerek yolumuza devam ederiz. Ona yan gözle bakarım, yanımda çok yersiz görünür, tertemiz özel dikim takım elbisesiyle, İtalyan loaferları asfaltta gürültü çıkarır, adımları benim küçük adımlarımın asla ulaşamayacağı mesafeleri kat eder. Tamamen berbat bir çift gibi görünüyoruz. Mağazanın kliması bana bir kova su gibi geliyor, dışarıdaki sıcağı düşününce ferahlatıcı ve hızlıca taze ürünlerin bulunduğu reyonlardan birine geçiyoruz.

"Aynı anda market alışverişi mi yapıyoruz?" diye soruyorum.

Gruff beni koridorda sürükleyerek, aradığımızı bulana kadar sonunda dönüyor. Onun gerginliği benim de sinirlerimi bozuyor.

Burada, bu kadar açık ve halka açık bir yerde kendimizi savunmanın gerçek bir yolu olmadığını anlıyorum, Gruff'un gerekirse silahını çekip birini vurabileceği bir durum değil bu. Hayır, bu tür şeyler tanıkların olmadığı kapalı kapılar ardında yapılır.

Şehri yönetiyor olabilirler ama yine de kurallar var.

Ürünlerin bulunduğu bölümde durup raflardan ihtiyacım olan parçaları alıp Gruff'un kollarına veriyorum.

"Bu kötü bir fikir, Wren," diyor Gruff. Ona cevap vermek üzereyim ama Ryker'a döndüğümde onun ne kadar gergin olduğunu fark ediyorum. Kahretsin, şimdi suçluluk duygum içimdeki endişeyle savaşıyor.

"Sorun yok, bunu alalım ve gidelim."

"Başka bir şeye ihtiyacın yok mu?"

Birkaç ısı yastığı ve bir paket ağır kesici alıp başımı sallıyorum, "Bu kadar yeter, gidelim."

O rahat bir nefes alır ve koridorda geri dönmeye başlarız. Koridorun sonunda tanıdık bir yüz dikkatimi çeker.

"Kahretsin," diye fısıldayarak Ryker'ı tutup başka bir koridora çekerek saklanıyorum.

"Ne!?" diye fısıldadı.

"Onu tanıyorum," diye geçidin sonunda tanıdık yüzü işaret ediyorum. Griff, kişisel antrenörüm ve savunma sanatları öğretmenim. Bir zamanlar ona güvenip güvenmediğimi asla sorgulamazdım, ama Lex doğruyu söylüyorsa, Valentine'in

hayatım üzerinde büyük bir etkisi olduğu açıktı. Hala öğrenmem gereken çok şey vardı ama yeterince bilgim vardı.

Beni bu eğitime zorlayan Lawson mu yoksa Valentine mıydı? Her halükarda, ikisine de güvenilemezdi. Griff gerçekte kimdi?

Eskiden bu adama sorgusuz sualsiz güvenirdim ama şimdi ona baktığımda, onun da diğerleri gibi olduğunu anlıyorum. Daha önce fark etmediğim bir karanlık var, duruşunda, kendini kontrol eden bir canavar gibi, sarsıldığında serbest kalacak bir canavar.

"Kim o?" diye sordu Ryker.

"Adı Griffin, eskiden onunla antrenman yapardım."

"Tamam, ne olmuş yani?"

"Babamın yanında çalışıyordu."

"Hangisi?"

Gözlerimi deviriyorum, "Lawson."

"Muhtemelen Valentine tarafından eğitilmiş."

Kafamı sallayarak onaylıyorum. Bundan nefret ediyordum. Neyin gerçek neyin gerçek olmadığını, kime güvenebileceğimi kime güvenemeyeceğimi bilememekten nefret ediyordum.

Bunu bana o yaptı. Alexander Silver.

O ortaya çıkmasaydı hayatım gayet iyi olurdu.

Ama şimdi bildiklerimi bilseydim, onu tanımadan hayatıma devam etmek ister miydim?

Bu, başka bir zaman cevaplanacak bir soruydu.

Griff koridorun sonunda dolaşüyor, rafları inceliyor ve yakınlarda ikinci bir adam görüyorum, iri yarı bir adam ve daha küçük bir adamı köşeye sıkıştırıyor. Kahretsın.

"Buradan gitmeliyiz," diyor Ryker. "Hadi oradan."

"Eşyaları bırak," diyorum, "daha sonra geri geliriz."

"Hayır, alacağız," diyor Ryker, "geri dönmeyeceğiz."

Eminim ki, durum gerektirirse Gruff silahlarını kullanırdı ama ben öyle bir duruma gelmemesini umuyordum.

Gruff beni koridorda Griffin'den uzaklaşacak şekilde ters yöne yönlendirir, Ryker ise hala parlak pembe ve mor ambalajlı kadın ürünlerini kollarında tutmaktadır. Sinirlerim ve adrenalin içimde kaos yaratmasaydı, bu duruma gülerdim.

Birkaç sıra aşağıdaki koridordan geçip kapının önüne çıkıyoruz ve doğruca oraya yöneliyoruz, ta ki Griffin önümüze çıkıncaya kadar.

Gözleri bana dikilmiş, sert ama aynı zamanda yumuşak.

"Wren," Ryker elindeki eşyaları bir kenara itip silahına uzanırken, gözleri sola kaydı. Hareketlerini durdurdum, bunun bir hata olmaması için dua ettim.

"Griffin," diye selamladım.

Gözleri benimle Ryker arasında gidip gelir, hesaplar, ne olduğunu anlamaya çalışır. Eminim Lex ve benim hakkımda bir şeyler duymuştur ve herkes yanımdaki adamın Lex olmadığını bilir.

Griffin dikkatini tekrar bana çevirir, başımın üstünden ayak parmaklarımın ucuna kadar beni süzer, "İyi misin?"

Kaşlarımı çatıyorum ama başımı sallıyorum, "İyiyim."

"Silver'ın seni kaçırıp, incittiğini söylediler."

Başımı iki yana sallıyorum, "Bazıları doğru ama ben iyiyim."

"Hangileri?" diye homurdanıyor.

Burada ne haltlar döndüğünü hiç bilmiyorum, "Önemli değil."

"Güvende değilsin Wren," diyor Griff, Ryker'a bakıp sonra bana dönerek.

"Kimden?"

"Herkesten."

Gözlerim yaşlarla
doluyor.

"Buradan gitmelisin." Griffin yaklaşır, kaşları çatılmıştır.

"Dur," diye homurdanır Ryker, önüme geçer. "Ona zarar vermeyeceğim."

"Lawson zarar vermez mi?" diye bağırır Ryker.

"Bunu duydum, doğru olmadığı söylendi ama doğru mu? Lawson seni öldürmeye mi çalıştı?"

"Evet," diye onaylıyorum.

Griff başını eğip derin bir nefes alır, sonra bir karar vermiş gibi görünür. Bir elini Ryker'a uzatır ve cebini işaret eder, "Sadece bir kağıt ve kalem alacağım."

Ryker homurdanır ama başını sallar ve ikimiz de Griffin ceketinin iç cebine uzanıp küçük bir not defteri ve gümüş bir kalem çıkardığını izleriz. Bir kağıt parçası koparır ve üzerine bir şeyler yazar.

Griffin bir adım yaklaşır bize kağıt parçasını uzattığında Ryker beni vücudunun arkasına daha sertçe iter. Ryker kağıdı alır ama o cebine sokmadan önce ben de hızlıca görürüm. Bir telefon numarası.

"Sana öğrettiklerimi unutma," diyor Griffin, "Onu kullan ve kimseye güvenme." Gözleri tekrar Ryker'a kayıyor, sonra bana dönüyor. "Güvende kal Wren, hayatta kal."



e bakarsam bakayım, bir düşman var.

Krallığımı, bana ait olanı ele geçirmeye çalışan bir pislik. Şu an için ikisine de sahibim, hem Wren'e hem de şehre, ama tüm bu yeni bilgilerle ikisini de koruyabileceğimi merak ediyorum.

Ne kadar dalgın olduğum fark edilmedi değil. Adamlarım bunu açıkça söylemeseler de – bunu söylemek aptallık olurdu – bana sanki tamamen kendimi kaybetmek üzereymişim gibi bakıyorlar.

Yorgunluk beni tüketirken, malikaneye son birkaç adımımı atıyorum ve kapı koluna dokunduğumda, bir tür kötü hisse kapılmaktan kendimi alamıyorum. Artık o kadar da beyaz olmayan, kan ve kirle lekelenmiş beyaz gömleğime bakıyorum. Normalde bugün Ryker benimle olurdu, ama gerçek şu ki artık kimseye güvenemiyorum.

Aramda bir köstebek var. Lanet olası adamlarımın arasında bir köstebek var.

Bütün bu zaman boyunca Valentine ve Sendika'ya bilgi sızdırıyorlar. Planlarımı, iş ilişkilerimi, hatta Valentine'in değerli kızıyla ne sıklıkla yalnız kaldığımı bile.

Onu geri istiyor. Hem de çok.

Ama yine de bir şeyler yolunda değil.

Onu terk etti. Başka biri tarafından büyütülmesi için bıraktı, bu da bana onun kızını önemseyen bir adam olduğunu göstermiyor. Onu başka bir şey için istiyor. Aile işini devralmak için olduğunu sanıyordum ama artık buna inanmıyorum.

Valentine hakkında çok şey öğrendim ve her şey bana onun mirasını bir kadının yönetmesini istemeyeceğini söylüyor. O kadın düşmanı, kadınlara karşı acımasız ve bağınaz. Onu başka bir amaç için istiyor. Sendikanın ona verdiği talimatları görmezden geliyorsa, bu büyük bir amaç olmalı.

Ama ne?

Kapıyı sessizce açıp, girişe adım attım. Mutfaktan gelen yüksek sesler, Wren ve Ryker'in orada olduğunu gösteriyordu.

"Sadece ara!" Wren sinirli bir şekilde bağıyor.

"Lex'i beklemeliyiz!" diye Ryker, kanımı kaynatacak kadar öfkeyle bağıyor. Arkadaşım olsun ya da olmasın, o benim kadını. Benim. Ve kimse ona öyle konuşamaz.

Oraya dalıp, ona öyle konuştuğu için dişlerini dökmek istesem de, kapıyı sessizce kapatıyorum.

"Neden?" Wren iç çekerek, "Sadece kararını ver! Zaten sana vermedi!"

Koridorda sessizce yürürüm, eşikte dururum ama köşede gizli kalırım.

"Bekle, Wren."

"Neyi bekleyeyim?" Sesim küçük kuşumu o kadar korkutur ki koltuğunda zıplar. Bana dönerek, geniş yeşil gözleriyle önce yüzüme, sonra giysilerimin durumuna bakar. Elbette, bu onun beni görmesi için en iyi yol değil, ama ben buyum. Hoşuna gitse de gitmese de, o artık bunun bir parçası.

"Lex," Ryker derin bir nefes aldı.

"Ne bekliyoruz?"

"Ryker ve ben bugün küçük bir geziye çıktık."

Bu haber beni bir kamyonun çarpmış gibi sarsar. Onu evden çıkarmış! Şu anda onun için ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor. Öfkem kaynar ve kanım damarlarımdan fışkırır, öfkeli ve amansız.

"Onu dışarı mı çıkardın?" diye bağırırım. "Sen aptal mısın lan?" Cevap almalıyım. Nedenini öğrenmeliyim ama tek gördüğüm kırmızı. Onu tehlikeye attı. Onu bu evden çıkardı. Onu öldürebilir ya da kaçırabilirdi. Siktir. Mutfağın karşısına uçarım, yumruklarım kafatasına bir kaya gibi çarpar. Kafası yana doğru savrulur, ağzından kan fişkirir.

"Lex!" Wren'in sesi, kulaklarımda çınlayan öfkeye boğulur.

Yumruğum onun elmacık kemiğine çarpar ve tekrar vurmak için yumruğumu kaldırırım ama o bunu atlatmayı başarır ve kendi vuruşunu yapar. Mutfak fayanslarına kan tükürürüm, sonra bir vuruş daha yerim.

"Siktir git, Lex!" diye bağıır Ryker.

"Yeter!" diye bağıır Wren, küçük vücudunu mutfak adasının üzerinden sürükleyerek, tökezleyerek aramıza girer. İkimizden biri tekrar birbirine saldırmak isterse, onu geçmek zorunda kalırız. Ryker'ı korumak istercesine omuzlarını dikleştirerek bana öfkeyle bakar.

Kıskançlık beni sıcak ve ağır bir şekilde vurur, karnıma yumruk atar. "Onun suçu değil, ben yaptım."

Alaycı bir şekilde, "Boyun 1,60'tan uzun değil, küçük kuş, ve ıslak ıslak 55 kilo falan geliyorsun, onu sen *yaptın* diyorsun."

Gözlerini devirir, "Cinsiyetçi domuz olma!" diye bağıır. Gözlerinde çok fazla ateş vardır, öfkeyle savaşıyor çok fazla sıcaklık vardır, "Seni döveceğim."

"Ve ben bundan hoşlanırım," diye homurdanırım.

"Siz ikiniz de kafayı yemişsiniz," diye homurdanır Ryker, sandalyeye çökerek ağzını ceketinin koluyla siler.

Ellerim serbest kalan öfkeyle titriyor ama Wren, en az benim kadar öfkeli bir şekilde öne çıkıp avucunu göğsümün ortasına, kurumuş kanın üzerine ve çılgınca atan kalbimin üzerine bastırıldığında, bir cızırtı duyulur. Burnumun delikleri genişleyerek ona bakarım, öfkemin son kalıntılarını tutmaya çalışırım. Öfke kolaydır. Anlarsın.

Göğsümdeki bu lanet olası duygu, bu kolay değil.

Bu bir karmaşıklık. Bir karışıklık. Bir dikkat dağınıklığı.

Ama yine de elimi kaldırıp onun elinin üzerine koyuyorum ve diğer elimle onu kendime çekiyorum. Dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum, vücudumdaki savaşın aksine, o da beni öpüyor.

Bu kadınla başım çok büyük belada. Öyle ki, ikimizin de bu durumdan sağ çıkabileceğinden emin değilim.



Wren

Kaslarında gerginliğin arttığını hissediyorum, öfkesi dalgalar halinde yayılıyor ve omurgamdan aşağı titreme geçiriyor. Parmak eklemleri yarılmış, derisi kanla kaplı. Sanırım artık geri kalanıyla uyumlu hale geldi. Beyaz gömleği pas rengi lekelerle kaplı ve ceketinin ve pantolonunun da öyle olduğundan şüphem yok, sadece siyah oldukları için göremiyorum.

Neden bu beni tiksindirmiyor?

Parmaklarımın ucuyla gömleğinin iki düğmesi arasına giriyorum, parmaklarımın ucunda onun cildinin yakıcı sıcaklığını hissediyorum. Kalp atışları düzenli ve güçlü, dokunuşumun altında nabız gibi atıyor. Bana bakıyor, göz kapakları indirilmiş, gözlerinin gümüş rengi parlıyor.

Yavaşça, çok yavaşça, ağzının köşeleri gülümsemeye benzer bir şekilde yukarı kalkıyor. Bir kaşı kalkıyor ve eğiliyor, dudakları kulak mememe değdiğinde nefesi cildime fısıldıyor.

"Beni özledin mi küçük kuş?" Sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldıyor.

Ryker hala arkamda homurdanıyor ama şu anda yalnızız, sadece o ve ben. Vücudumda kaotik bir şekilde karıncalanmalar hissediyorum, beni ısıtıyor ya da belki de uyarıyorlar.

Tırnaklarım göğsündeki sert derisine batıyor ve o da kulağımı ısırarak, dişlerini derime sürterek karşılık veriyor. Kendimi ona kaptırmadan, doğru olduğunu bildiğim her şeyi unutmadan önce, geri çekiliyor ve bana pek de etkilenmediğini gösteren bir bakış atıyor.

"Bugün nereye gittin, küçük kuş?"

"Markete," omuz silkiyorum, elimi geri çekip parmaklarımı avucumun içine kısıyorum.

"Peki, mağazada başkası senin için alamayacağı neye ihtiyacın vardı? Şu anda ne kadar büyük bir tehlike altında olduğunu anlıyor musun?" Bana çocukmuşum gibi konuşuyor. Ve bu beni çok sinirlendiriyor.

"Beni tehlikeye attın," diye karşılık veriyorum.

Gözleri kısılır, "Beni zorlama."

Alaycı bir şekilde, "Kadın olduğum için markete gitmem gerekiyordu, çünkü kadınlar adet döngüsüne sahiptir. Senin güzel mobilyalarını kanla kirletmemek için bazı ürünlere ihtiyacım vardı," diyorum.

"Bu, neden başka birinin gidemediğini açıklamıyor."

Yüksek sesle gülüyorum, mutfağın sessizliğinde ses o kadar şiddetli ki kendimi irkiliyorum, "Oh, özür dilerim, buradaki sağ kolun insanları vurabilir ve işkence edebilir ama dışarı çıkıp kadın ürünleri almaya gidemiyor, yüzü yeşile dönüyor."

Lex gülümsemesini saklamak için dudaklarını seğirtti. Kafamın üzerinden Ryker'a baktı ve ben de dönüp onun omuz silktiğini gördüm. Acıması.

"Öyleyse ne bekliyorsun?" diye ısrar etti.

İç çektim. Eve döndüğümüz anda Griffin'i aramak istedim ama Ryker bana telefonunu ya da numarasını vermedi. Elbette, onun mantığını anlıyordum ama yine de ne yapmam gerektiğini söylemesinden bıkmıştım.

"Bugün birini gördüm, eskiden arkadaş olduğum birini. Daha fazla bilgi istiyorsak ona ulaşmamızı söyledi."

"Bu bir tuzak." Lex homurdanır.

"Hepiniz çok paranoyaksınız, biliyor musunuz?" Elimi belime koyuyorum. "Ben Griffin'e güveniyorum." Sayılır.

"Griffin mi?" Lex'in gözleri beni yerine çiviliyor. Oh, hayır. Başlıyoruz.



J Kıskançlık, benim pek tecrübe ettiğim bir şey değil. Sahip olmadığım ya da elde edemediğim pek bir şey yok, kıskançlık duymaya hiç gerek duymadım. Nasıl bir şey olduğunu biliyorum, bunu uygulamada gördüm ama vücudumdaki bu his, vahşi ve çılgınca. Kalbim hızlı atıyor, başım karıncalanıyor ve midem bulanıyor, hepsi de Wren'in hayatında başka bir erkeğin olması ihtimali yüzünden.

Onun *güvendiğini* söylediği bir adam.

Güven, değişken bir canavardır, birine güvendiğinizde, o kişi sizin üzerinizde güç sahibi olur. Sizi yıkabilir. Size ihanet edebilir. Sizi öldürebilir. Ve siz, sözde güven nedeniyle buna karşı körsünüz.

Güvendiğim çok az insan var. Onları bir elin parmaklarıyla sayabilirim ve bu sadece kendilerini kanıtladıkları için.

Wren anlamıyor.

Körü körüne güveniyor. Özgürce. Ama yanlış yere güvenmenin sonuçlarını anlamıyor, özellikle de bu hayatta.

Griffin, Valentine ile bağlantılı eski hayatından biridir ve o adam ve adamları hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da hepsinin, ama hepsinin yılan olduğu.

Wren'in karşılık vermeye karar verdiği anı görüyorum. Bu kadın hakkında, davranışları, tetikleyicileri hakkında çok şey öğrenmeye başladım ve omurgasını dikleştirip burun deliklerini genişletmesiyle, zehirli sözler söylemek üzere olduğunu anlıyorum.

"Sakın yapma," diye öfkeyle söylüyor.

Ben sırtarak, kıskançlığım biraz yatışır, "Ne yapmayayım, küçük kuş?"

"Bunu," diye elini sallayarak, "Bütün bu kıskançlık olayını. Kıskançlık yapamazsın, pislik. Griffin'i yıllardır tanıyorum. *Yıllardır*. Ona güveniyorum."

"Lawson'a güvendiğin gibi mi?"

Başını geriye atar ve eliyle yüzüme tokat atar. Acı keskin, yanaklarım ve çenem karıncalanır. Yavaşça başımı geriye çekip ona bakarım. Ryker araya girmek için ayağa kalkar ama ben hafifçe başımı sallayarak öne doğru adım atarım.

"Beni zorlama, Wren," diye homurdandım.

O da tam bunu yapar. Bütün vücut ağırlığını bana atar, beni uzaklaştırmaya çalışır ama onun zayıf vücudu benimkine karşı hiçbir şey ifade etmez. Onu yakalar, göğsüme çekip en yakın tezgaha doğru iterim, kollarını sabitlerim.

Kız çırpınıyor ama sonunda benden kaçamıyor. Asla kaçamayacak.

"Sen lanet olası bir pisliksin. Senden nefret ediyorum!"

"Hoşuna gitse de gitmese de," diye direnir ve onu yerinde tutmak için yeniden ayarlamam gerekir, "artık bunun bir parçasısın. Her şeyi ve herkesi sorgulamak zorundasın. Lawson seni büyüttü, seni büyüttü ve seni öldürmeye çalıştı!"

"Bu senin hatan!"

Öyleydi. Bu doğrudu.

Ama artık bununla ilgili yapılacak bir şey yoktu.

"Ne olursa olsun, Wren, önceki hayatındaki herkes, ama gerçekten *herkes*, artık yoklar. Tek sahip olduğun şey düşmanlar."

"Peki ya sen? Sen benim düşmanım mısın?"

diye ağlayarak sorar. "Hayır, küçük kuş, ben senin düşmanın değilim."

"O zaman ne?" Deli gibi gülüyor, gözyaşları yüzünden akıyor. Ağladığının farkında olup olmadığından bile emin değilim ama dudakları titriyor, gözleri buğulanıyor ve içimde bir şey bükülüyor. Sanki bıçak bıçağı karnıma saplanmış ve sonra bükülmüş gibi. "Sen benim parlak zırhlı şövalyem misin? Bizi kurtarmak için mi buradasın ve sonsuza kadar mutlu yaşayabilir miyiz?"

Ryker sessizce masadan kalkar, şişmiş dudağını ve yaralı kaşını ovuştururken önceki çatışmamızı unuttur. Bana şok ve endişe karışımı bir bakışla bakar. Bu küçük şeyin bana zarar verebileceğini düşünmüyor elbette. Ama reddedilen bir kadının öfkesi cehennemden daha şiddetlidir.

"Ben de öyle değilim," diyorum sonunda, artık yalnız kaldığımızda.

"O zaman ne, Alexander Silver? Düşmanım değilsen nesin?"

"Sadece senin."

Gözleri büyür, gözyaşları hala pembe yanaklarından süzülür.

"N-ne?"

Yavaşça, onu tutan ellerimi gevşetmeye başlıyorum, sanki korkmuş bir hayvanı sakinleştirir gibi elimi kaldırıyorum. Çenesini geriye doğru eğip, bakışlarını benimkilerle aynı hizaya getiriyorum.

"Sen bana aitsin Wren, sen *benimsin*. Ama sen benimsen, ben de senim. Bu iki yönlü bir yol."

"Sanki insanlar sahip olunacak şeylermiş gibi davranıyorsun." "Öyle değil mi?"

Kafasını salladı.

Başparmağımla dolgun alt dudağını okşadım ve bunun yol açtığı tüm vücudunu titreten sarsıntıya gülümsedim. "Hoşuna gitse de gitmese de, biz biriz. Seni asla bırakmayacağım. Birlikte hüküm sürüyoruz ve o düşmanlar, benim düşmanlarım ve onları alt edeceğiz. Birlikte."

"Bu savaş değil, Lex."

"Ah, ama işte burada yanıyorsun küçük kuş, her zaman bir savaş vardır." "Ama Griffin..."

"Babanın maaşlı çalışanı," diye sözünü kestim, "bu yüzden ona güvenilmez."

Kafasını salladı ve sinirli bir şekilde nefesini verdi. "Duş alman lazım."

Tartışmayı bitirmediğini biliyorum, sadece şu anda bir cevabı yok.

"Öyle." Ondan uzaklaşıp beklerken, kaçmasını beklerken, kaçmayınca başımı eğdim, "bana katıl."

Kafasını sallar.

"Bu bir rica değildi, küçük kuş."

Gözlerini kısar ve dudaklarını büzerek, "ve *hayır* cevabını kabul etmeyi öğrenmen gerekecek" der.

Benden uzaklaşır, mutfaktan çıkar. Merdivenleri ikişer ikişer çıktığını duyarım, odamı geçip tavan arasındaki yatak odasına gider. Bu gece bunu düzelteceğim ama şimdilik onu bırakıyorum.

Temizlik yapmaya gitmeden önce Ryker'ı aramaya çıkıyorum ve onu oturma odasında, viski ve buz torbasıyla otururken buluyorum.

"Ona hiçbir şey olmasına izin vermezdim," diyor bana, beni kapıda görünce.

"Bu Griffin, ne düşünüyorsun?"

Ryker kaşlarını çatarak, "Fazla bir izlenim edinmedim, onunla iletişime geçmek ister misin?"

Bir kez başımı sallarım. "Tek kullanımlık telefondan onunla iletişime geç. Ayarla. Halka açık bir yerde. Yalnız gelmesini istiyorum."

"Kulüpte mi?"

"Birkaç gün sonra yap. Valentine'in adamlarından birini kullanmayı düşünmeden önce takip etmek istediğim birkaç ipucu var."

"Onu öldürebilirdi, biliyorsun," diyor Ryker, "yalnız değildi, en az dört kişi daha gördüm, onu bırakıp gitti."

"Yanlış bir güvenlik hissi seni öldürecek, eski dostum." O yüzünü buruşturur, "evet, patron."

Ona talimatımı verip yukarı çıkıyorum, giderken gömleğimin düğmelerini açıyorum. Gömleğimdeki kan sızmış, cildimde soluk kırmızı lekeler bırakmış. Bir başka çıkmaz sokak. Ainsley bana isimler vermişti. Sendika ile bağlantılı olduğu iddia edilen kişilerin isimleri, ama ya bana hiçbir şey vermediler ya da benden çok onlardan korkuyorlardı. Ve bu büyük bir sorun olacaktı.

Hala kim olduklarını bulmaya yaklaşamamıştım ve Valentine kızını geri almak için planlarında giderek daha ısrarcı hale geliyordu.

Wren bunun bir savaş olduğunu düşünmüyor, ama bu şehirin gördüğü en kanlı savaş olacak.

Ve ben, sapık herif, sokakları onların kanıyla kırmızıya boyayacağım ve bana karşı gelenlerin cesetlerinin üstüne çıkacağım.

Sendika beni köşeye sıkıştırdığını, çıkışı olmayan bir tuzağa düşürdüğünü düşünebilir ve Valentine, Wren'i geri alabileceğine dair umut besleyebilir, ama ben her şeyden önce dirençli biriyim.

Beni itip kakabilirler, ama bu cehennemde ya da öbür dünyada bana ait olanı asla vazgeçmeyecektim.



İ h Duş aldıktan sonra çatı katındaki yatak odasına çıktım ve Wren'i yatağın ortasında kıvrılmış halde buldum. Nefesi düzenli ve sabitti, ben de odayı geçip ona baktım. Yanına kıvrılmış, elleri yüzünün altında, dağınık saçları yastığın üzerinde alevler gibi uzanmıştı.

Eğilip kollarımı vücudunun altına soktum. İnledi ama onu kaldırmama izin verdi, odadan çıkıp ana yatak odasına dönerken onu göğsüme yasladım.

"Yalnız uyuyabilirim," diye uykulu bir şekilde mırıldanıyor, yüzünü göğsüme gömüyor.

"Bu işler öyle yürümez," diye fısıldıyorum, kapıyı tekmeleyerek açıp onu yatak odamdaki çift kişilik yatağa yatırıyorum. O

kalkıp gitmiyor, bunun yerine yatağın ortasına kayıyor ve battaniyenin altına gömüyor kendini, bir gözü çarşafın üzerinden beni izliyor.

Anahtarı çevirip yanına uzanıyorum, onu kendime çekip kollarımı etrafına doluyorum. Derin bir nefes alıyor ve işaret parmağını göğsümde daireler çizmeye başlıyor.

"Bu tesisten ayrılmamalıydın," diye söylüyorum bir süre sessiz kaldıktan sonra. "Beni sonsuza kadar kilitli tutamazsın."

"Yapabilirim," diyorum ona, "kiminle uğraştığını unutma küçük kuş."

"Sanki unutabilirmişim gibi, Lex," diyor, benden uzaklaşmaya çalışarak.

Onu bir milim bile bırakmıyorum. "Sen bana aitsin ve seni benden almak isteyen insanlar var."

"Bunu zorlaştırıyorsun," diye cevap veriyor. Benimle yaşamak, onun için asla kolay olmayacaktı. Ama buna alışacaktı. Ve yerini öğrenecekti.

Nefes alıştı düzelene ve bana yaslanıp gevşeyene kadar sessizce yatıyoruz, sonunda tekrar uykuya dalıyor.

Ama ben uyumuyorum. Orada yatıyorum, karanlık tavana bakarak onu kollarımda tutuyorum.

Onun için hissettiğim her şey çok büyük, çok güçlü, çok şiddetli geliyor, Valentine ve Sendika'yı unut gitsin, onun şu anda olduğu yerde kalması için tüm dünyayı bile göze alırım.

Bu artık intikamdan daha fazlası. Şehirden daha fazlası.

Hiç evlenmeyi düşünmemiştim. Ya da düşünmüştüm, ama soyumu devam ettirmek anlamında, daha fazlası değil. Ama onunla birlikteyken, her şeyi istiyorum. Evliliği ve benim soyadımı taşıyan, onun ateşini taşıyan çocukları istiyorum. Düşmanlarımız öldürüldüğünde ve şehir ayaklarımızın altında olduğunda, onun yanımda durmasını istiyorum.

Yatağın başucundaki masada telefonum yüksek sesle titriyor, titreşimler masanın çerçevesini sallıyor. Hızla uzanıp telefonu alıyorum ve ekranda yanan isme bakıyorum. Kaşlarım çatılıyor. Ainsley beni aramamış. Ryker'ı aramış.

Nazikçe Wren'i bedenimden ayırıp telefona cevap veriyorum, yatak odasından çıkana kadar tek kelime etmiyorum.

"Ainsley," diye selamlıyorum. "Boku yedim."

Evin ikinci katı karanlık ama adamlarımın buralarda bir yerde olduğunu biliyorum. Onları aramaya gitmiyorum, bunun yerine merdivenlerden çıkıp ofise gidiyorum ve nesillerdir ailemize ait olan masanın arkasındaki koltuğa oturuyorum.

"Ne oluyor?" diye soruyorum.

"Bir şey yaptım, Lex," sanki koşuyormuş gibi telefonda ağır ağır nefes alıyor. Ayaklarının düzenli ritmi, düzensiz nefesinin sesine eşlik ediyor. "Peşimdeler."

"Kim?"

"Sendika."

Omurgam dikleşir, elim masanın üzerinde yumruk haline gelir. "Ne yaptın, Ains?"

"Sana ulaşmam lazım," diyor Ainsley, "Ama şimdi olmaz, bunu bekliyor olacaklar. Kullanabileceğin şeylerim var, Lex. Hepsine sahibim."

"Ainsley, geleceklerini nereden biliyorsun?"

Gülüyor ama gülüşünde mizah yok. "Mesajı açık ve net aldım." "Nereye gidiyorsun?" Yumruğumu masaya vuruyorum. "Seni koruyabiliriz."

"Hayır, koruyamazsınız. Onları küçümseme, Lex, onlar hepimizin tahmin edebileceğinden daha büyükler. *Her şeye* sahipler. Valentine onlar için bir piyon. Daha fazlası değil. Ellerini kirletmeyi sevmezler ama inan bana, gerekirse kirletirler."

"Ne öğrendin?"

"Her şeyi Lex, hepsini. Telefonda anlatamam, fırsat bulduğumda geri döneceğim."

"Peki Ryker?"

"Ona benim için söyler misin?"

"Ben senin ayakçın gibi mi görünüyorum?"

O gülüyor, "Sen bir pisliksin. Lütfen, ona söyle."

Ben iç çekiyorum.

Ainsley bu ekibin bir parçası olmamalıydı. Uyum sağlayamadı. Ama Ryker'ın ona olan takıntısı sayesinde onu yine de ekibe aldım ve o zamandan beri Ryker kadar önemli hale geldi. Silah arkadaşı.

"Tabii. Kendine dikkat et, bana o bilgiyi getir." "Evet, patron."

Telefonu kapatır. Birkaç dakika sonra hattı tekrar denerim ama tek duyduğum bağlantı kesildi mesajıdır. Aferin kızım.

Eğer o haklıysa ve sendika, arkasında bir ordu olduğunu bildiği halde onu korkutacak kadar büyükse, o zaman açıkça onların gücünü hafife alıyorum demektir. Ryker'ı arar ve onun mesajını iletirim, sonra Ryker'ın küfürler yağdırmasına aldırmadan telefonu kapatırım.

Ainsley akıllıdır. O bir savaşçıdır. Ben bu işi çözene kadar kendi başının çaresine bakabilir.

Hâlâ babamın bana bildiklerini anlatmasını bekliyorum ama aramalarımı görmezden geliyor, bu da bana bir şeyler sakladığını ve beni karanlıkta bıraktığını gösteriyor.

Ve bu beni çok kızdırıyor.

Başka bir şey yapamayacağımı anlayınca, Wren'in yanına geri dönüyorum ve onu bıraktığım pozisyonda buluyorum. Uyuyabileceğimi sanmıyorum ama en azından ona sarılabirim.

O, içimdeki canavarı sakinleştiren bir panzehir. Beni zorluyor, sınıyor, öfkeliendiriyor ama ben her zaman bir tasma takıyorum. Onun eline doladığı, beni sıkıca tutan bir tasma. Onunla birlikteyken, kendimi kaybetmekten, çok ileri gitmekten endişelenmiyorum. Herkesin bana boyun eğdiği bir dünyada, bana itaatsizlik eden ve sınırlarımı test eden birinin olması güzel.

Onun sıcaklığı beni bir battaniye gibi sarıp sarmalarken, ben de yatağa doğru daha da ilerliyorum.

Tüm bu boktan şeyler hiçbir yere gitmiyor, yarın da burada olacak, o yüzden bu gece

Bu geceyi yaşıyorum. Yanımdaki huzuru ve sıcak bedeni yaşıyorum ve kanlı ve parçalanmış bedenimden koparılan kadar yaşamaya devam edeceğim.



"Onu aradın mı?" Wren öfkeyle sorar.

Ryker derin bir nefes aldı.

Ainsley kaçalı ve Ryker Griffin'le iletişime geçeli dört gün oldu.

"Evet, Wren, onu aradım," diye onaylıyor Ryker.

Wren dudaklarını büzüp ona sert bir bakış attı. "Neden benim aramama izin vermedin? Senin aramandan pek de memnun olduğumu sanmıyorum."

"Çünkü sen safsın!" diye bağırır Ryker.

Ona sakinleşmesini söylemek için bir bakış attım ve hoşuna gitmese de, hafifçe başını salladı. "Bak, Wren, biz bu işi senden çok daha uzun süredir yapıyoruz, bu tür durumlarla başa çıkmanın yolları var."

Ryker bana dönerek derin bir nefes alır ve şakaklarını ovuşturur. "Bu gece. Saat 11'de kulüpte."

"Geliyorum!" diye bağırır Wren.

"Hayır," Ryker ve ben aynı anda söyleriz.

"Beni karanlıkta bırakamazsınız!" diye bağırır, "bu boktan işin bir parçası olmamı istiyorsanız, bilmem gerek. Peşimde neyin olduğunu anlamam iyi olur. Ben büyük bir kıyım, kendimi koruyabilirim ve hazırlıklı olmam gerek." Gözlerini kısarak, inatçı çenesini, gözleriyle yalvarırken ağzının düz ve öfkeli kalışını izlerim.

Siktir.

Bu lanet kadın. Beni mahvedecek. "Peki." diye homurdanırım.

"Ne!?" Ryker ve Wren aynı anda söylüyorlar.

"Gelebilirsin ama yanımdan ayrılmayacaksın, anladın mı?" "Evet."

"Lex, ciddi olamazsın, o bir yük." "Sözlerine dikkat et."

"Patron, yapma."

"Onu ne pahasına olursa olsun koru. Birkaç adam topla, kulübün her yerine, kapıya, lanet tuvaletlere yerleştir. İçeri girmeden önce herkesi aramak istiyorum, istisna yok. Hemen yap. Hallet bu işi."

Ryker iç çekerek çenesini eğdi ve Wren ile beni mutfakta bırakarak çıktı. Wren ellerini fincanının etrafına doladı ve kazandığı zaferden memnun bir şekilde sırttı.

"Beni sına, Wren. Bunu izin veriyorum çünkü geçmişiniz var ama sana yanlış bir bakış bile atarsa, onu öldürürüm."

"Anladım."

"Aferin

kızım."

Sözlerimin yol açtığı küçük gülümsemeyi saklamaya çalışır ve yanaklarına yayılan kızarıklık sikimi sertleştirir.

O kızarıklığın ne kadar ileri gittiğini gördüm.

Başımı yana eğip onu izliyorum, saçını omzunun üzerinden çekişini, gözlerinin benden başka her şeye bakışını. Dişleri alt dudağını ısırtıyor.

"Küçük kuş," diye fısıldıyorum.

Gömleğimin düğmelerini açmaya başladığımda gözleri benimkilere doğru yükselir.

"Duş alacağım. Sen de gel."

Cevap beklemeden, tabureden kalkıp peşimden geldiğini duyunca ağzım kıvrıldı.

O benimdi. O da bunu biliyordu. Ben de biliyordum. Onu asla bırakmayacaktım.



, merdivenleri çıkarken sırtını izlerim ve sonra uzun koridordan geçip ana yatak odasına giderken onu takip ederim. Orada gömleğini çıkarır.

Onun iyi şekillendirilmiş kaslarının hatlarını takip ediyorum, bir kedinin ölümcül zarafetiyle kaslarının gerilip gevşemesini izliyorum. Işık, cildinde iz bırakan gümüş rengi yara izlerini yakalıyor ama bu, onun acımasız güzelliğine katkıda bulunuyor. Banyoya girip duşu açarken bir kez bile bana bakmıyor.

Duşun kapısının açıldığını duyana kadar bekledikten sonra kıyafetlerimi çıkarıp çıplak olarak banyoya giriyorum. O, bir kolunu uzatmış, avucunu fayanslara dayamış ve başını eğmiş, suyun ensesine çarpması için başını aşağı eğmiş olarak şelale gibi akan suyun altında duruyor.

Onun arkasına giriyorum, elimi omurgasına doğru kaydırıyorum, dokunuşumla kaslarının seğirmesini izliyorum.

Bir canavara aşık olmuştum.

Sapkın bir krala.

Canavarlardan kaçamıyorsan, onlara katılırsın. Onların yanında durur ve etrafındaki dünyanın yanışını izlersin.

Parmaklarım onun yara izlerinin çizgilerini takip eder, sonra göğüs kafesinin çıkıntıları boyunca fısıldayarak kıvrımı takip eder ve avucumu sol göğüs kasının üzerine düzleştirebilene kadar ilerler, kalbinin atışı elim altında düzenli bir vuruşla atar.

Vücudu dokunuşumla gözle görülür şekilde titrer.

O, kararmış ruhuna kadar her santimetresi muhteşem bir sanat eseri.

Öne eğilip dudaklarımı omuz kemiğine bastırıyorum, cildi ağzımın altında ıslak ve kaygan.

"Küçük kuş," diye

hırıltıyla söylüyor.

"Bana dokun," diye

yalvarıyorum.

Yavaşça dušta dönerek kalçalarımı kavrar, gözleri çıplak tenimin her santimini yutar. Elleri karnımdan göbeğime doğru kayar, vücudumun kıvrımlarını takip ederek göğüslerimi avuçlar, parmakları meme uçlarımı sıkıştırır, zevk ve acı arasındaki eşiği aşana kadar onları çevirir.

Ağzım bir çığlık atarak açıldığında, o sesimi dudaklarıyla yakalar, dili benimkiyle düello yapmak için dalar.

Arzu içimi kaplar, kan hızla kalbime akarak uyluklarımı karıncalandırır ve amımı sıkılaştırır.

Saçlarım ıslak ve sırtıma yapışmış, ağzım onun sert öpücüklerinden şişmişken, o dizlerinin üzerine çöküyor, bacaklarımdan birini omzuna atıyor ve dilini klitorisime bastırıyor, ustaca ucuyla klitorisimi okşayarak dizlerimin titremesine neden oluyor. Alaycı öpücükler ve sert yalamalar arasında gidip geliyor, hassas eti ağzına çekiyor, ben onun yüzüne sürtünerek merhamet dilenene kadar. Beni sürekli uçurumun kenarında tutan, zevk ve acı dolu bir dünyayı vaat eden dikey düşüşe giderek yaklaşan bir kurtuluş için yalvarıyorum. İki parmağını içime soktuğunda, parçalanıyorum. Çığlıklarım duvarlarda yankılanıyor, bizi dušta çevreleyen cam panelleri titretiyor ve artık dayanamayacağımı düşündüğümde, parmaklarını kanalımda kıvrıyor ve vücudumdan bir tane daha çıkarıyor, beni kontrolsüz bir şekilde titretmeye bırakıyor. Yavaşça, karnıma ve göğüslerime öpücükler kondurarak, tam boyuna yükseliyor, dudaklarıma alaycı bir öpücük konduruyor

dudaklarıma alaycı bir öpücük kondurur, sonra beni sertçe döndürür ve ellerimi zorla dışarı çıkarır, avuç içlerimi fayanslara bastırır.

Bacaklarımı tekmeliyor, ayırıyor ve penisini girişime hizalıyor.

"Senin amını hayal ediyorum, küçük kuş," diye homurdanır, sikinin başı beni açmaya başlar.

Ağzından çıkan pisliklere inlerim ama o ileri doğru piston yapıp beni sikine saptadığında ses boğazımda kalır. Omurgama bastırır, kıvrılmasını zorlar, böylece kığım dışarı çıkar ve bir eliyle beni yerinde tutarken, diğer eliyle kalçamı morartacak kadar sertçe kavrar, kalçalarını hareket ettirir, her itişte daha derine girer.

Kalçalarını döndürerek hareketlerini yavaşlatır, dizlerini büküp daha da içeri girerken parmaklarıyla etimi yoğurur, penisinin başı içimdeki tatlı noktaya sürtünür.

Gözlerim geriye doğru yuvarlanıyor, önceki orgazmlarımın etkisinden kurtulmaya çalışırken, vücudumu sıkıca, çok sıkı çekiyor, kırılacak gibi.

"Evet, Lex," diye inliyorum, "Oh, lanet olsun." "Söyle bana," diye hırıltıyla söylüyor.

"Ben seninim," diye cevap veriyorum, hiç tereddüt etmeden.

Elini ıslak saçlarımı avuçlayarak omurgamdan yukarı doğru kaydırıyor, parmaklarıyla saç köklerimi kıvrıp çekiyor, başımı geriye doğru çekerek boğazımı eğiyor. Çok ince bir çizgide dolaşıyorum, saçlarımın çekilmesinden kaynaklanan keskin acı, içimde oluşan yoğunluğu daha da artırıyor.

Parmakları daha sıkı kıvrılır, kalçaları bana tekrar tekrar girerken kafa derim acır, ıslak tenlerimiz müstehcen bir sesle birbirine çarpar.

"Sen benimsin," diye bağılıyor, "sadece benim. *Her zaman* benim."

"Evet!" Gözlerimin arkasında yıldızlar patlamaya başlarken sesim gerginleşiyor.

"Benim için boşal, küçük kuş," diye homurdanıyor. "Senin benim sikimin üzerinde boşaldığını hissetmek istiyorum."

O kadar sert giriyor ki kemiklerimin titrediğini hissediyorum ve sonra boşalıyorum. Hayır, uçuyorum. Tüm vücudum geriliyor ve sonra... gevşiyor.

Çılgılığım bana geri yansıyor, kalbim göğsümün duvarını delip geçecekmiş gibi atıyor, kaburgalarıma neredeyse acı verecek kadar vuruyor ama doruk noktası vücudumda kaos yaratmaya devam ediyor. Kaslarım spazm geçiriyor, duvarlarım sıkışıyor ve ayak parmaklarım kıvrılıyor.

Lex arkamda homurdanıyor ve kükrüyor, içime boşalırken itişleri spontan hale geliyor ama sertliği azalmıyor. Beni doldurduğunu hissediyorum, duvarlarım ondan son damlasını bile çekiyor.

Eli nazikçe saçımı bırakıyor ve ben başımı öne eğiyorum, boynumun arkasındaki gergin kasları gererek. Hala kalçalarımı tutuyor, penisi hala içimde derinlerde gömülü, üzerime eğiliyor ve omurgama en hassas öpücükleri konduruyor, az önce neden olduğu yıkıma tamamen zıt bir şekilde. Yumuşakça, kolunu belime doluyor ve beni ayağa kaldırıyor, sırtımı göğsüne bastırırken penisi içimden çıkıyor. Eğilip bir sünger ve sabun alıyor, krem si sıvıyı yüzeye döküyor ve sonra soluk tenime sürüyor. Sabun, ısınmış tenime soğuk geliyor ama çok iyi hissettiriyor. Vücuduma, göğüslerimin tepesine, karnımın sıkı çizgisine sabun sürerken tüylerim diken diken oluyor. Saçlarımı kenara çekip köprücük kemiklerime ve boğazıma ulaşıyor, hassas tenime sünger i gezdiriyor.

Beni döndürüp çömeldiğinde, sünger i uylukları mın üzerinde gezdirip sonra bacakları mın arasına daldırdığında onu durdurmadım. Yumuşaklığı merkezime bastırdığında, cildimdeki onun izlerini yıkayarak silince sıçradım.

Bana, sanki dünyadaki en değerli şeyimmişim gibi davranıyor. Sanki nadir bulunan bir mücevhermişim ve bir an bile gözünü benden ayırırsa kaybolacaktım gibi.

Öldüren, işkence eden, sakat bırakan eller, şimdi saçları mı okşuyor. Kafamı düşün altına eğip saçları mı daha da ıslatıyor. Sonra şampunu saçları ma sıkıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyorum.

"Seni seviyorum," diye cevaplıyor rahatça, parmakları saçları mı köpürtmek için tararken.

Parmakları kafa derime her bastığında gözlerim geriye doğru yuvarlanıyor.

Onun beni *sevmesine* izin veriyorum.

Alexander Silver adlı kabusun bana bakmasına izin veriyorum.



Ren tavan arasındaki yatak odasından çıkar ve kapıyı arkasında yavaşça kapatır.

"Muhteşem görünüyorsun," diyorum ona, gözlerimle onu baştan aşağı süzerken. İnce askılı, dekolteli siyah ipek bir elbise giymiş, kumaş vücudunu çok sıkmadan ortaya çıkarıyor ve uyluklarının ortasına kadar uzanıyor, böylece kremsi uyluklarını rahatça görebiliyorum. Ayakları bir çift topuklu ayakkabıya sıkışmış ve tüm saçlarını bir omzuna atmış, bukleler göğüslerinin üzerinde zıplıyor.

Gözleri benimkilerle buluştu, sonra dudaklarıma ve vücudumun geri kalanına kayd.

Griffin ile buluşmamızın tamamen normal görünmesi gerekiyordu. Savaşa hazır bir şekilde ortaya çıkarsak, insanlar aramızda bir yabancı olduğunu fark ederlerdi, bu yüzden kömür grisi renkli bir takım elbise giydim, beyaz gömleğimin üst düğmeleri açık, ceketimin düğmeleri ise iliklenmiş durumda.

Ellerim ceplerimde ama ellerim onun tenine dokunmak, parmaklarımın altında yumuşaklığını hissetmek için kıpırdanıyor.

Merdivenlerin altına vardığımızda kolunu tutuyorum ve mevsim normallerinin altında soğuk bir geceye çıkıyoruz. Bulutlar karanlık gökyüzünü kaplıyor, ay kalın bir örtünün altında boğuluyor ve rüzgâr mülkün etrafını çevreleyen meşe ağaçlarını sallıyor. Wren SUV'nin arkasına kayıyor ve ben de onu takip ediyorum, diğer tarafa oturmaya çalıştığında onu kendime doğru çekiyorum.

Kafasını sallıyor ama yine de yanıma yerleşiyor.

Uzun yolu inmeye başladığımızda, lastiklerin altında çakıl taşları çıtırdıyor.

Elim tembelce çıplak omzunda daireler çiziyor, "Bu gece dikkatli olmanı istiyorum," diyorum ona.

"Ben iyiyim," diye iç geçirir.

Bunun bir yalan olduğunu düşünmeden edemiyorum. Kasıtlı bir yalan değil ama içimde ağır bir önsezi var.

Bu bir tuzak.

Bir pusu.

Artık Wren'e sahip olduğum için, ondan ayrılmaya dayanamazdım. O benim için bir uyuşturucu gibiydi ve tüm bağımlılar gibi, ona her geçen gün daha fazla ihtiyaç duyuyordum.

Bencil miydim? Elbette öyleydim.

Onu yanımda tutmanın yarardan çok zarar getirdiğini biliyordum, ama şu anda bir tehdit var ve onu öylece geri veremem. Marcus Valentine onu bir şey için istiyor ve bunun onun boktan mirasını sürdürmek olmadığını biliyorum. Sendika şimdiye kadar iki kez onun hayatını tehdit etti. Her iki seferinde de o benimle birlikteydi.

Kontrolümü

kaybediyordum. Bunun
olmasına izin
veremezdim.

Bu gece dışarı çıkmamız sadece bilgi amaçlı değildi, bize baskı yapan tüm pisliklere dirençli olduğumuzu kanıtlamak içindi. Bizi bastıramayacaklar. Onlardan korkmuyoruz.

Burası uzun zamandır benim şehrim ve Silver'ların da muhtemelen onların hayatta olduklarından daha uzun süredir. Anahtarı almak için onu benim soğuk, ölü parmaklarımdan söküp almaları gerekecek.

"Küçük kuş," çenesini kaldırdım, "Öyle olacağını biliyorum, ama yine de ciddiymim, yanımdan ayrılma."

"Sanki izin verirmişsin gibi," diye alaycı bir şekilde alay etti.

Başparmağımı dudaklarının arasına soktum, o da dolgun dudaklarıyla parmağımı sararak emdiğinde iniltiyi bastırdım. "Bu ağız başına bela açacak," diye uyardım.

Kaşlarını kaldırarak meydan okurcasına sorar, "Bu beni mi, yoksa seni mi belaya sokacak?"

Gülüyorum, ah, o ağız beni başımı büyük belaya sokabilir. Dişleri parmağımın derisini sıyrıyor, sonra parmağımı bırakıp öne eğilip boynumu öpüyor. Geri çekildiğinde kaşları çatılmış, gözleri sanki kafasındaki soruların cevaplarını arıyormuş gibi yüzümü tarıyor. "Ne oldu?" diyorum.

Kafasını sallar, başka yere bakar, "Hiçbir şey."

Yalan söylüyor.

"Gel, küçük kuş," onu geri çekiyorum, "o kafanın içinde neler oluyor?"

"Geldik," diye araya girer şoför, Wren'e benim kucağımdan kurtulup arabanın diğer tarafında onun için açık tutulan kapıdan çıkması için mükemmel bir fırsat verir. Adamım yakınımda durur, emredildiği gibi vücudunu onu korumak için kullanır.

Valentine ya da hatta Sendika bile bu tür bir sadakate sahip miydi? Bir kadını korumak için, kendi bedenini kullanarak onu yaklaşan saldırılardan korumak anlamına gelse bile? Bundan şüpheliydim.

Ona kapıyı gösterir, ben de hemen arkasından gireriz. Ryker çoktan buraya gelmiş olmalı ve Griffin de bir saat içinde gelmiş olacaktır.

Kulübün alt katına doğru ilerliyoruz, dikkatli gözlerin onların eylemlerini yargılayamayacağı bir yerde stres atan figürlerin arasından geçiyoruz.

"Bu şehir gerçekten yozlaşmış," diyor Wren, bizi balkona götürecek asansöre bindiğimizde. Saldırıdan sonra onarılmış, camlar bu tür bir olayın tekrar yaşanması ihtimaline karşı güçlendirilmiş. Sendika bu savaşın gizli kalıp kalmamasını umursamıyor gibi görünüyor, doğrudan bağlantıları olmadığı için suçlanamazlar. Ofislerindeki rahat koltuklarında oturup, yarattıkları karmaşayı izliyorlar.

Kendilerini tanrı sanıyorlar. Ne kadar yanıldıklarını kanıtlayacağız.

Kapılar kapanırken, "Herkesin içinde biraz karanlık vardır" diyorum.

"Bunun için suçluluk duymuyor musun?" diye soruyor kaşlarını çatarak.

"Biz olmasak, başkası olur," diyorum ona dürüstçe, "bu şehri ve yeraltını yüzlerce yıldır kontrol ediyoruz, ikimiz de

. Silver ailesi sokakları temiz tutar."

O gülmeden güler, "Temiz falan değil Lex, sen uyuşturucu, silah ve para kaçakçılığı yapıyorsun."

"Evet, yapıyoruz," diye onaylıyorum, "ama ben şahsen yapmıyorum, sadece yapanları kontrol ediyorum. Ben olmasaydım, sokaklarımızdaki uyuşturucular daha kötü ve kirli olurdu, silahlı şiddet şimdikinden on kat daha kötü olurdu. Çeteler, pezevenkler ve torbacılar burayı yönetirdi, biz bunun olmamasını sağlıyoruz."

"Sen şahsen yapmıyorsun, ama birini öldüreceksin." "Hak edenlere, evet."

"Peki ya Valentine?"

"Valentine bir parazit, küçük bir kuş, köpekbalıklarıyla yüzen küçük bir balık. Bu şehri ele geçirebileceğine inanıyor."

"Yani bu sadece bir güç gösterisi mi?"

"Hayır, o annemi öldürdü. Sen benim intikamımdın, ta ki..."

"Senin piyonun olana kadar." diye bitirir.

"Artık bundan daha fazlasısın."

Derin bir nefes alır ve "Onu öldürecek misin?" der.

"Eninde sonunda, ama şu anda halletmem gereken daha büyük sorunlar var." "Ne gibi?"

"Sendika."

Kafasını sallar, "Hepsi çok politik." Gülerek, "Evet."

"Peki ya ben bu işin bir parçası olmak istemiyorsam ne olacak?" Kısa bir sessizlikten sonra sorar, "Beni bırakacak mısın?"

"Hayır," cevabım hızlı ve keskin. "Sen benimsin küçük kuş, bunu çok yakında anlayacaksın."

Balkona çıktığımızda bu konu hakkında başka bir şey söylemedi. Hoparlörlerden müzik çalıyor ve dans pisti müziğe göre kıvrılan ve titreyen bedenlerle doluydu. Birkaç hafta önceki olay unutulmuştu.

Alkol kokusu etrafımızı sarmış, ama havada başka bir koku da var. Metalik ve boğucu bir koku, ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum.

Ryker kanepede uzanmış, parmakları arasında küçük bir bardakta viski tutuyor ve dizine yaslanmış. Gözlerini sıkıca kapatmış, burnunun köprüsünü sıkıyor.

Ainsley saklandığından beri ondan hiç haber almadık. Ryker çılgına dönmüş durumda ama bu Syndicate ile olan meseleyi daha da zorlaştırıyor. O bilgiye ihtiyacımız var. Bu meseleyi çözene kadar Ainsley iyi olacak ve beladan uzak duracaktır.

"Gruff," Wren sağ elimin yanına oturuyor ve Ryker onu durduramadan viskisini alıyor ve bir dikişte içiyor. "Bu iyi mal."

"Evet, öyle," diye homurdanır Ryker, "Ve sen az önce içtin."

Garsona parmağımı sallayıp içki siparişi veririm, karşımdaki koltuğa yerleşir ve Wren'i yanıma çağırırım.

Bana bakıyor, yüzü ağzının söylemek istediklerini anlatıyor. Temel olarak, siktir git.

"Küçük kuş," diyorum, "Arabada ne hakkında konuşmuştuk?"

Homurdanır ama kalkar, kısa mesafeyi geçip yanıma oturur. Onu belinden tutup kendime doğru çekerim, vücuduma sıkıca sararım.

"Haber var mı?" diye Ryker'a soruyorum.

O başını sallar, "Griffin yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta görüldü. Onu yeraltından geçirecekler."

"İyi."

Şimdi bekleyeceğiz.



Lex benim yanımda gergin, soğukkanlı ve sakin davranıyor ama vücudu saldırmaya hazır bir yılan gibi gergin, kasları sert, parmakları elindeki cam bardağı o kadar sıkı sıkıyor ki kırılmasından korkuyorum.

Bundan nefret ediyor.

Kontrolü

kaybetmekten.

Tehditlerden.

Bu adam her şeye sahipti ve hiç sorgulanmamıştı, ama şimdi durum farklı. Düğümler çözülüyor ve o, bütün resmi anlamadan çılgınca onları sıkılaştırmaya çalışıyor.

Bu dünyanın nasıl işlediğini, işlerin nasıl yürüdüğünü hiç anlamıyordum ama bunun böyle olmaması gerektiğini biliyordum. Kendini kral ilan etmişti ve başka biri tacını elinden almaya çalışıyordu.

Parmakları, viskisini yudumlarken dalgın dalgın çıplak bacağıma daireler çiziyor.

"O geldi," diyor yanımdaki biri ve Ryker ile Lex dik oturuyor, gözleri asansör kapılarına kilitlenmiş.

Griffin.

Birkaç dakika sonra metal kapılar açıldığında eski dostumu gördüm ve önce rahatlardım, ama yüzüne iyice baktığımda bu rahatlama bir anda uçup gitti. Yorgun ve hasta görünüyordu, sanki haftalardır uyumamış gibi. Omuzları çökmüş, teni solgun ve eskiden tanıdığım eski dostuma hiç benzemiyordu.

Omuzlarında görünmez bir yük var. "Arayın onu," diye emreder Lex.

İki adam Griffin üzerine çullanır, kollarını ve bacaklarını zorla açarak vücudunu çekip dürterler, silah ararlar. Cebinden bir telefon ve kalemle birlikte bir not defteri çıkarırlar, ama buldukları tek şey budur.

"Cidden şeytanın inine silah getireceğimi mi sanıyorsun?" diye homurdanır Griff, "Burada olmak aptalca olabilir, ama ben lanet olası bir aptal değilim."

"Otur," der Lex, onun sözlerini görmezden gelerek.

Ona güven verici bir gülümseme atmaya çalışırım, ama o göz teması kuramadan hızla başka yere bakar. Oturduğunda, sonunda bana bakar ve sonra hala uyluğumda duran elime bakar, "Artık onunla mısın?"

"Griff –"

"Onunla konuşma," diye tısladı Lex, "Bu seninle benim aramda. Söyleyeceğini söyle ve sonra kulübümden defol git."

"Yardım etmek için buradayım," diye bağırır Griff.

Lex'in kasları giderek gerginleşir, sanki bir kapak altında baskı varmış gibi, biraz daha fazla baskı olursa patlayacakmış gibi.

"O zaman yardım et," Lex'in parmakları derime batar, "ben fikrimi değiştirmeden önce."

"Bu senin lanet hatan," diye bağırır Griffin, "Wren'in peşine düşmeseydin bunların hiçbiri olmazdı. Yanlış adamı kızdırdın!"

Lex gülüyor, ama bu gülüş daha çok manik bir gülüş, mizahi bir gülüş değil. "Valentine'in beni korkuttuğunu mu sanıyorsun?" Griffin'in onu duyup duymadığından emin olamayacağım kadar alçak bir sesle diyor. "Valentine bir hiç. Gücü yok, kontrolü yok. Sadakati yok," cümlesinin son kısmını tükürüyor. "Endişelenmen gereken Valentine değil."

"Sendika, komik, herkes bu örgütü sanki öcüymüş gibi bahsediyor, ama işleri kendileri yapamıyorlar."

"Marcus bir yıl kadar önce Syndicate ile ilişkiye girdi. Şehri ilk kez vurduğunda onunla iletişime geçtiler ve ona yardım edebileceklerini söylediler. Onun sahip olmadığı kaynaklara ve insan gücüne sahip olduklarını söylediler. O da hemen anlaşmayı imzaladı. Wren ise bu işin bir parçası olmamalıydı. Bir süre sonra Marcus, Syndicate'in her zaman kontrolü elinde tutacağını anladı. Onu ve adamlarını ellerinde tutuyorlardı. Gerçekten akıllılar."

"Ee, ne olmuş? Sendika şehri mi istiyor?"

"Evet, seni ve adamlarını öldürmek zorunda kalsalar bile kontrolü altına almak istiyorlar. Marcus onların giriş kapısıydı ama artık bu yol işe yaramayacak."

"Valentine bir aptal."

"Onu küçümseme," diye uyarıyor Griff, "artık daha fazlası var. O güce susamış ve bunu elde etmek için her şeyi yapar, kızını pazarlık kozu olarak kullanmak da dahil. Sendika onun işleri yürütme şeklinden hoşlanmıyor, çok fazla dikkat çekiyor ama daha da önemlisi, dikkatini dağıtır, plandan sapar ve onlar yoluna çıkan her şeyi ortadan kaldırmaya hazırdır. Wren dahil. O olmadan Marcus'un pazarlık kozu kalmaz."

Gözleri bana kayıyor, sonra tekrar Lex'e dönüyor ve gözle görülür şekilde yutkunuyor. "Onu ne için kullanmayı planlıyor?" diye soruyor Lex.

Griff omuzlarını silkiyor, "Her ne ise, Sendika'ya ve onların amaçlarına aykırı."



Lex

"Sadakatinin sahibi kim, Griffin?" Kanepeye geri yaslanıp, şu anda beni ayakta tutan tek şeye tutunuyorum.

Valentine'in kızını geri almak istemesinin arkasında başka bir şey olduğunu biliyordum.

Kulüpte çalışan kızlardan biri ona viski ikram edince kaşlarını çattı, onayımı bekleyerek bana baktığında başımı salladım. İyi.

İçkiyi alır ve yudumlar, biraz rahatlamış gibi görünür. "Sana bir soru sordum," diye ısrar ederim, "Sadakatinin nerede?"

Yutkunarak Wren'e bakar ve sanki dünyanın yükü omuzlarında gibi iç geçirir, "Wren'e."

Wren benimle birlikte.

"Neden?" diye soruyorum.

Dudaklarını ısırır, gözleri Wren'in vücudunun her santimini tarar ve sonra benim uyluklarına koyduğum elime odaklanır. İçimdeki kıskanç canavar çirkin yüzünü gösterir. Nedenini çok iyi biliyorum. Ona bakışından belli, sadece benim bakabileceğim bir yumuşaklıkla bakıyor.

O benim.

"Sebebi beni öldürür." "Orospu çocuğu," diye tıslar Ryker.

"Bak," Griffin ellerini kaldırır, "Ben buraya bir şey başlatmak için gelmedim, onu hayatta tutmak için geldim."

"Griffin," Wren bu zamana kadar sessizdi, ama hiç de rahat değildi. Gergindi, avucumun altında kıpır kıpırdı. "Senin zarar görmeni istemiyorum."

Ona çok değer veriyor, ona zarar vermek ona da zarar verecek, bu yüzden bunu yapmıyorum. Onu istediğim kadar incitmiyorum.

O başını sallar, "Bunu düzeltmelisin," diye beni işaret eder, "bu karışıklığı sen başlattın, sen düzelt."

Wren, onu dövmemem için elini benimkinin üzerine koyuyor.

"Daha fazla bilgi edinmeni istiyorum," diyorum dişlerimi sıkarak, "Marcus'un kışını yalıyor gibi davranıyorsun ama artık bana rapor vereceksin, anladın mı?"

"Ha," Griffin alaycı bir şekilde, "Sana hiçbir şey borçlu değilim," diyor.

"O zaman sana ihtiyacım yok," cebime uzanıyorum, parmaklarım orada sakladığım Glock'un kabzasına dolanıyor. Susturucusu var ama çok fazla göz var, gerçekten kaçmak imkansız.

"Yapma!" Wren beni tutar, yalvarır, rica eder.

Griffin korkmuyor, benim zehirli bakışlarımdan korkmuyor. "Yapacağım ama senin için değil, bunu unutma."

Aramızda sessizlik hakim olur, kulüpte çalan müzik damarlarımdan geçerek kalbimi deli gibi çarptırır. Wren'in eli, uyluklarımdan üstünde benim elimi sıkar.

"Lütfen," diye kulağıma fısıldar, sadece benim duyabileceğim kadar yumuşak bir sesle.

Sonunda Griffin'le olan bakışmamızı kesip ona dönüyorum, geniş gözlerini, gözyaşlarıyla parıldayan gözlerini ve alt dudağını sinirli bir şekilde ısırışını izliyorum. Bacağını tutmayan elimle, parmağımı uzatıp dişlerinin arasından dudağını nazikçe ayırıyorum, kızarıklık ve şişmiş cildi parmağımla okşayarak bıraktığı acıyı yatıştırıyorum.

"Senin için, küçük kuş," diye fısıldadım ağzına.



G riffin ayrılır, geldiği yoldan geri kayar. Aklım, bana verdiği tüm bilgileri, Marcus'u, Sendikayı gözden geçirir. Bu bulmacanın çok fazla parçası var ve takip edilecek bir görüntü yok.

"Dans edebilir miyiz?" diye sordu Wren.

Ona bakıyorum, "Dans etmek ister misin?"

Yavaşça başını sallar ve omuzlarını silker, "Sadece biraz rahatlamak istiyorum."

Dans pistine, dans pistinde kıvrılan ve titreyen kalabalığa bakıyorum. Kulübün çevresinde güvenlik görevlisi gibi duran adamlarımı görüyorum ve sonra kapıya bakıyorum, orada üç adam, içeri girmeden önce çantaları ve vücutları arıyor.

Burada güvende.

Viski bardağımdaki son damlaları ağzıma döküp koltuktan kalkarım, elini tutup nazikçe beni de çekerek onu ayağa kaldırıyorum.

"Dans mı ediyorsun?" Ryker gülüyor. "Kapa çeneni."

Başımı sallayarak iki adamın daha bizi takip etmesini işaret ettim. Sonuçta, onu bu adamların hepsinden daha iyi koruyabilirdim ama arkamda destek olduğunu bilmek, şu anda midemde yer eden kötü hisleri hafifletmeye yardımcı oluyordu.

Kolay kolay korkmam. Korku, alışık olduğum bir duygu değil, küçük yaşta benden alınmış bir duygu. Ben korkmam, insanlar benden korkar. Bana, yatağın altındaki canavarın kendim olduğu ve benim gibi bir dünyada hayatta kalmanın tek yolunun kötü adam olmak olduğu öğretili.

Ama Wren Valentine beni korkutuyor.

Her şeyi sorguluyor, öğrendiğim her şeyi alt üst ediyor ve hiç hayal bile etmediğim şeylerle değiştiriyor.

Bana onun kabusu olduğumu söylüyor ama bu küçük kuş her şeyi yanlış anlıyor.

Kabus olan o.

Elini elimde tutuyorum, gevşek ama orada ve merdivenlerden inerken ve kalabalığın içine dalarken daha sıkı tutuyorum.

Kulübün arkasına yakın bir yer bulup onu vücuduma yaklaşıtıyorum, göğüsleri göğsüme bastırılırken elim omurgasının dibinde onu tutmak için kayıyor. Elbisesi ipekinden sızan cildinin sıcaklığını hissediyorum, kokusu duyularımı ele geçiriyor.

Ona doğru hareket ediyorum, onu karşılayan vücuduna daha da bastırıyorum. Ben sertken o yumuşak, ben soğukken o sıcak. O benim asla olamayacağım her şey, bu da onu benim yanımda mükemmel bir eş yapıyor.

Dans ederken dudaklarım onun dudaklarını okşuyor ve elleri sırtımda yukarı kayıyor, kaslarım sevinçle onun dokunuşunu karşılıyor.

Etrafımda bir bedenler ve ışıklar denizi varken, tek gördüğüm bu kadın. Tek hissettiğim o. Geldi ve kontrollü kaosumu bozdu, hayatımı çılgın bir görüntü bulanıklığına dönüştürdü.

O benim zayıflığım oldu ve bu yüzden ben mahvoldum.

Onu bırakmamın kesinlikle hiçbir şansı yok. Onu tattım ve alay ettim, onu becerdim, sevdim ve ona baktım ve şimdi o benim.

Valentine'in değil. Griffin'in değil. Lanet olası Sendika'nın bile değil.

Benim.

Sikim vücutlarımızın arasında sertleşiyor, gövdesi onun yumuşak karnının kıvrımlarına ağır bir şekilde bastırıyor. Karnını mümkün olduğunca çabuk şişirip yuvarlak hale getireceğim.

olabildiğince çabuk şişirip yuvarlak hale getireceğim.

O benim çocuğumu taşıyacak, benim soyadımı taşıyacak ve benim yanımda bu şehri yönetecek.

O kraliçe ve tüm bu pislikler ona boyun eğecek.

"Lex," diye ağzıma fısıldıyor, dudaklarında kızılılık tadı kalıyor.

Klima başımızın üstünden eserek vücudumuza serin bir esinti getiriyor. Dudaklarımı dişlerinin arasına alıp kanayacak kadar sertçe ısıtıyor, sonra acıyı dindirmek için yalıyor ve elini vücudumuzun arasına kaydırarak pantolonumun kumaşı üzerinden sikimi kavırıyor.

Ona ihtiyacım vardı.

Onu burada ve şimdi ihtiyacım vardı.

Elini çekerek onu barın arkasındaki ofislere götürüyorum, sadece kişisel kullanım için ama bu lanet kulübün sahibi benim. Barın arkasındaki garsonlar bize aldırış etmiyor, ben kapıyı açıp hemen arkamızdan kilitliyorum. Müzik duvarları titreştirmeye devam ediyor, kapalı kapılar ardında artık boğuk ve tiz bir ses. Odadaki tek pencere, çılgınca vuran ağır bas sesleriyle titriyor.

"Küçük kuş, alay etmenin hoş bir şey olmadığını bilmiyor musun?" Sesim boğuk, kısık bir bariton, vücudunda titremeye neden oluyor.

Onun bana verdiği tepki, vücudunun dokunuşuma, sesime, her okşamama verdiği tepki beni mest ediyor.

Wren öne adım atar ve elini göğsüme koyar, dizlerimin arkasında sandalyeyi hissedene kadar beni geri iter. Sandalyeye düşerim, dizlerim ayrılana ve gövdeyi kıvrılana kadar kamburlaşırım. Başımı koltuğun arkasına yaslar, kraliçemi izlerim.

Bir adım geri çekilir, ayakkabısının topuğu ahşap zemine çarpar.

"Kime ait olduğunu söyle," der, göz kapaklarını kapatarak, gömleğimin düğmelerini yavaşça açmaya başladığını izler.

Dudaklarım bir gülümsemeye kıvrılır, "Sadece sana, küçük kuş."

"Benden ne yapmamı istediğini söyle." Parmakları elbisesini tutan ince askıyla oynuyor, onu omzunun kıvrımından aşağı itip sonra tekrar yukarı çekiyor, diğer eliyle ise elbisesinin eteğini kaldırıyor, yukarı, yukarı, düzgün kalçalarının kıvrımlarını ve iç çamaşırının ince dantelli askısını gösterene kadar.

O çok seksi.

Ereksiyonum pantolonumun fermuarının arkasında zonkluyor.

"Dans etmek istemiştin, küçük kuş," aletimi avucumla sıkıca kavradım, "benim için dans et."

Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılır ve sonra dönerek bana sırtını ve yuvarlak kıvrımlarını gösterir. Elbise kıvrımlarına yapışır, omurgasının uzunluğunu ve sonra kalçalarının yuvarlaklığını takip eder, ağzımın suyunu akıtır.

Kollarını kaldırıyor, vahşi bakır rengi saçlarını başının üstünde kaotik bukleler halinde yığılana kadar kaldırıyor. Cildinde bir parlaklık var, ince bir ter tabakası, ofisin ışığında cildini parlatıyor, köşede sadece bir lamba loş turuncu bir ışık yayıyor, cildi kremi, altın rengi bir ton alıyor, ince, açık çillerle kaplı.

Müziğin ritmine uyarak vücudunu sallıyor, kalçaları bir yandan diğer yana sallanıyor, elbisesinin kıvrımları hareketleriyle birlikte dalgalanıyor. Dizlerini büküp biraz eğilirken baldır kasları çalışıyor, benim için dans ediyor.

"Dön," diyorum, onu hemen almamak için yanaklarımın içini ısırarak. "Yüzünü görmek istiyorum."

O da söyleneni yapar, yavaşça bana doğru döner.

Yanaklarında pembe bir kızarıklık var ama bu utançtan değil, hayır, gözlerindeki karanlığı görüyorum, boynundaki nabız noktası, kavanoza hapsolmuş bir kelebek gibi cildine çılgınca vuruyor. Elimi uyluğuna kaydırıp parmaklarımı kıvrımlarında gezdirsem, onun ıslak, muhtaç ve hazır olduğunu göreceğime eminim.

Dansına devam ediyor, beni hipnotize eden bir şekilde vücudunu benim için hareket ettiriyor. Elleri askılara uzanıyor, ince kumaşın altına dalarak omuzlarından çekiyor ama sonra tekrar bırakıyor, elleri göğüslerinin tepesinden kaburgalarına ve karnına doğru iniyor.

Oda içinde ani bir patlama sesi yankılanıyor, bir anlığına müziği bastırarak kadar yüksek.

Wren önümde donar, gözleri büyür ve anında alarma geçerim.

Kalbim göğsümde çarpmaya başlar, sandalyeden kalkar, aramızdaki kısa mesafeyi aşar ve kollarının üst kısmını tutarım.

"Wren?" diye sorarım, "Wren, ne oldu!?"

Gözleri benimkilerle buluşur, dolgun ve şişmiş dudakları aralanır ve sonra çenesini eğerek vücutlarımızın arasına bakar. Onun bakışını takip ederek

ellerinin karnına bastırđıđı yere bakıyorum.

Parmaklarının arasından kırmızı bir sıvı sızıyor ve ellerini çektiğinde avuç içlerinin kanla kaplı olduğunu görüyorum.

Hayır.

Hayır, olamaz.

Küçük, korkunç bir çığlık atarak, bacakları altında bükölür.

Onu hemen yakaladım ve narin vücudunun yere çarpmasını engelledim.

Hayır, hayır, bu olamaz.

Odayı telaşla arar, pencerede merminin geçtiği mükemmel deliği bulur ve masanın üstünde katlanmış bir kulüp üniforması gömleğine karar veririm. Onu alıp, karnındaki kanayan yaraya bastırırım.

Kanamayı durdurmaya çalışırken, kumaşı cildine bastırırken, o birkaç kez titrek nefesler alır.

"Acıyor," sesi, nefesinin ve vücudunun titremesine rağmen sabit, "Lex."

"Biliyorum, küçük kuş," düzgün düşünemiyorum. Cep telefonumu aramak için ceplerimi yokluyorum.

O güvendedeydi. Güvende olması gerekiyordu.

Telefonumu bulamıyorum, vücudumda hiçbir yerde yok ama yardıma ihtiyacım var. Müzik çok yüksek, kimse beni duyamaz, bu da buradan çıkmam gerektiği anlamına geliyor.

Kan, hala yarısı düğmeli olan bembeyaz gömleği lekeliyor, Wren'in kanı cildime bulaşıyor.

Bu bizim için son olamazdı. Daha yeni başlamıştık.



'ın acısı, damarlarımdan akan lav gibi vücudumu yakıyor. Cildim ıslak, yapışkan, sıcak kan cildimden akıyor. Tek gördüğüm kırmızı.

Lex, topaklanmış kumaş parçasını karnıma bastırıyor, onu ama ben hiçbir şeye odaklanamıyorum. Görüş alanımın kenarlarında siyah ve beyaz noktalar beliriyor, başım hafifliyor, sanki uykuya dalmadan önceki, hala bilinçli ama zar zor ayakta durduğum o an gibi.

Vücudumun aşağı indirildiğini hissediyorum ama bu mantıklı değil, zaten aşağı indirilmemiş miydim?

Sert zemin sırtıma baskı yapıyor, karnımdaki yaraya baskı uyguluyor. Baş dönmesi, kör edici acı ile ortadan kalkıyor ve boğazımdan çıkan çığlığı durduramıyorum.

Ölüm böyle bir şey mi?

Şimdi mi? Damarlarımda ateşle bir kan gölünde öleceğim.

"Sorun yok, şşş," Lex nefes nefese, "Sadece nefes al, tamam mı?"

Onu hiç böyle görmemiştim. Bu adam hiçbir şeyden korkmaz, ama yemin ederim ki gözlerinde tam bir dehşet var.

Bu hoşuma gitmiyor. Yüzüne bakarken içimi bir sükunet kaplamaya başladı. Sanırım onun acımasız güzelliğini görmek, ölmek için o kadar da kötü bir yol değil. Parmaklarımla yüzünün yan tarafını okşadım, cildini bozan kırmızı çizgilere kaşlarımı çattım.

"Kanaman var," diyorum boğuk bir sesle.

Kafasını sallar ve ayağa kalkar, ayakları yere vurur. Kapının gürültüsünü duyarım ve sonra ağır müzik odayı öfkeli bir rüzgar gibi sarar ama müzik umurumda değil.

Gürültüyle uyuyabilirim, bu beni rahatsız etmez ve etse bile, şu anda çok yorgunum. Çok yorgunum.

Gözlerimi kaparsam uyuyabilirim.

Ben de öyle yapıyorum...

Uyuyorum.



"N o!" Onu yerden kaldırırken, ona bu kadar sert davrandığım için içim sızladı ama nazik davranacak vaktim yoktu. Hastaneye gitmesi gerekiyordu. Hemen. "Sakın gözlerini kapatma küçük kuş."

Öfke, kızgın ve öfkeli bir boğa gibi içimde dolaşıyor. Beni böyle bırakamaz.

Beni terk edemez.

"Uyan Wren," onu sallıyorum, ellerimden akan sıcak kan damlalarını hissediyorum. Ne kadar zaman geçti? Dakikalar mı? Lanet olsun, bilmiyorum, saatler gibi geliyor.

Kulüpteki kalabalık müziğe göre çılgınca dans etmeye devam ediyor. Kimse bize bakmıyor, kanayan bir kadını kollarında tutan adama kimse bakmıyor bile.

Kapıya dönüyorum ama kalabalık o kadar yoğun ki, Wren'i düşürmeden ya da ona daha fazla zarar vermeden geçemem.

Burası Syndicate.

Onu yakaladılar.

Geri dönüp başımı balkona doğru eğiyorum ve Ryker'ı kanepede görüyorum. Hâlâ viskisini yudumluyor, başı geriye eğik, tavana bakıyor.

Sanki gözlerimi hissetmiş gibi, yavaşça başını kaldırıyor ve camın arkasından bakışlarımla karşılaşılıyor.

Bir saniye bile sürmüyor.

Kanepeden atlar ve müzik sesinden duyamadığım emirler vermeye başlar. Bunu ben yapardım, ama konuşmak bir yana, düşünemiyorum bile.

Wren'in solgun yüzüne bakıyorum, gözleri yine kapanıyor. "Uyan bebeğim," onu sallıyorum, "Uyan."

Harekete geçmem gerekiyordu.

Kalabalığın kenarından iterek, merdivenlere ve tek kolay çıkış yoluna doğru ilerliyorum. Ryker bana doğru koşuyor.

"Ne oldu lan?" Ona dokunmak için uzanıyor ve içimdeki bir şey kopuyor. Onu çekip alıyorum, sanki onu korumak istercesine vücudumu onun etrafına sarıyorum, ama içten içe onun korunması gereken kişinin Ryker olmadığını biliyorum.

O kişi benim.

Bunu ben yaptım. Yaptığım şey yüzünden kollarımda kan kaybediyor. O tuhaf koku, kulübün duvarlarını sarsan güçlü bir patlamadan yarım saniye önce burnuma çarptı.

Ryker ve ben, kollarımda Wren ile birlikte, patlamanın şiddetiyle yere düşüyoruz ve anında yangın çıkıyor. Sersemlemiş, kulaklarım çınlayarak dirseklerimin üzerine yaslanıp Wren'e uzanıyorum.

Yüzüstü yerde yatıyor, kızıl saçları ateşli bir hale gibi etrafına yayılmış.

Alevlerin ısınısını hissediyorum, kalabalığın çığlıklarını ve ağlamalarını duyuyorum ve çıkışa koşarken ayaklarının zemini titreten sesini hissediyorum ama benim odak noktam bu değil, bunun nasıl olduğu ya da kimin yaptığı değil, sadece o.

Acı, çılginca atan kalbimin ritmiyle aynı hızda vücudumda yayılıyor. Kanadığımı biliyorum, çok kanadım ama o da öyle. Vücudunun altında kırmızı bir havuz oluşuyor ve kırmızı dallar, kızıl yılanlar gibi soluk teninde, bacaklarında, kollarında ve omuzlarında şeritler çiziyor.

"Wren," sesim kısık çıkıyor, "Wren."

Tüm gücümü kullanarak ona ulaşıyorum, vücudunu nazikçe çevirip sırt üstü yatırıyorum. Göğsü inip kalkıyor ve koyu kirpiklerine yapışan küllerle bana göz kırpmıyor.

Tamamen yıkılmış görünüyor. Yaralı.

Soluk teninde morluklar açmış, vücudunu kaplayan kırmızı izlerle birleşiyor.

"İyisin bebeğim."

"L-lex," diye kekeliyor, hırıltılı bir nefes alıyor.

Hayır, hayır, "Gidemezsin, unutma," diye homurdanıyorum, "Sen bana aitsin, küçük kuş. Ne zaman gidebileceğine ben karar veririm."

Dudakları küçük, acı dolu bir gülümsemeye dönüşür,

"Seni seviyorum." Bu üç kelime beni bitirir.

Ben sevgiyi hak etmiyorum, özellikle de ondan.

Onu öldürmeye karar verdim ve az önce bunu yaptım.

"Hayır," dizlerimin üzerine çöküyorum, vücudum bana haykırıyor, "Hayır, veda ediyormuş gibi konuşma."

"Sorun yok."

"Hayır!" Eğilip, yüzündeki dağınık saçlarını geri çekiyorum, "Gitme!" diyorum.

"Öp beni."

"Küçük kuş," diye yalvarıyorum.

Hayatımda hiç bir şey için yalvarmamıştım.

"Lütfen."

Etrafımdaki dünya kaos içindeyken, eğilip onu öptüm, dilimde kanın metalik tadını hissettim.

Ondan uzaklaştığımda, kafama ani bir darbe alır ve Wren'den uzaklaşıyorum. Kafatasım o kadar keskin bir acı ile patlar ki, görüşüm kararır.

Wren sırt üstü yatıyor, gözünün köşesinden tek bir gözyaşı damlayarak, cildine yapışmış toz, kir ve kanın içinden temiz bir yol çizerek bana bakıyor. Kalkmaya çalışıyorum ama kafamdaki sis, uzuvlarımı çok ağır ve hareket edemeyecek kadar zayıf hale getiriyor.

Bana kim vurdu lan?

Wren'in bedeninin yanında iki bacak belirir ve bulanık gözlerimle onları takip ettiğimde Marcus Valentine'in kızının bedeninin başında durduğunu görürüm.

"Bunu kim yaptı lan!?" diye bağıyor, "Öldüyse ne faydası olacak ki!?"

İnsanların koşturduğunu duyuyorum ama onun ve kızının önünü göremiyorum, yakınlarda bir yerde ateş çılgınca çıtırdıyor, alevlerin ısısı cildimi çok sıcak yapıyor.

"Ondan uzak durun!" diye bağıyorum, sonunda dirseklerimin üzerine kalkabiliyorum, ama titriyor ve güçsüzüm. Orada olduğumda yuvarlanıyorum, yere çarpmadan kendimi tutuyorum.

Yüzüme gelen hızlı bir tekmeyle tekrar yere düşüyorum.

Wren'e ulaş. Tekrar kalkmaya çalışırken bu kelimeleri tekrar tekrar mırıldanıyorum.

Gözlerimi onlardan ayırmadan, Valentine eğilip Wren'i enkazdan sertçe çekip, onu çok sert bir şekilde fırlatırken, ben de mücadele ediyorum. Wren, Valentine'in omzunda baygın bir şekilde duruyor, derisinden damlayan kan, Valentine'in ayaklarının altında çıtırdayan toprağa karışıyor.

"Hepsini yakıp kül et," Valentine gözlerime bakıyor, "hepsini yakalım."

Sırtışı tehditkar olmaktan başka bir şey değil.

Gözlerinde hiçbir şey yok, ruh yok, sadece karanlık ve ölüm var.

O gerçekten ruhunu şeytana satmış.

"Kızım ile yeniden tanışma vaktimiz geldi."

Ve bu veda sözleriyle arkasını dönüp gider, Wren'i de yanında götürür ve ben onu durdurmak için hiçbir şey yapamam.

Devam edecek...

TWISTED *King*

TWISTED CITY DUET
BOOK II

RIA WILDE

COMING
DECEMBER
2021

Biliyorum!

Bu heyecan verici son başka bir şey ama Twisted King'in geleceğine söz veriyorum!

Wren & Lex'in sonu Aralık 2021'de geliyor (daha erken hazırlayabilirsem daha erken de olabilir!)

Little Bird'ü okuduğunuz için çok teşekkür ederim!

TEŞEKKÜR EDERİM!

Bu hikayeyi yazmak bir macera oldu ve elbette devam ediyor! Twisted City'nin bir sonraki bölümü çok yakında çıkacak, ama Wren & Lex'in hikayesinin ilk bölümünü okuduğunuz için teşekkür ederim, umarım benim yazarken sevdiğim kadar siz de sevmişsinizdir!

Yorumlar benim gibi bağımsız yazarlar için çok büyük bir yardımdır ve geri bildiriminizi bırakırsanız çok sevinirim!

Tüm okuyucularıma çok minnettarım, bu kitabı seçtiğiniz için teşekkür ederim!

Nereden başlasam? Öncelikle, Little Bird'ü okuyan ilk kişi olduğu için kitap dostum Emma'ya teşekkür etmek istiyorum. Tüm şikayetlerimi, çılgın fikirleri ve planlarımı dinledin ve en başından beri beni ve bu yolculuğumu destekledin.

Bu kitap, sen olmasaydın kesinlikle bugün olduğu yerde olmazdı!

Beta okuyucularım ve ARC ekibim, yepyeni bir yazara şans verdiniz ve desteğiniz bu süreçteki bazı zorlu aşamaları atlatmama yardımcı oldu bu süreçte zorlu aşamaları atlatmama yardımcı oldunuz, bana yardım ettiğiniz ve tüm nazik sözleriniz için teşekkür ederim!

Ve son olarak sizlere, okuyuculara, seçebileceğiniz binlerce kitap varken, nedense bu kitabı seçtiniz, bu yüzden TEŞEKKÜR
!

Herkese iyi okumalar!

Ria

x

Bağlantıda kalmak ister misiniz?

Beni çoğu sosyal medya platformunda bulabilirsiniz! Karanlık, kirli ve lezzetli her şeyi istiyorsanız, beni takip edin!

[INSTAGRAM](#)

[FACEBOOK](#)

[BOOKBUB](#)

[GOODREADS](#)

Okuyucu grubuma katılın!

[WILDE READERS](#)

Yazar hakkında

Size kirli, tehlikeli ve lezzetli günahkar hikayeler sunuyor.

Ria Wilde, karanlık ve günahkar romantizm yazan bağımsız bir yazardır. Hepimizin sevmekten nefret ettiğimiz anti kahramanlar ve tabii ki sahiplenici alfa erkekler gibi, cesur ve karanlık her şeyi sever. Yazmadığı zamanlarda, muhtemelen burnunu bir kitaba gömmüş ya da ikinci aşkı olan grafik tasarımla uğraşırken bulabilirsiniz!

İçindekiler

Telif	
Hakkı	
Önsöz 1	
2	
3	
4	
5	
6	
7	
8	
9	
10	
11	
12	
13	
14	
15	
16	
17	
18	
19	
20	
21	
22	
23	
24	
25	
26	
27	
28	
29	
30	
31	
32	

33

34

35

Teşekkür



Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey



Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM